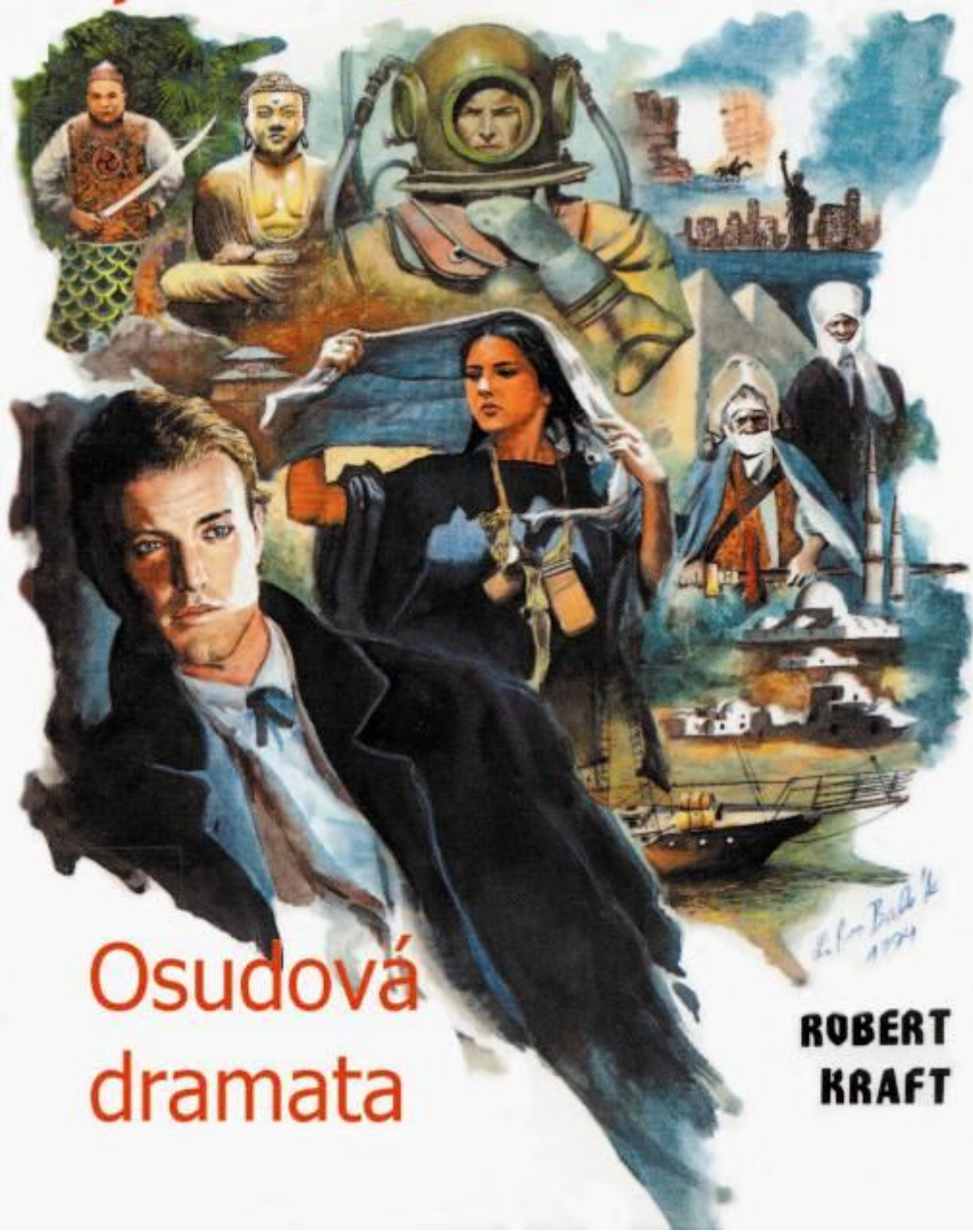

NOBODY

Osudová
dramata

**ROBERT
KRAFT**

Robert Kraft

NOBODY

Osudová dramata

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • BRNO 1997

KAPITOLA PRVNÍ

Záhady se množí

„Tam – tam – tam je to zase – už to zmizelo – je to na pobřeží – nese se to zpátky – – –“

„Teď je zrovna tam, kde je pohřben její otec,“ vysvětloval starý Hydrián, který znal nejlépe místopis Ďábelského ostrova a dokázal to rozpoznat i z dálky.

Na pobřeží západní zátoky se tlačila hlava na hlavě, zahrada Noemovy archy byla obsazena do posledního místa, totéž platilo o monackém skalisku vlevo. Nikdo nevěděl, zda k tomu dnes dojde, ale přesto budou zítra pronajata za těžké peníze všechna okna, neboť z nich lze pozorovat Ďábelský ostrov a zjistit, jestli se strašidlo skutečně objeví.

Na Ďábelském ostrově totiž strašilo!!

Včera v noci kolem půl jedné spatřila hradní stráž horního Monaka pobíhat na Ďábelském ostrově světlo, které zahlédli i jiní – záhy se vše rozkřiklo, a když byly zavírány vinárny, pozorovalo úkaz několik set lidí.

Nikdo netvrdil, že to musel být duch zemřelého, který se toulal po ostrově, mohl to klidně být i živý člověk, procházející se po skaliscích s lucernou v ruce – ale pověřiví domorodci raději tvrdili, že mihotavé světélko souvisí s mladou sebevražedkyní, jejíž zmizení – mrtvé nebo živé – bylo dosud nevysvětleným tajemstvím, jež zřejmě už nikdo neosvětlí.

Ďábelský ostrov přišel o hlídače, nyní se tam usídlil satan. Starý sebevrah byl pohřben ještě zmíněného dne, policejní úředníci od té doby ostrov několikrát navštívili, ale vždy jen ve dne – museli hledat zmizelou mrtvolu – veškeré snahy však byly marné. Nenašli ji na ostrově ani v moři, nebyla vyplavena tady ani na protějším břehu. Záhada!!

...když na ostrově začaly obživovat mrtvoly,...

Od té doby nedošlo k žádné další sebevraždě, nikdo nemusel být pohřben. Přesto ostrov potřeboval hlídače... zákon to nařizoval. Nezazlívejme starému Hydriánovi, že se nedal pohnout, aby se vrátil na ostrov!

Pak bylo místo hlídače nabídnuto veřejně, hledalo se pod rukou, byl nabídnut dvojnásobný plat a výhodné podmínky – vše marné, nový hrobník se nenašel. Nikdo nechtěl bydlet na ostrově, jak to těžký úřad vyžadoval...

Vinu na tom nesl hlavně starý Hydrián. Ten totiž ihned po propuštění vyprávěl nejhrůznější historky o Ďábelském ostrově, co všechno tam prožil, jaké zvuky a steny slyšel častokrát již dřív – a dokázal svá strašidelná vyprávění skvěle vyšperkovat.

Je zřejmé, že si protiřečil; kdyby zažil něco strašidelného dřív, už dávno by z ostrova utekl, což dokázal svým posledním

jednáním. Nemohl obstát, třebaže tvrdil, že se začal bát až tehdy, když na ostrově začaly obživovat mrtvoly, aby se naplň shnilé toulaly mezi skalisky a...

Ne, starý se chtěl pouze pomstít za propuštění, a to se mu výtečně podařilo. Vláda malého státu se ocitla v nesmírných rozpacích, neboť strážce ostrova ne a ne najít.

Ušetříme si vyprávění, jaké fámy běžaly po okolí v souvislosti se zmizením mrtvoly, budiž jen podotknuto, že případ byl naprosto nepochopitelný, protože ohledávач mrtvol i lékař trvali na svém názoru, že se jednalo o smrtelnou otravu kyanidem.

Hydrián navíc potvrdil, že mrtvola dívky začala dost tlít – a přesto byly nalezeny stopy, že se sebevraždě po své smrti pohybovala po ostrově!

Pokud však hledala a našla smrt ve vlnách, muselo by být její tělo vyplaveno, to vědí místní rybáři, kteří často nalézají a vytahují mrtvoly, velmi přesně. Poněvadž se nic takového nestalo, nemohlo se jednat o vysvětlitelnou příhodu...

Zkrátka a dobře, nepřišli na žádné vysvětlení, jejich názory končily na počátku, a třebaže se vláda snažila dojít k přirozenému vysvětlení, lidé spíš věřili různým duchařským nesmyslům...

Vše úzce souviselo s tajuplným kapitánem z *Heliotropu*.

Od chvíle, kdy se kapitán odstěhoval do meandrového hradu, bylo o něm jen zřídka slyšet. Jen jedinkrát navštívil kasino, kde prohrál velkou částku. Koně a vůz dosud nejsou k dispozici, to tvrdil monsieur Girardovi. Také do domu si nikoho nepustil. Koně si zřejmě doposud nepořídil proto, že znalec byl na jachtě, jejíž příjezd se stále ještě očekával. Jak se zdálo, i samotný kapitán si začínal dělat starosti o osud své lodě, jež se nevracela.

Maskovaný se tedy vesměs zdržoval ve svém skalním sídle a vedl pravý mládenecký život se svými třemi námořníky, aniž by vyhledávali další společnost. Nikdo netušil, co se v domě děje.

Že by dosud trávil mrtvolu mladé sebevraždě? Mnozí se zase dušovali, že to má jiné souvislosti, že tentokrát upír kápl vedle, co se týkalo jeho oběti – vždyť byl tak vyděšený, když

pobíhal po ostrově v rubáši mrtvé dívky. Proč jej vlastně měl na sobě? Proč jej nedokázal sám svléknout? Co se tehdy vlastně stalo? Jakou zprávu podal monackému knížeti?

Jak se zdá, pouze s princeznou mu křivdili... nebo také ne! Kde strávila dívka tři dny? Nevypadalo to právě tak, jako by teď činila pokání za svůj třídní hřích, ačkoliv se ten nemusel stát z její vlastní vůle? Třeba se také setkala s upírem a za zachránění z jeho spárů složila slib...

Takto tedy mluvili Monačané, kteří neměli příliš vysoké vzdělání. Ti učenější na to hleděli „učeněji“ – ale hlavní je, že to bylo tak zajímavé, takže Ostende i ostatní letní sídla zůstala nadobro opuštěná, dokonce i někteří obchodníci zůstávali v Monte Carlu, ačkoliv jejich čas už dávno vypršel.

Každý den mohl přinést rozluštění nepochopitelných záhad! Novináři velkých listů nešetřili a utráceli za drahé hotely, neboť má-li dojít k odhalení tajemství, stane se to jedině tady, v Monte Carlu.

K tomu se ještě připojilo půlnoční strašidlo na Ďábelském ostrově!! Přijde i dneska?! Všichni byli na nohou.

Vida, přesně o půlnoci se naproti vynořilo světélko a začalo se vznášet sem a tam nad ostrovem.

Mezi cizinci bylo dost těch, kteří by se rádi podívali strašidlu na zoubek – ale strávit noc na takovém místě, jakým je Ďábelský ostrov, k tomu patří něco víc – v srdci každého člověka najdeme jisté tajuplné místo, a kdo se tomu směje, již předem dokazuje svou hloupost. Bát se strašidel? – Nesmysl! Zůstat přes noc na pohřebišti sebevrahů? – Víte, já se tak nějak... nu, kdyby nás snad bylo víc...

„Někdo si dělá legraci!“

„Pojedu tam! Kdo se přidá?“

Člun lorda Hannibala Rogera byl připraven jako první, zbývalo naložit zásobu pochodní a svítilen z jachty. Poté nastoupila „lepší“ společnost pánů a dam do člunu se čtyřmi veslaři, nikdo se nezalekl – a také ostatní lodivodové byli najednou popoháněni ze všech stran, aby si pospíšili.

Všechny tyto čluny ležely ve vlastním monackém zálivu. Plavidla hraběte Cigalgiho použita nebyla, neboť na protější straně neměl nikdo chuť prozkoumat tancující světélko blíže.

Lordův člun musel nejprve obeplout monackou skálu, vyčnívající daleko do moře, takže trvalo přes dvacet minut, než lidé na palubě mohli konečně spatřit Dábelský ostrov.

Moře bylo hladké jako zrcadlo, na nebi se kupily mraky. Jen chvílemi prosvítlá nocí poslední čtvrt' měsíce. Panovalo ničím nerušené ticho, mumlání davu shromážděného na břehu dolétalo až sem, navzdory vzdálenosti. Na ostrově se stále pohybovalo světélko!!

„Přirazím k ostrovu od volného moře,“ pravil lord Hannibal Roger sedící u kormidla. „K pobřeží se nedostane žádný člun, aniž by nebyl spatřen, a my si pohlídáme druhou stranu.“

„Myslíte si, že na ostrově přistál někdo s člunem?“

„Ano, nějaký člověk tam určitě bude, lampa se přece neprochází sama! Jak byste se pak chtěl dostat přes moře, když ne člunem?“

„Třeba plaváním.“

„Aj!“ mínil starý pán, jenž ponořil ruku do vody, „je proklatě studená – pardon, dámy!“

„Mr Arnold se koupe celou zimu.“

„To dělám i já.“

„Vy, Mr Jankene?“ zeptala se jedna z dam ironicky. „Vy byste byl ten pravý!“

„Samozřejmě tím myslím, že se koupu ve vaně.“

Vtipkování nebralo konce, z čehož vyplývá, že společnost nebyla trýzněna strachem z duchů. Jejich humor neměl nádech šibeničních vtipů, jednalo se o neskrývané veselí.

„Ano, ale co to vlastně může být?“ znělo dál.

„Uvidíme, až to ,to‘ chytíme,“ ujistil tazatele lord Hannibal Roger.

„Už je pryč – zdá se, že světlo zmizelo.“

Člun byl vzdálen od ostrova necelých sto metrů, vzdálenost, kterou musel překonat během půl minuty.

Obloha se zataáhla, mihotavé světlo se už nechtělo objevit.

„Myslíte si, že na ostrově přistál někdo s člunem?“

Lord Hannibal Roger u kormidla požádal společnost o klid, vesla v kožených závěsech nehlučně zabírala, pouze na zádi šplouchala voda.

Až sem doléhalo mumlání davu. Vtom se nejisté hlasy změnily ve zřetelná slova:

„Tam – tam – bílá postava – to je ona – – – U Joviše – – to je ona!!!“

To se ozývalo z pobřeží. Z člunu nebylo nic nápadného vidět, neboť se blížil k ostrovu od moře.

„Kde – kde?“ ptal se někdo rozrušeně.

Tu se roztrhla mračna, ostrov zalilo měsíční světlo, v němž mohli pozorovatelé spatřit bílou postavu, stojící na skalním výčnělku s roztaženými pažemi – pohybovala jimi jako by odmítavě, což bylo doprovázeno nářikavými zvuky.

Při tomto neočekávaném pohledu se lidem v člunu zastavilo srdce.

O tři vteřiny později zazněl hrozný úder hromu, zjevení zmizelo.

„Zdálo se mi, jako by na sobě měla dlouhou bílou košili.“

„Co to bylo?“ šeptaly rty, bledé rozčilením.

Námořníci vytáhli vesla z vody, ale člun setrvačností ujížděl dál. Lord Hannibal Roger, jediný, který ani na okamžik neztratil rovnováhu, vstal – byl to bravurní kousek jeho duchapřítomnosti, kterou projevil v následujícím okamžiku.

Skalní stěny ještě opakovaly úder hromu doprovázející zmizení bílé postavy, když z lordovy ruky vylétl ohnivý paprsek, zanechávající za sebou žhnoucí pruh, jehož konec zůstal viset ve výši – lehký třesk – oslepující déšť bílého světla zalil celý ostrov.

Jednalo se o magnéziovou raketu, která bohužel nesplnila svůj účel.

Každý strom na ostrově byl jasně osvětlen, ale bílá postava zmizela – a museli by ji spatřit, i kdyby rychle uskočila do křovisek, neboť lord jednal velice pohotově.

Pokud nechtěli věřit na ducha, který se dokáže zneviditelnit, musela se postava zřítit přímo do moře.

„Nic,“ konstatoval lord Hannibal Roger flegmaticky, sedaje si zpátky. „Přesto však nemusíte věřit na duchy, panstvo. Na moři vidíte zelené a červené světlo, lampy parníku, který chce zakotvit v monackém přístavu. Vystřelil z děla – současně zašel měsíc za mraky – proto jsme viděli, jak duch zmizel – má raketa přišla poněkud pozdě. Není v tom nic nepochopitelného.“

Měl pravdu. Nedaleko od nich plul parník, nyní ucítili i dým z kotlů. Jednalo se pouze o shodu náhod – jak zvláštní! Ano, ale jak to souviselo s bílou postavou?

„Byla to žena!“

„Jasně! Měla světlé vlasy! Dobře jsem to rozeznal.“

„Zdalo se mi, jako by na sobě měla dlouhou bílou košili.“

„Samozřejmě, byla v rubáši.“

„Nu, mohla to být i noční košile.“

„Naříkala a sténala.“

„Zvuky se nezdály vycházet z lidského hrdla.“

Tak si šeptali, dokud člun nepřirazil k ostrovu.

Vzhledem ke klidnému moři mohli přistát kdekoliv. Nikdo z vystupujících se nemohl chlubit, že by mu nenaskočila husí kůže – neustále čekali, kde se vynoří bílá postava, třebaže lordova lampa nejmodernější konstrukce vrhala jasné světlo do značné dálky.

Za člunem přijížděly další a další loďky, jejichž cestující také spatřili bílou postavu. Nechyběly ani uniformy.

„Byla zmobilizována celá monacká armáda, všech dvanáct vojáků a čtyřicet důstojníků!“ dokázal vtipkovat některý z pánů.

Ano, monacká armáda opravdu není početnější, celkový údaj souhlasil, akorát že bylo o něco méně důstojníků a o něco více řadových vojáků – ach, k armádě také patří vojenská kapela –

a nejhorší na tom je, že si příslušníci malé armádičky vymýšlejí sami na sebe špatné vtipy.

„Kdyby jednou mělo dojít k občanské válce, hned bychom se přidali! Nebo si myslíte, že neumíme zacházet se svými puškami? Oho!! Kdyby nám někdo dal náboje, pak byste viděli, jak bychom stříleli – – –!“

Dnes konečně měly tlusté panenky v líbivých stejnokrojích zase něco na práci. Vojáci totiž vyfasovali lampy, aby mohli držet stráž na ostrově a svítit si při tom, dokud se záhada nevyřeší.

Ať hledali jak chtěli, dneska bylo vše marné – nespatriili jedinou stopu bosé nohy v měkké půdě.

Člověk si však potřebuje najít vysvětlení pro vše!

Většina lidí viděla v přirozeném zjevu na ostrově něco nepřirozeného – (snad jsme se vyjádřili dost jasně) – ale jako vzdělaní lidé – anebo se alespoň vzdělaně tvářící – nemohli v přítomnosti ostatních vyslovit to, co jim běhalo hlavou, spíš souhlasili s vysvětlením, které nezavánělo duchařinou.

V tom případě musela být mladá sebevražedkyně mrtvá jen zdánlivě; vyvstala otázka, zda vůbec požíla kyanid – mohla si přece pouze potřísnit oděv, takže byl cítit charakteristický zápach, ale údajná smrt mohla ve skutečnosti být jen přechodným srdečním záchvatem, vyvolaným pohledem na otce, který padá ze židle – ať to bylo jakkoliv, na ostrově se jí vrátilo vědomí, dívka chodila s lucernou po ostrově... a ukrývala se před lidmi...

Kde se ukrývala a čím se živila, to byla další záhada, prozatím však méně důležitá. Toto celé byl jediný způsob, jak vysvětlit podivnou událost alespoň trochu přirozeně.

Dalo se s jistotou předpokládat, že není normální, když se chce ukrýt před lidmi, což bylo zřejmé ze zamítavého posunku při příjezdu k ostrovu. Úlek, způsobený probuzením v rubáši vedle mrtvého otce, ji připravil o rozum – a hlavně blázni dokážou být v některých případech velice rychlí, především když se chtějí ukrýt.

„Panstvo, prosím, řekněte mi,“ ptal se mladý úředník monacké armády, „jestli ta postava na sobě měla rubáš?“

„Jistě, byl to rubáš!“ bylo přikývnuto.

„No, a to je právě ono! Stejný rubáš na sobě měl kapitán z *Heliotropu*, když prožil na ostrově tajuplnou noc – a stejný rubáš nyní leží pod zámek a pečeti na policejním úřadě. Je to tatáž košile, kterou vydala nemocnice sebevražedkyni, o tom nelze pochybovat, neboť je orazítkovaná a opatřená číslem. – Prosím, jak mi to vysvětlíte?“

„Nemůžeme tvrdit, že to byl zrovna rubáš a dokonce tentýž. Snad se jednalo o podobnou košili bílé barvy anebo o šaty,“ odpověděl někdo tazateli.

„Kde by vzala jinou košili nebo šaty?“

„Inu, třeba z výbavy hrobníka. Vždyť zanechal na ostrově všechny své věci.“

„Prosím,“ prohlásil mladý důstojník uctivě, avšak pevně, „vsadím se, o co budete chtít, že starý hrobník neměl mezi svými hadry ani bílou košili, ani dlouhé šaty. Koneckonců, můžeme se ho na to zeptat.“

„Mohla je vzít i jinde,“ ozval se nyní netrpělivý, pochybovačný hlas. „Nebo si opravdu myslíte, že jsme viděli jejího ducha navlečeného v astrální noční košili?!“

„Ne, v žádném případě – akorát jsem si myslel, že by panstvo mohlo znát vysvětlení, které nemohu najít.“

Mladý důstojník byl nepochybně nejchytřejší ze všech, a ať si myslel cokoliv, ostatní slyšeli přes uctivý tón jeho slov těžko potlačovaný výsměch.

Chce-li člověk vysvětlit něco nadpřirozeného pochopitelným způsobem – a to se může stát i posedlostí – pak ve svých snahách narazí na něco, co je opravdu ‚nadpřirozené‘, a v takovém případě by bylo nejlepší věřit rovnou na zázraky. Zde předložený případ je zatím dost nejasný, ale i tak se při něm mohou spiritisté velmi zmýlit – než by totiž sehnali důkazy o jeho přirozenosti – což se jim nemusí podařit vůbec – nebylo by pro ně snazší věřit hned na duchy?

Na ostrově zůstaly dobrovolné vojenské stráže, ale přidalo se také dost civilních osob, dokonce dam, které chtěly prožít pocit hrůzy, třebaže nevěřily na duchy.

Většina bojovníků domorodé armády se shromáždila na pobřeží, stejně tak bratři a sestry Monaka. Ti vůbec nechtěli slyšet o živé pomatené ženské, jim bylo vše jasné. Nepotřebovali si lámat hlavy, odkud pochází bílá košile – byli prostě přesvědčeni, že na Ďábelském ostrově straší, že tam obchází duše nepohřbené sebevražedkyně, a to „prostě“ souviselo s tajemným kapitánem, který se „prostě“ upsal d'áblu.

Lidé na pobřeží pozorovali ještě něco jiného, čeho si odvážlivci na ostrově nemohli hned všimnout, neboť jim chyběl přehled, takže se to dozvěděli až dodatečně.

Ano, v jistém smyslu byl pověřčivý dav na pobřeží méně bez předsudků než volnomyšlenkáři na ostrově.

Také tady si všimli bílé postavy, jež se objevila na skalním výběžku, třebaže ji odtud neviděli tak jasně jako plující v člunech – ale stačilo to, aby rozeznali ženu se světlými vlasy.

Přes nesmírné vzrušení, v němž se pochopitelně všichni ocitli, se někteří z nich ihned otočili, hnáni jakýmsi vnitřním vnuknutím.

Odtud totiž viděli do rokle Gaumates, přesně k meandrovému hradu, který byl na vrcholu korunován malou věžičkou – a správně, nahoře ve věži se střídavě rozsvěcovala barevná světla!!

Ve stejném okamžiku věděli vše: tajemný kapitán si vyměňuje zprávy s duchy pomocí světelných signálů!!! – Pak zazněl úder hromu, s nímž duch zmizel.

Obeznamení obyvatelé pobřeží v něm okamžitě poznali výstřel, kterým se ohlašovala připlouvající loď, jejich oči se ihned obrátily k moři – opravdu, spatřili červené a zelené boční světlo, právě tak stěžňové světlo parníku. Také z lodě bylo signalizováno – a nahoře v meandrovém hradu, ve věži, kterou lord Hannibal Roger kvůli své jachtě již dříve opatřil signalizačními světly, blikaly různé barevné signály – takže to konečně mohl být vracející se *Heliotrop* – což každopádně

muselo souviset s ostrovním duchem, neboť obojí se událo v tutéž dobu!

Mezitím se začali z ostrova vracet první zvědavci, kteří vyprávěli, že tam po duchovi nebylo ani stopy, že také nenašli žádného živého člověka, který by se vydával za strašidlo, a tak se napětím rozechvělý dav rozhodl a spěchal do druhého zálivu, kde pravděpodobně *Heliotrop* zakotví. Kapitánův nový byt ovšem nespouštěli z očí.

Motorová jachta, osvětlená elektrickým světlem, byla v té době velkou zvláštností. Pomalu vjížděla do přístavu, a ještě než spustila kotvu, odrazil od ní malý motorový člun. Vše bylo zřetelně vidět ve slabém svitu měsíce, pouze podrobnosti pozorovatelům unikaly.

Na molu, u něhož měl *Heliotrop* zakotvit, stál námořník s nohama do X – měl zastupovat kapitána. Wilm důležitě vypnul panděro a s rukama na prsou čekal.

Bylo nápadné, že se kapitán nedostavil osobně. Z námořnického hlediska to mohli považovat dokonce za... neslušné! Takové jednání neodpovídá loďní rutině!

Když se loď po čtrnáctidenní plavbě vrací zpět do domácího přístavu, odebere se dokonce i hrdý rejdař ihned na palubu, aby potřásl kapitánovi rukou a pogrataloval mu, nešetříce díky, že mu loď přivezl zpátky – to je běžná slušnost v životě námořníků, kterou nelze omluvit svatbou ani souchotinami. Kapitán není strojvedoucím, stejně tak není loď lokomotivou, jejíž směr je dán kolejemi. Podobné povinnosti má i každý majitel jachty, v opravdu naléhavém případě může ovšem poslat kompetentní osobu, aby jej důstojně zastupovala – ne však obyčejného námořníka! Akciové rejdařství si drží pro tento účel zvláštního, dost dobře placeného reprezentanta, který přichází pozdravit vracejícího se kapitána a... musí si s ním připít.

Jelikož se kapitán *Heliotropu* nedostavil osobně, museli předpokládat, že na smrt onemocněl; vědělo se, že je v meandrovém hradu, zvědavci jej totiž nespustili z očí, také on nepochybně věděl, co se sluší a patří – vždyť byl námořníkem každým coulem, když si i civilní obleky nechal šít z modré látky

a v námořnickém střihu. Pokud ale nebyl nemocný... pak musel mít zase schůzku s ďáblem!!

Motorový člun se rychle blížil. Kromě několika námořníků a důstojníků byl vidět i dlouhý tmavý předmět, který ležel na dně plavidla.

Konečně přirazili. První důstojník *Heliotropu* svižně vyskočil na pevninu.

„Na palubě je všechno v pořádku. Kapitán nyní bydlí v místech, odkud bylo signalizováno, abychom zakotvili v přístavu?“

„Podle rozkazu!“ opáčil Wilm, stojící v předpisovém pozoru, působícím při jeho tlusté postavě velice směšně – sklapnout podpatky mužiček s nohama do X pochopitelně nesvedl.

„Kde je kapitán?“ ptal se první kormidelník.

„Je nemocen.“

„Těžce?“

„Nevím. Leží v posteli. Při nejlepším vůli nemohl vstát, jinak by přišel, aby vás pozdravil.“

Hm! Máte to s sebou? Kapitán na to nedočkavě čeká, nemůže netrpělivostí spát.“

„Máme všechno. Kapitánův byt je odtud daleko?“

„Blízko, asi tři minuty cesty.“

„Vykládejte,“ obrátil se kormidelník dozadu, „ale opatrně!“

Čtyři námořníci vyzvedli dlouhý, černou látkou zabalený předmět z člunu – musela to být rakev!

V řadách čumilů zaznělo mumlání hrůzného zadostiučinění.

Tady to máme!! Toto je důvod, proč v blízkosti Monaka nebydlí žádná mladá dívka! Upírovi to však nevadí, nechává si přivázet oběti, které musí posílit jeho věčné mládí, vlastní jachtou! Proto ty dlouhé námořní cesty!

Jak může být ale něco takového trpěno?! – Jak může kníže z... ale kdež, co ten dělá, dělá dobře!

Přece jen se našel někdo, kdo nechtěl strpět takové tajnůstkářství.

Jeden pán se přiblížil až k bedně, vyložené na zem, do jejíchž zářezů námořníci zrovna zasouvali nosné tyče. To

*Jeden pán se přiblížil až k bedně,
vyložené na zem,...*

dokazovalo, že rakev není prázdná, musela být naopak velmi těžká – a co jiného by bylo v rakvi než mrtvola?

„Chcete tu truhlu vynést na pevninu?“ zeptal se onen pán.

„Jistě,“ odpověděl kormidelník.

„Už nyní je na pevnině.“

„Myslím tím, zda má truhla zůstat v monackém knížectví?“

„Jasně. Bude odnesena do bytu kapitána z *Heliotropu*, kde zůstane. Máte ještě nějaké otázky?“

„Prosím, otevřte truhlu!“ zaznělo krátce.

Kormidelník zůstal naprosto klidný, pouze položil na rakev nohu, jako by chtěl zabránit každému zvědavci nahlédnout byť jen pod černou látku.

„Kdo vlastně jste?“ otázal se klidně, pozoruje cizího muže. „Jakým právem žádáte něco takového?!“

„Jsem daňovým inspektorem z Monaka, mé civilní šaty nic neznamenají. Jsem tady služebně.“

„Daňový inspektor z Monaka – ach tak! Jistě ale víte, že všechny úřady mají nařizeno vycházet kapitánovi z *Heliotropu* ve všem vstříc – –“

„To se nevztahuje na daňový úřad! Otevřte truhlu nebo ji ihned odnesete zpět na palubu! Do knížectví nepatří!!!“

„Ohó!! Hned uvidíme. Chopte se bedny, mládenci!!“

„Ke mně, lidé!“ zavelel úředník.

Okamžitě k němu přiskočilo asi půl tuctu mužů, kteří doposud postávali v temném pozadí. Měli na sobě uniformy monackého daňového úřadu.

Kolem dokola stojící čumilové, občané malého státečku, byli uchváteni horečnatým vzrušením, které bylo nutné vysvětlit.

Stále se tvrdí, že Monaco má s Francií celní dohodu, ale jinak že stojí pod vlastními zákony. Nepochybně je tomu tak, neboť daňový úřad Monaka má vlastní pečeti, vlastní uniformy atd. a podléhá knížeti. Pobřeží je přísně střeženo, hlavně kvůli cigaretám a tabáku, které mají, jak známo, ve Francii vládní monopol a vysoce se daní.

Zde se poprvé ukázalo, že úřady nemusí tak přísně dbát na vyhlášku jinak všemocného knížete. Ano, kdyby byla truhla naplněná tabákem, dostal by se tento bez cla do Francie, jakmile by byl jednou vyložen na zem... a to se nemělo stát!

Nuže, vládce této země nařídil, aby státní úředníci poslouchali jeho maskovaného chráněnce – a nyní se jeden úředník chtěl protivit knížecímu rozkazu! Věc se stávala kritickou. Kdo se stane vítězem? Není divu, že kolemstojící občané byli rozrušeni, když viděli to nejsvětější, to je samostatnost své země, v nebezpečí!

„Zvedněte bednu a neste ji za mnou!“ velel kormidelník.

„Chopte se truhly!“ nařídil úředník.

V dalším okamžiku muselo dojít ke střetu. Pěsti se zatnuly, daňový úředník uvolnil přezku na své osobní zbraň.

„Co se tady děje?“ otázal se sonorní hlas.

Dav plaše ustoupil před maskovaným mužem, který se nečekaně vynořil ze tmy.

Nemoc tedy nemohla být tak zlá – anebo žhnoucí touha dostat se co nejrychleji k obsahu rakve jej vyhnala z postele?

Snad mrtvolu potřeboval, aby se opět uzdravil – jasně, tak to muselo být, rakev obsahovala hrůznou medicínu!!!

„Kormidelníku, proč nenesete truhlu do mého bytu?“ dodal kapitán netrpělivě.

„Tento úředník nám v tom brání. Prý máme bednu otevřít.“

„Cože?! Otevřít?“ vyjel kapitán.

„Samozřejmě. Pokud má být bedna vyložena na zem, musí být nejdřív otevřena, abych mohl prohlédnout její obsah,“ odvětil úředník energicky.

Kapitán se rychle uklidnil – obrátil se na úředníka s nejuctivějším pohledem!

„Pán zřejmě neví, že kníže Monaka mi propůjčil listinu, která mi zajišťuje jisté přednosti?“

„To pochopitelně vím.“

„Tato listina, plnicí zároveň úlohu pasu, mi otevírá úplně všechny dveře – je to v ní doslovně vyjádřeno – a nepochybně je záhodno vztahovat ji i na mé lidi a má zavazadla.“

„Bohužel jsem nedostal žádný rozkaz, že by vaše zavazadla měla být ušetřena celní prohlídky,“ odušil úředník.

„Ujišťuji vás, že takový rozkaz by byl zbytečný, už s ohledem na mou – –“

„Nesmírně lituji, ale musím konat svou povinnost.“

„Má zavazadla nebyla prohledána ani při mém prvním příjezdu do knížectví, když jsem se ubytoval v hotelu de Paris.“

„Náhodou jsem tu nebyl, jinak by k tomu samozřejmě došlo.“

„Dávám vám své čestné slovo, že v bedně není nic, co by podléhalo clu.“

„Ctím vaše slovo, monsieur kapitáne, ale služební povinnosti mne nutí nebrat na ně zřetel. Co je uvnitř?“

„Do toho vám nic není!“ prohlásil nyní kapitán hrubě. „Zítřka se dozvíte, že nemáte žádné právo prohledávat má zavazadla.“

„Dobrá, monsieur kapitáne, počkáme.“

„Tak dlouho čekat nemohu, potřebuji bednu ihned!“

„Asi vám nezbyde nic jiného než čekat.“

„Ták?! Jak chcete zabránit, aby mí námořníci nepřenesli truhlici ke mně domů?“

„Nevím, co byste mohl učinit bez mého povolení!“

„Nevíte? Podívejte se na svaly těchto šesti chlapců! Na palubě mám ještě tři tucty námořníků, kteří nejsou o nic slabší!“

„Vyhrožujete?!“ rozhorlil se daňový inspektor.

„Stejně jako vy mně. Zajímalo by mne, co byste dělal v takovém případě; právo stojí nepochybně na mé straně.“

„Podlehnu jedině násilí!“

„Dobrá! Jak se jmenujete, smím-li se zeptat?“

Zdálo se, že kapitán chce ustoupit, a tak mu úředník vyšel vstříc.

„Daňový inspektor Laboli,“ odvětil.

„Zítřka se dozvíte výsledek vašeho odmítnutí.“

„Budu jej čekat.“

„Naložte bednu do člunu a odvezte ji zpět na palubu!“ nařídil kapitán svým lidem.

Stalo se... a také kapitán nastoupil do člunu.

Daňový úředník zvítězil – alespoň prozatím.

Kapitán se tedy nemohl dočkat, až bude mít mrtvolu u sebe. Teď ji zaručeně sežere přímo na palubě – nejdřív jí pěkně vysaje krev – nebo ji oživí – – – anebo s ní udělá ještě něco horšího!

~

Noční hlídka na Ďábelském ostrově nepřinesla potíračům duchů nic jiného než rýmu, kašel a bolesti zubů. Ráno mohli všichni vidět strážce, kteří vydrželi až do konce, jak se plíží mokří od rosy zpátky do hotelů. Také armáda byla odvolána. Kdyby nyní vypukla válka, byla by vlast ztracena. Nebylo zde nikoho, kdo by vystřelil z předpotopních děl za palisádami pevnosti – celá monacká armáda totiž ležela v posteli a potila se, popíjejíc bezový čaj...

Kdepak, když duch nechce, nepřijde, pak je po srandě! Nebojsové sklidili ke své škodě ještě výsměch. Nyní už se nenechají napálit hloupým světélkem – za předpokladu, že se ještě objeví.

Všeobecný verdikt zněl:

„Ať to zkoumá ten, kdo je za to zodpovědný, mně je milejší zdraví... a vysvětlení se dozvím tak jako tak!“

V tichosti se však vykonávaly další přípravy, aby se záhadě přišlo na zoubek. Vždyť je to logické! Neměli co do činění s duchy nebo strašidly, třebaže viděli bílou postavu – musela to být mladá dáma, která bloudila po ostrově, snad trochu

poblouzněna – což vysvětlovalo nesnáze s nalezením jejího úkrytu... blázni srší výtečnými nápady, na něž normální člověk nepřijde, jsou schopni úplně všeho, čeho by se duševně zdravý člověk zalekl. Chce-li si někdo zaduchařit, nelehne si rovnou do rakve na hřbitov! Blázen však může považovat hrob za svůj byt – docela klidně si lehne na shnilou mrtvolu, aby se s ní...

Lord Hannibal Roger si nedal pokoj, kul další plány, tentokrát ve vší tichosti a tajnosti. Než se ráno odebral do hotelu, navštívil nenápadně byt policejního ředitele. Ten byl již na nohou, neboť očekával zprávu úředníků, kteří se zúčastnili této noční výpravy.

Nyní se měl dozvědět o bezúčelnosti stráže a prohlídky přímo od lorda, jenž hned učinil policejnímu mocnáři několik návrhů, které mohly osvětlit záhadu.

Především měl být okamžitě vydán zákaz vstupu na ostrov. Ten vlastně platil i dříve, ale tajuplné světélko lidí přimělo, aby zákaz porušili.

Veřejná vyhláška by důrazně přikazovala dbát na stávající zákony, všechny půjčovny lodí, rybáři a majitelé jachet budou ústně či písemně vyrozuměni, aby se ostrovu zdaleka vyhýbali. Ti, kteří mají v Monaku nějaké pravomoce, se sice budou ptát: k čemu takové příkazy? – ale nikdo jim neodpoví.

Stráž na ostrově by měla být držena v naprosté tajnosti. Pokud se o ní kromě zúčastněných nikdo nedozví, bude to jen k dobru. Lord Hannibal Roger chtěl být pochopitelně u toho, jinak by se s nějakými návrhy nezhazoval.

Dalo se čekat, že i jiní ostrov přes zákaz vstupu navštíví, aby vyřešili záhadu na vlastní pěst. Ano, existují i jinak založení lidé, výjimky, které se nebojí mokrých nohou a rýmy, pokud mají výhled na zajímavé dobrodružství – a k těm patřil i lord Hannibal Roger.

Muselo se také počítat s vlezlostí novinových zpravodajů. Proto by bylo nejlepší, mínil lord, pozvat hned zástupce největších listů přímo k intimní návštěvě Ďábelského ostrova, a pokud by se našel někdo, koho napadla stejná myšlenka, mohl

by se také zúčastnit – a ostatním policie, vybavená lehkými čluny a malým parníčkem, snadno zabráni ve vstupu na ostrov.

Ředitel policie považoval další lordovy návrhy za skvělé. Museli mít na zřeteli, že se mohlo jednat o vtipálka, který si chtěl jen zašpásovat, a proto se nesmělo dostat na veřejnost žádné z plánovaných opatření.

„Měl by se zúčastnit i nějaký místní úředník, jehož výpověď se nedá zpochybnit,“ prohlásil lord nakonec. „Považoval bych za nejlepší, kdybyste se mnou jel vy, pane řediteli. Ostatní úředníci nepotřebují nic vědět, mohli by něco prozradit – i kdyby to měli říci jen vlastním ženám – to ve většině případů úplně stačí. U vás, pane řediteli, je podobné nebezpečí zhora vyloučeno,“ dodal lord s úsměvem.

Ať chtěl nebo ne, musel úředník s moderním plnovousem kousnout do kyselého jablíčka, navíc se vstřícným úsměvem. Poprvé v životě si vyčítal, že zůstal starým mládencem, ale ani žena by v tomto případě asi nepomohla. A ženit se narychlo jen proto, aby nemusel bloumat po Ďábelském ostrově...

Přál-li si lord Hannibal Roger doprovod vysokého úředníka, musel monacký policejní ředitel poslechnout. I nejvyšší úředníci ‚státní vlády‘ museli tancovat podle píšťaly majitelů jachet, zazobanců, kteří každou zimu přijížděli do Monte Carla. Upřímně řečeno, úředníci nemají žádné velké platy, jsou odměňováni bankou heren – celé knížectví stojí v jakémsi hotelovém hospodářství – nebudou hosté, nebudou ani penízky...

Lord Hannibal Roger se vzdálil a na několik hodin se natáhl.

Když se probudil, bylo na světě další číslo *Le Monte Carlo*, které zveřejňovalo úřední oznámení, že vstup na Ile de Castelle je přísně zakázán. Žádné plavidlo se nesmí k ostrovu přiblížit na méně než 200 metrů, což je vyznačeno bójemi. Stejně oznámení viselo na nárožích a všech plakátovacích plochách knížectví.

Ať si lidé myslí, co je jim libo. Pověřivé obyvatelstvo – kterému měla být vyhláška hlasem Boha – se drželo pochopitelně vlastních názorů, v nichž se nenechalo zmást.

Jakmile se setmělo, shlukl se dav na pobřeží západního zálivu, třebaže, má-li duch nějaký řád, světélko se objeví až před půlnocí, protože do té doby nemají v našem světě strašidla co pohledávat. Potrvá to ještě čtyři hodiny – ale bylo tolik látky k hovoru – třeba dnešní události kolem maskovaného kapitána – takže čas rychle ubíhal.

„Tam – tam – tam je!!!“ zaznělo přesně o půlnoci.

Záhadné světélko nevynechalo, opět se mihotalo a vznášelo nad ostrovem. Dnes tam nepluly žádné čluny, bylo to přece zakázáno. Nikdo z lidí – alespoň z těch, kteří stáli zde na pobřeží – nevěděl, že na Ďábelském ostrově jsou ukryti tajní pozorovatelé.

Jednalo se o osm lidí, které svedl dohromady společný cíl, mezi nimi také jedna dáma, zpravodajka pařížského ženského časopisu.

Půl hodiny cesty daleko od Monaka leží na francouzském pobřeží nádherný hotel, nesoucí jméno Eden, který je obklopen skvostnými zahradami s terasami, po nichž se řítí krásné kaskády a vodopády – vznešené místo pro cestující, kteří se chtějí zotavit, penzion pro milionáře. Kdyby k němu vystavěli i hernu – což se později skutečně stalo – mnoho hotelů v Monaku by bylo zruinováno, ale hotel Eden by tím jedině získal.

Zde se sešli členové tajné výpravy, hlavně žurnalisté. Dnešek byl dnem novinářů, kteří se při této příležitosti nepochopitelně dobře snášeli.

Hotel disponuje čluny všeho druhu, které jsou běžně k pronajmutí. Přítomní se rozhodli k projížďce. Chtěli si zaplachtit na moři, snad se jim podaří harpunovat tuňáka.

Vymyšleno, vykonáno. Při pobřeží kotvil i malý kutr, který byl schopen pobrat osm osob, naprosto dostačující plavidlo pro nadšence, kteří si pro dnešek naplánovali hru na námořníky.

Mladý lord Hannibal Roger se na vlastní jachtě vyučil ve skvělého kapitána. Ujal se elegantních námořníků a ihned začal hrozně nadávat a klít, neboť i to patřilo ke hře. Zúčastnili se všichni, dokonce i mladá novinářka jako „námořnice“.

...vtom sáhli po veslech a vyrazili ke kutru.

Jízda ubíhala za neutuchajícího veselí a vtipů, třebaže hlemýždím tempem.

Daleko na moři, odkud se pobřeží jevilo jako mlhavý pruh, byla loď přepadena piráty.

V malém člunu sedělo šest mužů, vášnivých rybářů, kteří se odvážili dost daleko od břehu, aby se oddali lovu ryb – vtom sáhli po veslech a vyrazili ke kutru. Jako kočky vyšplhali na palubu po laně, které bohužel nebylo včas vytaženo. Poblíž nebyl nikdo, kdo by pomohl – všichni námořníci – novináři včetně kapitána se bez odporu vzdali... jediný lord Hannibal Roger nadával jednomu vetřelci, který se zdál být vůdcem, proč oblékl svou bandu do bílých košil místo do modrých uniforem.

Byli to totiž námořníci z jeho jachty, které si nenápadně objednal, neboť k večernímu přistání u ostrova potřeboval jen

schopné muže. Vlastně bylo sporné, zda by se novinářští námořníci dokázali bez cizí pomoci dostat až k samotnému pobřeží!

Nějakou dobu pluli podél pobřeží, jenom s nejnужněšími plachtami, dokud se nesnesl večer a po něm bezměsíčná noc. Světla kutru se však nerozsvítila.

Bylo deset hodin, když námořníky řízený člun s osmi osobami přistál u ostrova ve směru od moře. Vše se dělo bez sebemenšího hluku. Námořníci se vrátili zpět na kutr a vedli jej zpět k Edenu, kam dorazili až po půlnoci. Mezitím se již mělo strašidlo objevit. V hotelu si sice dělali starosti kvůli dlouhé nepřítomnosti svého kutru, ale tomu námořníci nevěnovali pozornost.

My se vrátíme k osmi osobám na Ďábelský ostrov.

Byly uděleny rady pro různé možné situace. Bodat a střílet se pochopitelně nesmělo, jinak by mohli pomatenou zabít – přece chtějí dostat strašidlo živé!

Pánové na ostrově by vlastně udělali nejlépe, kdyby se rozdělili, ale většina z nich dokázala snést množství důvodů, proč to nedělat, aniž by se otevřeně přiznali, že mají strach z duchů. Společnost tudíž zůstala pohromadě.

Všichni se uvelebili na hromadě – lépe řečeno, jeden vedle druhého – v blízkosti věže. Policejní ředitel si vyhradil místo uprostřed – snad měl největší strach. Kouřit se samozřejmě nesmělo, také mluvení bylo zakázáno – šeptat směli pouze v nejnужněším případě.

Uběhla hodina, míjela druhá, poté se ozvaly lodní zvony, oznamující půlnoc a... strašidlo bylo tady!

„Tam – tam... slyšíte?“ šeptal policejní ředitel hlasitěji, než bylo podle ujednání záhodno.

„Držte hubu!!“ pronesl některý obhroublejší novinář, který při tak skvělých situacích neuznával ohledy.

Nejprve zaznělo lehké šustění následované jemným naříkáním, ozvaly se dlouhé vzdechy. Nedalo se určit, odkud přicházejí, ale nemohlo to být daleko.

Tajuplné naříkavé zvuky trvaly asi deset minut, pak bylo slyšet zachroptění, po němž vše zmlklo.

„Támhle je světélko!!!“

Skutečně, objevilo se nedaleko mezi stromy, kde zůstalo stát a jen se houpalo sem a tam, chvíli těsně nad zemí, chvíli ve výši hlavy. Pak se rozběhlo po ostrově, jen věži se vyhýbalo.

Co se však týkalo původu světla, nedokázali se ujednotit. Lampa nebo svíce to nemohly být, paprsek byl žlutobílý, dole široký, vybíhající do špičky, dlouhý asi jako ruka. Vzpomněli si na bludičky – že by světlo bylo plynného původu?

„Támhle je!“

Nervy pozorovatelů se napínaly vzrušením.

Opět se ozvaly naříkavé tóny, v jejichž doprovodu se objevila mezi stromy bílá postava, která se zřetelně odrážela od tmavého pozadí.

Nesla se přímo k místu, kde se ukrývali pozorovatelé, s ní se přibližovaly i naříkavé zvuky.

Vyšla na volné prostranství a zastavila asi dvacet kroků od jejich úkrytu. Pomalu rozevřela paže. Sténání, jež vycházelo z jejích rtů, bylo ještě hroznější – pak se stalo něco, co si pozorovatelé neuměli ani vysvětlit, i kdyby si udrželi veškerou chladnokrevnost.

Mohli rozeznat bílou postavu, její hlavní obrysy, ale nic víc, na to byla přílišná tma. Že se jedná o ženu, rozpoznali akorát z jemně oblých tvarů zjevu.

Vtom se postava zpola otočila, rysy její tváře začaly zřetelně vystupovat – objevil se nos, ústa, potom bylo možné spatřit pár očí, který bezvýrazně zíral doprázdna – stála tady, kývala pažemi, jako by chtěla, aby ji následovali, ale právě tak se mohlo jednat o odmítavé gesto. Přitom neustále naříkala a sténala.

„Teď!!!“

Slůvko zaznělo z lordových úst. Všichni vyběhli podle úmluvy ven a vrhli se na bílou postavu.

Mysleli, že ji drží, ale sáhli do prázdna – – – postava zmizela, jako to dokáže jedině duch!

Nyní měla být podle plánu vystřelena raketa, jež by vše ozářila, ale to se nestalo. Lordova ruka vypověděla službu.

Teprve po čtvrtminutě se rozzářilo bílé světlo, měnící noc v den. Lord Hannibal Roger zapojil magnéziovou svítilnu... po postavě se však slehla zem!

Pánové se mezitím ujišťovali, že ducha skoro drželi – bylo nepochopitelné, jak se mohl tak najednou vypařit.

Následovat strašidlo mezi křoviska se nikdo neodvážil, mohlo to být ostatně nebezpečné, neboť si při tom člověk snadno rozbije hlavu...

„Mr Dixon přece držel postavu v rukou, jasně jsem to viděl!“

„Já také! MrDixone, vždyť jste tu ženskou objal. Proč jste... aby ho spral kat!! Dixone, kde jste?!“

Mr Dixon, majitel devětasedmdesáti anglických a amerických plátků, například *Daily Mail*, stejný Mr Dixon, který svého času nabídl monsieur Girardovi nejvyšší cenu za prozrazení rozhovoru s maskovaným kapitánem, prostě zmizel!

Francouzka hlasitě vykřikla.

„Kdo to tu leží na zemi?!“

Lord Hannibal Roger namířil lampu k místu, kde dřív stála bílá postava. Tam ležel u nohou novinářky vysoký, silný muž – hledaný Mr Dixon, zkroucený v nápadné poloze, která všechny naplnila nesmírným úlekem.

„Mr Dixone, proboha, co je vám?! Vstaňte! Nedělejte si z nás legraci!“

Muž se nehýbal, neodpovídal. Ležel ve stejné poloze – zřejmě si legraci nedělal.

Někdo s ním zacloumal, zvedl jeho ruku – ochable spadla zpět.

„Mrtev!!!“

Zdálo se, že největší dojem udělalo toto slovo na lorda Hannibala Rogera.

„Nesmysl!“ vykřikl chraplavě. „Kdo by věřil na duchy!“

Otočil muže, ležícího na zemi, posvítil mu do tváře... a flegmatický lord úlekem téměř upustil lampu, jak se mu rozechvěly ruce!

Hleděl skutečně do tváře mrtvého – široce rozevřené oči, strnulé, bez života – a co bylo nejhorší, mužova spodní čelist silně poklesla.

Zde se nemohlo jednat o žertovné předstírání.

Všem přítomným zamrazilo, dokonce i těm, kteří se nikdy nebáli duchů.

Ačkoliv byl lord Hannibal Roger vyveden z míry, dokázal se rychle vzpamatovat a začal důrazně jednat.

Roztrhl muži kabát, vestu i košili a přiložil ruku na jeho prsa.

„Mrtev!“ vydechl a vrhl se na nehybného.

Strhal mu z těla veškeré šaty, začal jej třít a masírovat – počínal si při tom jako blázen.

Většina přítomných novinářů již působila na bojových polích, dokonce novinářka ženského časopisu leccos prožila – angličtí a američtí reportéři se nesmějí bát, musejí se pouštět do nejkrkolonnějších situací, aby uspokojili senzacechtivé čtenáře – ale tady se jednalo o něco zcela jiného: duchařská historka se vymkla kontrole, začala se měnit v hrůznou skutečnost.

Zatímco lord neustával s třením mrtvého, ostatní se domlouvali, co mají dělat.

Odjet okamžitě na pobřeží? Nechat mrtvého zde a přivést lékaře? Nebo ho vzít hned s sebou? Byli s rozumem u konce.

Policejní ředitel, který by měl rozhodnout, nebyl schopen slova – vousatý muž ztratil strachy řeč.

„Vzdejte se námahy, mylorde,“ prohlásil někdo poněkud bezcitně. „Třením Dixonovi nepomůžete.“

„Už – už – jsem pomohl masáží k životu – dvěma zdánlivě mrtvým,“ hekal lord a neustále masíroval nehybné tělo, až mu stékal pot po obličejí...

Tu ze sebe vyrazil výkřik radosti.

„Žije!! Cítím lehký tep srdce! Opravdu, žije!!!“

Oči zdánlivě mrtvého ožily, dolní čelist se vrátila do přirozené polohy, přes rty vyšel lehký povzdech.

Dixon na tom pochopitelně nebyl tak dobře, že by mohl hned vstát – teprve nyní upadl robustní muž do skutečného bezvědomí, při němž základní funkce lidského těla zůstávají

zachovány... a teď se předbíhali ostatní pánové ve hnětení a masírování nehybného těla, což mělo blahodárný vliv.

Dixon se pomalu zotavoval. Po nějaké době byl přenesen do člunu, již při vědomí. Když přirazili k pobřeží, dokázal se postavit na vlastní nohy a jít, třebaže s oporou.

Nikdo se zatím na nic neptal. Jinak chladnokrevný muž byl zcela bez sebe, nesmyslně blábolil.

Pobřeží bylo oživeno lidmi, kteří se nesmírně podivili, když spatřili člun, přijíždějící od Ďábelského ostrova. Znali většinu cestujících, prohlíželi si s úžasem podpíraného muže, který byl veden do drožky, neunikly jim zhrůzněné tváře osmi osob, které si spolu tiše šeptaly – a rázem všechno pochopili!!

Výprava musela na ostrově narazit na strašidlo, a nejen to... musela se s ním zle utkat! Pýcha se vymstila, a jak se věci seběhly, to se záhy dozvedí. V Monte Carlu se přece nic neutají!

Mr Dixon se zotavil ještě téhož dne, vrátila se mu duševní rozvaha – ale úplně se změnil! Každou odpověď z něho museli páčit heverem.

„Ano, držel jsem něco v ruce, ale nevím, co to bylo. Ucítil jsem bodnutí v hlavě, zajiskřilo se mi před očima – necítíl jsem vlastně bolest – – – ale zemřel jsem – a přitom jsem žil. Muselo se jednat o ochrnutí – ne, bylo to něco horšího!

Nebyl jsem v bezvědomí, slyšel jsem každé vaše slovo, když jste mne křísili. Věděl jsem, že mi poklesla spodní čelist, snažil jsem se vykřiknout, pohnout se – nešlo to – nemohl jsem – jsi mrtvý a budeš pohřben, říkal jsem si – bylo to... *adieu*, pánové, odjíždím!!“

Flegmatický a svou odvahou známý Angličan si v přítomnosti ostatních setřel krůpěje potu z čela, pak nasedl na jachtu a odplul.

Vše proniklo na veřejnost. Tady to máme!! Stejný případ jako u maskovaného kapitána! Kdyby u něho nebyli přátelé, zůstal by Dixon ležet do druhého dne, dokud by jej teplá ruka nevytrhla ze zdánlivé smrti. Do té doby by byl v moci ducha – a kdo ví, co by s ním duch sebevražedkyně udělal! – Kapitán

věděl, co by to mohlo být, zažil stejnou věc, a proto se s tím tajil.

Takto mluvili Monačané, věřící na duchy. Také ostatní se však zamysleli, a to právem.

Přesto existovaly stovky lidí, kteří tomu nevěřili, jak už omlazovací léčbě, tak na hrozné zážitky z Ďábelského ostrova a na cokoliv jiného. Vždyť si ti cvoci dělali legraci z nevědomého a senzacechtivého publika! Bylo ale zajímavé vidět, jak se to dělo – proto tady zůstávali, aby se dočkali konce celého dobrodružství... jednou musí dojít k nějakému rozuzlení! Pak se dozvědí, kdo se skrývá pod černou maskou a kdo za vším stojí. Ostatně, muselo to stát hříšné peníze, věčně omílané částky nebyly běžné ani tady.

Zlaté pruty v hodnotě pěti milionů franků byly nepochybně pravé, i lord Hannibal Roger deponoval svých deset milionů do Bank of England! To by v případě žertu bylo neslýchané!!

Nyní se k tomu přidal případ anglického novináře. Mr Dixon přece nemohl žertovat! Bylo na něm vidět, že prožil hrůznou událost, na jeho přátelích právě tak. Navštívili je různí lékaři, nejen monaští, a každý z nich měl o čem vyprávět... jak nervově silnému muži klesla čelist – jak se choval – zde se nemohlo jednat o simulace – a Francouzka, přítomná celému zážitku, byla postižena hysterickými záchvaty pláče.

Ano, takže co si o tom měli myslet?!

Vlastně si mohl každý myslet, co chtěl, ale na Ďábelský ostrov se už nikdo neodvážil, tady končila každá legrace, tady šlo o kejhák! – –

Jak jsme se zmínili, zvědavci, kteří čekali čtyři hodiny na pobřeží, než se objeví strašidlo, měli dost látky k hovoru, totiž o tom, co se dnes přihodilo tajemnému kapitánovi.

Každý Monačan, hrdý na svou vlast, chodil dnes se sklopenýma očima a neodvážil se pohlédnout do tváře žádnému Francouzovi – jelikož vítězství daňového inspektora bylo nezvratné.

Nevěděli přesně, na který úřad se kapitán obrátil se svou stížností, že nebyl respektován jeho pas – ale stěžoval si a... byl odmítnut.

Ať se mu jakkoliv omlouvali, musel se i nadále podřídít nařízení monackého daňového inspektora.

Jistě, to je skvělé, kvůli tomu se hrdí Monačané nemuseli stydět...

Pokud dvě země uzavřely celní ujednání, končí pohodlnost v celních zákonech a horlivý úředník se neměl za co omlouvat.

Kdo by snad nevěřil, že slovo obyčejného úředníka může někdy mít větší váhu než příkaz knížete, mohl se o tom přesvědčit dnes ráno na vlastní oči.

Motorový člun *Heliotropu* vysadil na pevninu tucet námořníků. Každý z nich nesl velký, těžký vak. Byli doprovázeni prvním kormidelníkem, jehož truhla s obleky byla vynášena z člunu dvěma muži.

„Co je v tomto pytli?“ otázal se přicházející daňový úředník, nikoliv sám inspektor – ten tady nebyl.

„Moje oblečení, prádlo a další potřebné věci,“ odtušil nevrle námořník, kterému patřil zmíněný vak.

„Alkohol, tabák nebo něco jiného k proclení?“

„Nemáme u sebe nic takového,“ odvětil první důstojník.

„Prosím, vybalte svá zavazadla – všechna!“

Okamžitě poslechli. Také první kormidelník, který včera tak udatně bránil kapitánovu rakev, vytáhl z kapsy klíč a odemkl svou lodní truhlu.

Tato skutečnost mluvila za vše: museli poslouchat i obyčejného celního úředníka!

Muž sáhl do prvního vaku s obleky, vytáhl ven několik košil, poté poděkoval a bez dalšího pátrání označil vak křížkem.

Jak je patrné, celníci se nechtěli mstít za včerejší rozepří.

Námořníci si přehodili vaky přes ramena, chopili se těžké bedny a pod vedením důstojníka zamířili k rokli Gaumates, kde zmizeli v jeskyni, tvořící dolní vchod do meandrového hradu.

Dům měl tedy být oživen. Námořníci se tam měli ubytovat, neboť si s sebou nesli oblečení. Už se také říkalo, že kapitán v Nizze objednal koně, aby si měl z čeho vybrat.

Motorový člun zamířil zpět k jachtě, tentokrát pod vedením jediného muže. Shromážděný dav doufal, že dnes bude vynesena rakev na pevninu... a její obsah bude prohledán... ale nic takového se nestalo.

Jejich naděje vlastně nebyly velké – maskovaný upír nevydá pro nic za nic své tajemství zrakům čumilů. Jeho jednání muselo být trestuhodné, a tak... doufali. Ve vacích však mrtvola být nemohla, dokonce ani v truhle, na to byla bedna příliš malá – – leda by kapitán tělo rozřezal na kousky.

Čekání bylo zbytečné, rakev na pevninu vynesena nebyla.

Zato mělo přijít něco jiného, daleko překvapivějšího.

Motorový člun byl připoután k jachtě, avšak byla spuštěna malá loďka, působící téměř nicotně, protože jachta kotvila dost daleko – a zvědavcům se zdálo, že mezi čtyřmi lidmi, sestupujícími do malého plavidla, rozeznávají maskovaného kapitána.

Černou masku na dálku rozpoznat nemohli – někteří to tvrdili, jiní popírali. Nu, vždyť si mohou počkat!

„Jeden z nich je malý, musí to být dítě!“ zvolal někdo.

„To je jeho ordonance, námořník s velkými brýlemi.“

„Ne, ten je daleko tlustější a ramenatý. Tohle je ještě dítě.“

„Vždyť má černou tvář!“

„Že by černocho?“

„Nastupuje do člunu. Brzy budeme chytřejší.“

Malá, elegantní loďka, takzvaná dinga, letěla po vodě jako šíp. Jeden z námořníků u vesel byl tlustý Wilm, to se již dalo rozeznat, a nevadily mu ani pupek, nohy do X nebo krátkozrakost, aby se výtečně oháněl veslem. Musel být považován za skvělého námořníka.

Maskovaný kapitán seděl u kormidla. Kdo je chlapec, který sedí proti němu, odkud pochází? Nyní samozřejmě z *Heliotropu*, ale jinak?

Neměli příliš času k otázkám, nová záhada se rychle blížila.

...jachta kotvila dost daleko – a zvědavcům se zdálo,...

Několik rozkazů – ani váleční námořníci by nedokázali přirazit jistěji a přesněji – člun elegantně a ladně přistál u schůdků. Námořníci zůstali sedět jako sochy u zdvižených vesel, kapitán se přenesl pružným skokem na pevninu a otočil se, aby pomohl vystoupit chlapci.

Ano, byl to chlapec, snad dvanáct nebo čtrnáct let starý, oblečený do modrého, bohatě zdobeného námořnického obleku – švarný mladík – – a taktéž v masce!!!

Neměl však škrabošku jako kapitán, ale celou kápi z voskovaného černého plátna, nataženou přes hlavu, pouze s malými otvory pro oči a ústa. Zdálo se, že kápě je pevně přivázána ke krku.

„Vidíš, Raoule,“ slyšeli kapitánova slova, která zněla neskonalé něžně. „Teď stojíš na monacké půdě. Tam vpravo leží slavné Monte Carlo. Později ti všechno ukážu. Nyní si musíš odpočinout po vyčerpávající plavbě. Pojd', můj Raoule!“

Chlapec se zvědavě rozhlédl, pak se vydal po boku kapitána přímo k rokli Gaumates. Mladík dělal velice dlouhé kroky, kýval se ze strany na stranu, což bylo nápadné – právě tak to dělají námořníci *greenhorni*, když chtějí napodobovat světem protřelého mořského vlka.

Mladík nemohl mít s námořnictvím nic společného; zvědavci, kteří stáli nejbliž, si dobře všimli jeho jemných rukou.

A aby byla celá záhada korunována, nekrácel tlustý námořník za ostatními jako obvykle se svou taštičkou, ale s mohutnou šavlí v ruce a dvěma velkými revolvéry za opaskem. Bylo zřejmé, že ozbrojený doprovod patřil mladíkovi.

Aby mohl chlapcův ochránce nosit v Monaku zbraně, musel dostat zvláštní povolení, které ovšem nezáviselo na daňovém úřadu. Policie opět dokázala svou vstřícnost vůči maskovanému muži.

Co měl tajemný muž společného s maskovaným chlapcem?

Nemá cenu opakovat, co vše se líhlo v hlavách davu.

Skupinka mířila do meandrového hradu a trvalo dost dlouho, než se malý Raoul – francouzské křestní jméno – opět objevil.

Kapitán přece řekl, že si chlapec má odpočinout, takže zřejmě spal.

Později ze směru od Nizzy přijela nádherná ekvipáž, tažená dvěma skvostnými hřebci, a zastavila u meandrového hradu, tentokrát na bulváru du Nord.

Jeden námořník odběhl do hotelu de Paris a záhy se vrátil zpět v doprovodu lorda Hannibala Rogera. Lord byl přece jen jediným důvěrníkem kapitánova tajemství, a tak se nesmíme v žádném případě divit, že si jej maskovaný pozval, aby nechal ocenit nabízené koně.

Proč si nezajel kapitán do Nizzy, vzdálené půl hodiny cesty, sám?

O, spekulující čumilové nebyli žádní hlupáci!

...s mohutnou šavlí v ruce a dvěma velkými revolvéry za opaskem.

Prostě tam nejel, jinak by první četník odvedl maskované individuum na strážnici, kde by inkognito vzalo za své. Na francouzském území neměl pas monackého knížete žádnou váhu.

Na ulici před meandrovým hradem byla uspořádána přehlídka koní. Nechyběli zvědavci, mezi nimi monsieur Girard, jehož přítomnost byla jistě opodstatněnější – to si alespoň monacký novinář myslel.

„Monsieur kapitáne, kdo je maskovaný chlapec?“ zeptal se rovnou.

Zvědavec byl přeměřen ostrým pohledem zpoza masky, spíše však udiveným než odmítavým.

„Nyní mne ušetřete otázek,“ odvětil krátce, ale dodal větu, která nesmírně zalahodila redaktorovu uchu: „Brzy vás k sobě pozvu, abyste se všechno dozvěděl. Teď k tomu není vhodná doba.“

Obrátil se ke koním.

Později se kapitán rozhodl vyzkoušet koně osobně. Jezdit nepochybně uměl, o tom svědčil už způsob, jakým držel otěže, ale bez potíží se do sedla nedostal.

„Již dlouho jsem nejezdil,“ vysvětloval poté, „vlastně čtyřicet let – a za tu dobu se leccos změnilo. Nu, však si brzy zvyknu!“

Tři námořníci – nebo muži v námořnických uniformách, kteří také připluli v člunu z*Heliotropu* – odvedli koně a uklidili vozy do prostor ve sklepě (to znamená nahoře) meandrového hradu.

Lord se odebral za kapitánem do domu, monsieur Girard ale doufal marně – nebyl pozván.

Když se lord vrátil mezi lidi, neměl o maskovaném chlapci co říci.

„Viděl jsem ho, samozřejmě, ale protože se o něm kapitán nezmínil, nemohl jsem přece vyzvídat. Nejsem nějaká zvědavá baba. Ano, vím co je kapitán zač, musel mi říci pravdu, jinak bych mu nikdy neprodal svůj meandrový hrad.“

„Co je tedy zač?“ zazněla snad posté stejná otázka.

„To nemohu říci, zavázal jsem se mu svým slovem,“ odpověděl tázaný stejně, jak to udělal stokrát.

Nic víc z lorda nedostali, byl mlčenlivý jako sněhulák – a úspěšnější u něho nebyly ani dámy z Monte Carla.

Ano, divoké lovy, lety balonem a podobné – o to se zajímal, o tom dokázal mluvit – ale konverzace s ženami již dávno vzaly za své.

Dnes byl konečně trochu sdílný, snad proto, že mu kapitán nabídl sklenici výtečného vína – která jistě nebyla z nejmenších!

„Je to velmi známý muž, jeho jméno se vyslovuje ve všech civilizovaných zemích – vlastně vyslovovalo se,“ začal sám od sebe.

„Z doby revoluce?“

„Nic dalšího neřeknu, nesmím,“ pokračoval.

„Viděl jste jeho tvář?“

„Ano, než jsem mu prodal svůj dům, chtěl jsem vidět jeho tvář – musel se odmaskovat.“

„Znal jste ho?“

„Jistě, velice dobře. Nesmírně mne překvapil – –“

„Ohó!“ zaznělo pochybovačně. „Potom se nemůže mluvit o nějakém omlazení!“

„Proč ne?“

„Vždyť měl zmizet ze světa před čtyřiceti lety!!“

„Souhlasí.“

„Přesto ho znáte?“

„Muže jeho zrna člověk zná z obrazů.“

„Ach tak!!“ poznamenal nedůvěřivec s povytaženým obočím.

„Byl ještě mladý?“ ptal se další.

„Ano, mladý a... to by bylo něco pro vás, dámy!“

„Hezký, vidíte?“ vypálila promptně zmalovaná ústa jedné rachejtle.

Lord si udržel i nadále svou sdílnost, třebaže poslední otázku nechal bez odpovědi.

„Nu, řeknu vám ještě jedno. Omlazovací léčbě nevěřím, to znamená, že odporuje mému zdravému rozumu... a přece! Stojím před nevysvětlitelnou záhadou. Zkrátka, musím tomu věřit, musím!!!“

Mladý muž, jehož tvář jsem spatřil pod sundanou maskou, tvrdil, že je oním mužem, o kterém před čtyřiceti lety mluvil celý svět – celý svět! – o kterém jsem jako dítě velice rád četl... Nesmysl!!! Ano, ale pak mi dal důkazy, kterým jsem musel věřit, důkazy, které nelze popírat – důkazy na vlastním těle! Je to opravdu on!! – *Adieu!*“

Po těchto slovech se lord Hannibal Roger rychle vzdálil.

Nyní mohli hádat, kdo se skrývá pod maskou. Lord o něm v dětských letech rád četl? Nu, tento náznak je nepřivedl o jediný krok blíž!

„A kdo je ten maskovaný chlapec, který připlul na jeho jachtě?“ padla další otázka.

Mohli pouze slídit... a to dělali. Neměli k tomu ovšem moc příležitostí, třebaže hoch vycházel každý den ven. Po krátké procházce totiž mizel v meandrovém hradu. Soucitné duše se ptaly, zda chlapci nechybí čerstvý vzduch. Navíc se jeho procházky konaly vesměs navečer nebo v noci, což pro dítě není příliš vhodné...

Jednoho dne přišel do herny v doprovodu kapitána. Chvilí pozoroval hru, poté mu kapitán vysvětlil její pravidla, samozřejmě způsobem, jakým je podáme dítěti, nakonec jej provedl kasinem a ukázal mu nástěnné malby a jiné zajímavosti.

Jak řečeno, od prvního dne pozorovali chlapcovu kývavou chůzi a podivně dlouhé kroky, které odporovaly jinak přímému

držení těla. Chlapcovy ruce byly jemné, měkké, hlas vycházející zpoza masky zněl dětsky, třebaže zkresleně.

Mezi lidmi mluvili francouzsky, což, jak se zdálo, působilo chlapci menší potíže, navíc jeho přízvuk zněl tvrdě a nedokonale. Průvodce nazýval chlapce Raoulem, tento jej tituloval kapitánem. Občas mu ujelo nefrancouzské ‚capitano‘.

Někteří pozorovatelé tvrdili, že přes veškerou důvěrnost má kapitán před chlapcem jistý respekt, patrný hlavně tehdy, když si myslí, že je nikdo nepozoruje, například v obrazárně. Na veřejnosti se kapitán snažil respekt vůči dítěti skrýt.

Dalšího dne se chlapec objevil v sedle koně, jedouce opět po boku kapitána. Mladík byl výtečným jezdcem, to poznal každý, ale znalci odhalili daleko víc. Mluvili o technice, tvrdili, že chlapec musel vyrůst v sedle.

Jen někteří viděli, s jakou lehkostí a grácií se vyšvihl do sedla – jako umělecký jezdec. Ne, tvrdili znalci, uměleckým jezdcem se dokáže stát každý, kdo k tomu má vlohy – tady máme Bohem nadaného jezdce, který napoprvé dokáže všechno, co se nikdo jiný nenaučí!

O několik dní později byli přivezeni další koně k výběru – znamenalo to, že chlapec dosud není spokojen ani s jedním z obou dosavadních zvířat. Zřejmě se chtěl poohlédnout po jiném.

Mladý Raoul se vyšvihl na mladého, ohnivého vraníka, kterého dva sluhové stěží udrželi... i neznalci se dovtipili, že chlapec ví o koních víc než většina smrtelníků.

Čtvrt hodiny trval souboj mezi jezdcem a koněm. Obyvatelé Monte Carla viděli všechny triky, které používá kovboj prerie při krocení divokého mustanga. Konečně získal chlapec vládu nad zvířetem, které poslouchalo jako jehně.

O síle v rukou a stehnech se zde nedalo mluvit, kůň je vždy silnější než člověk – tady se jednalo spíš o zručnost a znalost koní, hlavně o triky – v prerii to dělají právě tak. Kůň poznal svého mistra, začal jej poslouchat, třebaže to byl jen chlapec.

Člověk nemůže dítěti zazlívat, že se netajilo svým uměním, že naopak vybralo ke svému kousku náměstí vedle kasina, kde mohlo být nejvíc obdivováno – a dosáhlo svého.

...donutil plaché zvíře, aby několikrát vběhlo do moře...

Nakonec také chlapec donutil plaché zvíře, aby několikrát vběhlo do moře nedaleko plachtařského klubu. Když si vraník zvykl na slanou vodu, plaval daleko od břehu. Na závěr se vrhnul z vysokého kamenného mola přímo do vln!

Slušně řečeno, publikum otevřelo huby dokořán. Něco takového nebylo běžné ani v Monte Carlu!!!

Maskovaný kapitán seděl klidně v sedle a bez obav hleděl na odvážné kousky jezdce, svého chráněnce. Při posledním skoku mu dokonce zatleskal.

Potom chlapec seskočil ze sedla, předal koně jednomu sluhovi a dolním vchodem vstoupil do meandrového hradu.

Každodenně mohli vídat chlapce na koni, ve voze nebo na procházce, ale vždy jen hodinu. Poté zase zmizel v kamenné stavbě. Při každém výletě byl obklopen ozbrojenými průvodci, kteří jej nespouštěli z očí a starali se, aby nepřekročili jediným krokem hranici knížectví, kde jejich pas ztrácel veškerou účinnost.

Brzy se mělo ukázat, že kapitán měl pravdu, když si myslel, že jisté osoby mají spadeno na odstranění masky a odhalení tajemství a nezaleknou se ničeho, jen když dojdou k cíli.

Jednoho večera chlapec vyšel z rokle Gaumates a zamířil přímo k přístavu, doprovázený dvěma ozbrojenými námořníky. Wilm s nimi nešel.

Vědělo se, že kapitán odjel na palubu jachty, z čehož vyplývalo i ostatní.

Již se to stalo častěji: chlapec navštívil kapitána na jachtě, buď se tam s ním zdržel a učil se zacházet s plachtami, nebo se oba muži odebrali zpět na pevninu, aby si dopřáli výjimečně delší projížďku.

U mola stále kotvilo několik člunů z *Heliotropu*. Tři muži nasedli do menšího. Raoul se posadil ke kormidlu a velel veslovat – – – s jistotou starého mořského vlka. Člun zamířil k jachtě, kde byl připoutaný druhý, v němž již seděl kapitán. Chlapec přesedl k němu, pak oba zamířili pod plachtami do noci, ozářené hvězdami.

Při pobřeží vál dost silný východní vítr. Jakmile se člun dostal z úkrytu pobřežních skal, opřel se do plachet severní větřík.

V oblasti Přímořských Alp není vzácností, že na pobřeží panuje bezvětří, zatímco o deset kilometrů dál na moři zuří severní víchr a naopak. Teprve po delší době se projeví zuření větru vlnobitím u pobřeží.

Člun byl unášen větrem, který bude při zpáteční cestě velice obtížný, protože budou muset křížovat – ale právě to činí z plachtění pravý požitek, když člověk může přelstít živly matematickým výpočtem.

Vtom se za monackými skalami objevil velký člun. Nemusel vyjet přímo z Monaka, mohl se sem dostat z francouzského pobřeží – východně ležící pozorovatel to nemohl vidět, pobřeží se ukrývalo za skalním výběžkem, který zasahoval daleko do moře.

Jeden, dva, tři, čtyři... napočítali deset řemenů, jednalo se tudíž o desetiřemenový kutr – co řemen, to veslo – tedy člun, který vedlo deset mužů – ti už něco zmůžou!! Jedenáctý seděl u kormidla.

Kutr mířil jihovýchodním směrem – tu opsal velký oblouk a zamířil zpátky.

Kdo pozoroval tento manévř a rozuměl alespoň trochu plachtaření a veslování, mohl si být jistý v souvislosti s jejich úmysly: velký kutr měl spadeno na malou plachetnici, aby jí – jak se říká v námořnické hantýrce – ukradl vítr.

Všechny oči se ihned obrátily k *Heliotropu*.

Tam se ihned rozsvítila světla, námořníci se bleskurychle spouštěli do motorového člunu, který se sice houpal vedle jachty, ale zřejmě se porouchal, neboť po chvíli námořníci lezli zpátky, zatímco byl za zvuku píšťalky spouštěn velký člun z paluby...

Pak byla pozornost na jachtě upřena jiným směrem. Z rokle Gaumates přibíhal Wilm, mířil rovnou k přístavišti člunů. Navzdory svému pupku a nožkám do X pádil jako rozzuřený býk, následovaný osmi dlouhonoхими námořníky z *Heliotropu*, kteří nyní bydleli v meandrovém hradě.

Žádný z nich nebyl oblečen v uniformě. Jeden měl kolem pasu bílou zástěru, druhý držel v ruce lopatu, jíž snad před chvílí přikládal, třetí dokonce běžel ve spodkách, pouze v jedné punčoše – vida, poslední na sobě měl už noční košili! Vyběhl rovnou z postele.

Nahrnuli se do člunu, Wilm se posadil ke kormidlu, námořníci zaklesli vesla do úvazů a zabrali.

Nejprve se museli dostat do tempa.

„Táhněte, mládenci, táhněte za svého kapitána!!!“ spíš řval než křičel Wilm a poté začal hulákat jednu z otřesných

námořnických odrhovaček, které si námořníci prozpěvují při veslařských kláních, aby se dostali do rytmu a do tempa.

A kdybys už tu... nespátl – – –

Ostatních osm se přidalo:

Zpívej hejá hop, hop, hop, hop!

Další řádky zde nemůžeme opakovat.

Hlavní je, že to působí. Kormidlující Wilm zastrčil prsty do úst a pískal do taktu, doprovázejí jejich řev – mládenci zabrali, až se obrovská vesla ohýbala jako proutky. Než byl z *Heliotropu* spuštěn náhradní člun, letěla osmiveslice jako šíp po moři kolem jachty.

Obě plavidla se předháněla a ujížděla ostošest na pomoc kapitánovu člunu.

Ó – v dáli cizí kutr, ozářený měsíčním svitem, který chtěl připravit malou plachetnici o vítr a potopit ji, zde dvě veslice, hnané silnými pažemi kupředu na pomoc – takové představení Monte Carlo již dávno nezažilo! Co proti tomu byla každodenní regata! Nic, zhola nic!!

Nelze říci, co se tu vlastně dělo, proč čumily zachvátilo horečnaté napětí, dokonce i ty, kteří se o sport pranic nezajímal – napětí, jež se u slabších povah měnilo v jakési šílenství.

Co teprve Angličané!! Jestli ses někdy, milý čtenáři, dostal do Londýna, navštívil jsi zápas mezi studenty Cambridge a Oxfordu? Pokud ne, tak se toho i nadále vyvaruj! Tam jde o život – bez nadsázky. V té době se v Londýně i v celé Anglii setkáme jen s blázný. Slavné Derby nesahá těmto kláním ani po paty.

Také lord Hannibal Roger roztál. Flegmatický jako vždy, sundal z hlavy lesklý černý cylindr, oprášil jej, položil na zem a potom... začal nevinný klobouk zpracovávat oběma nohama!

„Nenechá se chytit – nenechá se chytit – nesmí – neudělá to – *god damn!!!* Tisíc liber, že kapitána nechytí! Kdo se vsadí?!“

Takto řval smyslů zbavený lord, nepřestáváje dupat po krásné pokrývce hlavy.

Inu, těch, kteří byli svolni k sázce, nebylo právě málo.

...v dáli cizí kutr, ozářený měsíčním svitem, který chtěl připravit...

Pánové si vyměňovali vizitky, to stačilo – byli gentlemani, nebudou se hádat kvůli maličkostem. Hlavní, o co v sázce šlo, věděl každý.

Museli si s výměnou vizitek pospíšet, neboť se blížil konec, který by lorda stál 11 000 liber, za předpokladu, že by prohrál. Prozatím držel v ruce vizitky jedenácti adeptů, ale toto množství mohlo narůst. A teď... díky Bohu, že jich je jen jedenáct – čluny totiž přijížděly pozdě – – kutr se již blížil k malé plachetnici, kdežto čluny od ní dělilo alespoň deset minut tvrdé dřiny.

Kapitán se samozřejmě snažil uniknout. Lodě se střídavě přibližovaly a vzdalovaly, přitom mířily stále k západu, ven na otevřené moře.

Malá plachetnice se samozřejmě nemohla rovnat desetiveslici co se týče rychlosti, zato však poslouchala lépe kormidlo, jehož obsluha se vyznala. Loďka se ostře otočila proti větru a ihned se hnala kupředu, zatímco těžkopádný kutr potřeboval dost času, než mohl v plné rychlosti nabrat nový kurz.

Úskočná hra ale nemohla trvat dlouho – chrt vždy dostane vyhlédnutého zajíce. Také v kutru seděli námořníci, kteří uměli propočítat sílu větru, veslaři brzy dokázali odhadnout manévry malé lodě – úkoly přestávaly být úspěšné.

Co vlastně chtěla posádka kutru? Nepochybně zajmout maskované osoby. Kdo v tom měl prsty? Každopádně některé velké noviny. Chtěli maskované zajmout, někam je zavézt a odmaskovat – tak, a teď kápni božskou! Kdo jsi?!

Novinová reportáž je schopná všeho, když jde o získání prémie a prestiže – a pak, dostanou-li se maskovaní na francouzské území, samotná policie by podpořila jednání novinářů.

To bylo prozatím lhostejné. Zde se jednalo o jediné: nechá se kapitán zajmout nebo prchne? Dokáže mu obě veslice včas přispěchat na pomoc?

Právě tyto otázky vyvolávaly u pozorovatelů nejvyšší napětí. Našlo se mezi nimi dost Angličanů a Američanů, kteří se řídí pravidlem, že extrémní se dotýkají – jejich flegmatismus se měnil v šílenství.

„Mají ho, mají ho!!“

„Ne, ještě ho nedostali!!“

„Čluny tam nedojedou!“

„Dojedou! Vsadíte se?“

„Mají jen osm veslařů!“

„Jak ale zabírají, jak zabírají!!!“

„Teď, teď ho mají!!“

„Ne, zase vyklouzl!“

Tak i jinak se volalo, pak zaznělo jakoby z jedné úst:

„Už ho mají, už ho mají!! Vzdává se, svinuje plachtu!!!“

„To není pravda! Nevěřím, nevěřím, proklatě, moje oči!!!“ křičel lord Hannibal Roger – a křičel by stejně, i kdyby to nebyla pravda.

Prozatím se malý člun ještě jednou uvolnil, ale hlavní plachta již byla svinuta, kapitán se vzdal boje, chtěl se podvolit nevyhnutelnému osudu.

První z člunů, které přijížděly na pomoc, byl prozatím dost daleko. Člun spuštěný z *Heliotropu* nemohl dohonit Wilmovu veslici, naopak, vzdálenost mezi nimi se stále zvětšovala.

Nebylo to samozřejmě zaviněno tím, že druhý člun byl poháněn pouze šesti veslaři, zatímco v prvním se namáhalo osm námořníků. Kdyby měli na jachtě větší loďku, jistě by ji použili, ale šestiveslice byla posledním člunem na palubě, nepočítaje čtrnáctiveslový kutr, který však byl příliš těžkopádný.

Šestiveslice by vlastně měla být rychlejší než člun s osmi vesly – ale kolikrát projede špatný kůň s dobrým jezdcem cílem dříve než nejlepší zvíře s laikem? Totéž platí o člunech – nezáleží jen na velikosti nebo počtu vesel, stejně důležitá je síla svalů a způsob řízení i velení.

V tomto případě byla osmiveslice daleko lepší než menší a lehčí jola. Vesla prvního člunu zabírala souměrně, stále v taktu námořnické odrhovačky, kdežto mezi veslaři na jole docházelo k nesouladu.

Proč se najednou osmiveslice zarazila? Proč námořníci vysadili vesla? Zdálo se, že něco vytahují z vody. Hloupost, proč by se teď zdržovali něčím takovým?! Nu, ale stačilo to, aby se osmiveslice připravila o vedení a byla dostižena druhým člunem.

Pozornost všech se nyní upřela zpět na malou plachetnici a nepřátelský kutr.

Osud kapitána se zdál být zpečetěn. Dobrovolně se vzdal.

„Nemá u sebe revolver?!“ řval někdo. „Ať prostřelí díru do kutru – – –“

„Nesmysl, pitomost!!“ křičel lord Hannibal Roger – něco takového je možné jen ve fantastických románech – co by si dělal velký člun z dírky po kulce, když je neustále čerpán!

„Teď, teď se musí obrátit – vítězství, vítězství!!“ dodal lord s výskotem. „Nyní vjel na kutr!!“

Většina čumilů ani přesně nevěděla, co se skutečně stalo. Zdálo se jim, že v slabém měsíčním světle nevidí ani jednu z ořechových skořápek. Museli si chvíli počkat, až jim někdo oznámí fakta.

„Přepłachtil kolem! Narazil do kutru přímo uprostřed!!“

Měl pravdu! Oba čluny byly napadř! Posádky plavaly ve vodě, zachycujíc se trosek.

Další události měly rychlý spád. O okamžik později dorazila k místu srážky jola, rozsvítily se lampy – těch měla jola v zásobě dost – a v jejich světle námořníci lovili trosečníky.

Záhy přirazil i Wilmův člun, kam mohli být trosečníci hned naloděni.

Brzy bylo po všem. Osmiveslice i jola zamířily zpět k monackému přístavu.

Kdo z diváků měl k dispozici plavidlo, naskočil a šíleně vesloval, aby přivítal vracející se námořníky.

Tušení se mělo ukázat opodstatněným. Maskovaný kapitán naložil do obou lodí celou posádku kutru, která usilovala o jeho zajmutí. Nyní on sám zajal je!

Námořníci sbírali poražené z vody – jedenáct mužů, samé italské tváře, bylo rozděleno do obou člunů, kde byli spoutáni na rukou i nohou a položeni na dno plavidel. Veslující námořníci si o ně opřeli nohy, aniž by se příliš starali, kam zrovna šlapou.

„Přichází princ, princ, princ z Monte Carláááá!!!“ zpíval lord Hannibal Roger rozjařeně. „Nuže, pánové, nemáte-li u sebe hotovost – můžete klidně vytáhnout šekové knížky. Peníze jsem vyhrál poctivě.“

Kolik tady mám vizitek? Čtrnáct – 14 000 liber šterlinků, tedy přibližně 350 000 franků. To stálo za to!

Kapitáne, mohl byste svůj kousek zopakovat – věděl jsem to – kapitáne, má účta! Máte v těle d'ábla! Sakra, kde mám klobouk, abych před vámi mohl smeknout? Ach, leží tu jako hromádka neštěstí! Budete se muset spokojit s mou nejvyšší účtou!“

Čluny přirazily k *Heliotropu*, kde byly obklopeny spoustou loděk zvědavců. První vystoupil na palubu jachty chlapec. Nebylo možné vidět, zda má dosud kapuci na hlavě – byl zahalen v plachtě.

Poté byli na palubu dopraveni zajatci, ano, bylo s nimi nakládáno jako s dobyt看, určeným k porážce, neboť je zvedali kladkou... a vůbec nebrali ohledy na jejich kletby a nářek.

Muži italských a jihofrancouzských rysů byli oblečeni v košilích s vykasanými rukávy. Znalci v nich ihned poznali lovce tuňáků z mysu Martin, které lze považovat za odvážné chlapy – něco takového se jim určitě ještě nestalo.

Během jejich transportu vyprávěl kapitán, setrvávající v člunu, krátkými slovy o svém dobrodružství. Vše bylo mnohem komplikovanější, než se mohlo zdát z pevniny – Raoul hrál hlavní roli, plnou bravurních kousků.

Když kapitán zpozoroval manévr kutru, ihned věděl, kolik uhodilo, co cizí posádka zamýšlí.

Nepokoušel se prchnout, ale kličkoval sem a tam. Přitom se snažil plachtou krýt mladíka, aby mohl skočit do moře a doplavat do monackého přístavu, z něhož právě vyrážel záchranný člun.

Pro kapitána bylo nejdůležitější uchovat chlapcovo inkognito. Věděl, v jakém nebezpečí by se chlapec ocitl, kdyby nečekaně spadl do moře, hlavně kvůli nepohodlné kapuci – a že v moři skončí, bylo jisté, neboť chytrý muž od samého počátku plánoval srážku s kutrem.

Lepší bylo, když chlapec skočil přes palubu sám, neboť se mohl připravit. Žraloci tady sice nejsou, ale to vůbec nesnižuje mladíkovu odvahu... kdo v jeho věku by se odvážil skočit daleko od pevniny do studeného moře, mezi vzdouvající se vlny – dokonce v noci, takže není jisté, zda jej záchranný člun najde.

Inu, Raoul se toho odvážil. Kapitán si musel být jist jeho schopnostmi. Kdyby jej totiž záchranné čluny nenalezly, plaval by k pobřeží nejméně půl hodiny.

Naštěstí na Wilmově lodi zaslechli chlapcovo volání...

Naštěstí na Wilmově lodi zaslechli chlapcovo volání a ihned jej vylovili – proto zmíněná zastávka.

Poté provedl kapitán to, co měl v úmyslu od samého začátku.

Bylo vidět, že chce narazit do nepřátelského kutru, dokonce i rybáři s tím počítali, ale právě proto, že nevěděli o chlapcově úniku, nebyli na to zatím připraveni, naopak, doufali, že kapitán nebude kvůli chlapci riskovat. Celý manévř byl proveden tak šikovně, že se nechali zmýlit.

Nakonec se pronásledovaný tvářil, jako by se vzdával naděje na únik, poslechl opakované výzvy a pak skasal hlavní plachtu. Kutr se přiblížil, aby se mu položil k boku, dosud v rychlé jízdě. Vtom se malý člun, hnaný jen úzkou kosátkou otočil a ostrou přídíl, pobitou silným plechem, vjel kutru přímo mezi žebra.

Úplné proražení bylo zbytečné, stačil prudký náraz, aby kutr téměř ihned klesl – a malá loď s ním.

Ve vodě rybáři přestali myslet na nějaké zatýkání, starali se hlavně o záchranu plaváním. Srážka přišla značně nečekaně. Pak se objevily záchranné čluny. Sesbíraly plavce z osvětlené hladiny moře, potom obrátily zpět.

Kapitán byl ještě stručnější než naše řádky.

„Jsou to rybáři z mysu Martin. Poddůstojník už přiznal barvu. Několik ran mu rychle rozvázalo jazyk. Dlouho čekali na vhodný okamžik, který se jim dnes naskytl. Na mysu Martin stojí vila Brown, kam mne měli i s chlapcem dovézt. Kdyby se jim to podařilo, dostali by po sto francích – – –“

„Od koho?“ přerušil jej lord Hannibal Roger.

„Jméno toho muže neznají – kavalír, vysoký silný blondýn s ostrým plnovousem a nápadně velkým nosem – – –“

„Mr James Pin z *Daily Telegraph*!“ zvolal lord. „Doslechl jsem se, že se poslední dobou často stýkal s rybáři! Bydlí v hotelu London.“

„Chtěl bych si s ním promluvit, ale hned!“

„Rád bych se zúčastnil!“

„Jdeme za ním, ihned!! Chlapec tu zůstane, dokud se nevrátím!“ zvolal kapitán ke svým lidem.

Svižně naskočil do člunu, který zamířil přímo k hotelu London.

„Támhle vidím Mr Pina!“ zvolal někdo v davu, který se valil kapitánovi v patách.

Všichni chtěli být svědky závěru celé komedie.

Poslední střet se odehrál přímo před hotelem London.

K budově právě přicházel rychlými kroky vysoký pán. Zpozoroval velký dav, zastavil pod pouliční lampou – a při pohledu na maskovaného kapitána se očividně zarazil.

„Máte nějaké přání?“ zeptal se vyzývavě, když k němu kapitán rychle přispěchal a zastrčil si nápadným způsobem pravici do kapsy u kalhot.

Mr Pin, vysoký muž rozložené postavy, jež by se dala bez nadsázky nazvat herkulovskou, byl známý jako rváč, který se nebál udeřit – patřil k vyhlášeným boxerům.

Maskovaný kapitán přistoupil do bezprostřední blízkosti.

...byl známý jako rváč,
který se nebál udeřit...

„Ano, Mr Pine, domnívám se, že musíme cosi projednat. Co vás vedlo k tomu, abyste zaplatil lidem kteří mne... víte co, zkrat' me to! Přiznáváte se?“

„Prosím, nejdřív ustupte!“ zaznělo chladně. „Nejsem zvyklý, aby mi někdo funěl do tváře! V opačném případě vás náležitě poučím.“

Kapitán rychle ucouvl.

„Nuže, přiznáváte se? Nebo vás mám pojmenovat – – –“

„Ne, to není vůbec zapotřebí!

Jistě, byl jsem iniciátorem celé akce, která se dnes bohužel nezdařila. – Příště budu úspěšnější. Vaše maska musí dolů, ať chcete nebo ne! No, co ještě?! *Will you fight with me* – budete se mnou bojovat?!“

„Ano, právě tak – ale ne po americku. Tak bídne na tom nejsem!“

„Já jsem Angličan!!! Naposledy: *will you fight with me?*“

„*All right! Come on!!*“

„Ihned zde, v hotelu London!“ upřesnil lord Hannibal Roger. „Třeba ve svatebním salonu, kde nás nikdo nebude rušit.“

Mnozí z čumilů nepochopili, že mezi protivníky byl smluven souboj – jedinou zbraní, která je Angličanům povolena při obraně uražené cti – pěstmi, jimiž se syn Albionu snaží proměnit boží tvář svého protivníka v krvavý biftek.

Hoteliér musel chtě nechte panstvu propůjčit sál, který byl určen k svatebním oslavám. Neřekli mu, že se jedná o pěstní zápas, vlastně to ani nemusel vědět. Pánové prostě potřebovali projednat záležitost, která nestrpěla odklad.

Bylo rozsvíceno elektrické světlo, jehož jas dopadl na nádherné nástěnné malby s antickými svatebními výjevy; zdobily celý sál.

V tomto případě je výstižné, když podotkneme: výjevy na stěnách se hodily k chystanému souboji dole jako pěst na oko.

Dveře byly zamčeny, přesto dovnitř vniklo dost osob, které se soubojem neměly nic společného. Nu, nevadí, když už jsou tady, ať zůstanou.

„Hudbu!“

„Svatební pochod z Lohengrina!“

„Vážně, pánové, bez legrácek!“

Určili soudní porotu. Pro Angličany, kteří zde byli zastoupeni v hojné míře, byl tento souboj slavnostním aktem, nejmenší detaily byly pojaty s anglickou vážností.

„Maska musí dolů!“ pravil Mr Pin.

Soudce prozkoumal tenkou hedvábnou škrabošku a odmítl výzvu jako nevhodnou – novinář se musel tomuto rozhodnutí podvolit.

„Až mu lékař sundá masku, aby mu srovnal nos, chci být u toho!“

„Jak je libo!“ opáčil kapitán, což Angličanovi, který se považoval za skvělého, dokonce nejlepšího boxera, šlo dokonale pod nos.

Mohli začít.

„All right?“

„All right!!“

„Verry well – look out – pozor – – – one, two, three – go ahead!!!“

Nejsme Angličané, kteří nalézají rozkoš v situacích, při nichž teče krev proudem, a kteří potom ve *Sporting Life* s nadšením čtou, jak každý úder sedl, jak se rozplácl soupeřův nos, jak se řinula krev z natrženého obočí, jak vytéká celé oko – ale chlap přesto stojí a smete protivníka čistým *knock-down-blow*, který je rozhodující...

Dav přede dveřmi se podívoval, že není slyšet žádný hluk. Že by neboxovali? Konečně se – asi po deseti minutách – otevřely dveře sálu. Pánové vycházeli klidně, vesele se bavíce. Mezi prvními byl maskovaný kapitán. Mr Pina neviděli – zřejmě se odebral rovnou do svého pokoje.

„Vždyť vůbec neboxovali!“ obrátil se jeden, který se nedostal dovnitř, na šťastnějšího přítele.

„Ne? Ó, ach, jak Angličana zřídil!! Nejméně čtyři týdny nebude moci vylézt na ulici!“ –

Princ z Monte Carla pravděpodobně dopadl lépe. Odebral se rovnou na palubu své jachty.

Svázaní rybáři do této chvíle leželi v komoře na plachty.

„Co uděláme s těmi holomky?!“

Při ostrém pohledu kapitána propukl všeobecný nářek.

„Pověsit vás nemohu,“ prohlásil kapitán hlasem soudce, „také vás nevypráskám. Snad jste pochopili, že mne nedokážete chytit, proto doufám, že se nadále nedáte svést k podobným nesmyslům. Abyste nevyvázli tak snadno, mám jistý návrh – potřebuji jednoho muže k vědeckému pokusu – některý z vás si dobude slávu.“

Posvítíl si lampou po obličejích, v nich se začala zračit naděje.

„Ty,“ obrátil se na jednoho, „ty jsi přece řídil kutr, takže jsi jejich velitelem. Posloužíš mi proto nyní jako vědecký pokusný králík. Kolik je? Ještě neodbila jedenáctá. *Plenty time*, času dost. Nuže, dnešní noc strávíš na Ďábelském ostrově a zítra nám budeš vyprávět, co jsi zažil. – Pojd', panáčku! Popadněte ho chlapi, do člunu s ním!“

Ach, prokletý osude!!!

„Milost! Slitujte se, signore! Mám doma ženu a děti!!!“ řval muž, jehož námořníci zvedali.

Ostatní řvali s ním, neboť na Ďábelském ostrově dosud strašilo. Bílá postava se již neukázala, ale záhadné světélko létalo po ostrově každou noc, také nařikavé tóny neustávaly.

Noc na Ďábelském ostrově? Kdepak, raději smrt!! To je nejlepší východisko – a Ital byl už nyní víc mrtvý než živý.

Kapitán jej nechal chvíli řádit, pak poznamenal:

„Nu, protentokrát budu ještě milostivý; jakmile však někoho z vás nachytám kout pikle proti mně – půjde na Ďábelský ostrov – bude dělat společníka bílé paní. – Zmizte!!“

Rybáři byli rozvázáni a propuštěni.

*Monsieur Girard konečně dostal
toužebně očekávané pozvání...*

Mezi Marseille a Janovem bys nenašel jediného muže, který by se odvážil byt' jen sáhnout na maskovaného kapitána z *Heliotropu* – ani za všechny poklady světa. Princ z Monte Carla dostal další příhodné jméno: *Capitano diavolo* – Ďábelský kapitán, tak mu potají říkali. –

A Mr James Pin?

Ležel v posteli, led na očích a obvázaný nos. Celé jeho tělo bylo natřeno jódovou tinkturou. – – –

Monsieur Girard konečně dostal toužebně očekávané pozvání – poprvé vstoupil do svatého

meandrového hradu.

Kapitán jej přijal v místnosti zařízené nejvkusnějším anglickým přepychem – pokud vše leželo, jak maskovaný koupil, pak nebylo deset milionů kupní ceny nijak moc! Jaká je vlastně cena nejchudší chatrče, visí-li uvnitř několik Rembrandtů?

Na jednom stole ležela opět obrovská halda dopisů, i tentokrát jediná poštovní dodávka.

„Nuže, monsieur Girarde,“ začal kapitán, když mu nabídl židli, „copak o mně říkají lidé? To bych chtěl slyšet ze všeho nejdřív. Za koho mne považují?“

„Nejprve,“ vyhověl mu redaktor, „nejprve vás považovali za korsického krále Theodora – víte, míním toho německého dobrodruha, svobodného pána z Neuhoří, který využil tehdejších válečných zmatků a vyšvihl se na korsický trůn. Byl podporován Holandskem, tajně také Anglií, ale upadl do obrovských dluhů, v nichž zemřel – prý zemřel! – protože jeho smrt není prokázána. Možná jste slyšel, že tento muž zmizel beze stopy ze světa. To všechno se na vás výborně hodilo – – –“

„Nespadá působení tohoto dobrodruha, který se vyšvihl na korsický trůn, do poloviny osmnáctého století?“ přerušil kapitán mluvčího.

„Samozřejmě. Obdivuji vaše znalosti dějin. Když si to zdejší lidé uvědomili, začali pátrat jinde, neboť váš první debut se odehrál, respektive měl se odehrát, v polovině tohoto století. Začali přehrabovat francouzské revolucionáře a došli k nápadu – —“

„Prosím,“ byl mluvčí opět přerušen, „i když je to velice zajímavé, názory publika ohledně mé minulosti mne moc nezajímají; stejně nic neuhodnou. Co ale říkají o mně jako takovém?“

„Hned bych se k tomu dostal,“ usmál se monsieur Girard poněkud ironicky. „Těmito spekulacemi se zabývali v prvních dnech, kdy byli ještě ohromeni po zážitku s bělovlasým starcem, který se změnil po třech dnech v mladíka. Musíme oddělit názory domorodců od úvah cizinců, protože ti druzí se skládají hlavně ze vzdělaných lidí – —“

„Pro nevzdělance jsem upírem, to jsem slyšel, ale co o mně říkají vzdělaní lidé z Monte Carla?“

„Smím být otevřený?“ zeptal se redaktor opatrně.

„Dokonce musíte – vyžadují to od vás!“

„Považují vás za dost bohatého mladého muže, za majitele jachty s námořnickými znalostmi a za znalce rytířského jednání, tedy kavalíra, který se chce v Monaku pobavit – a toto pobavení je zastíněno komedií, kterou hraje, když tahá lidi za nos.“

„Tak!“ pravil kapitán suše po tomto přiznání. „Tak! Co dál, smím-li se zeptat?“

„Tvrdí, že komedie je výtečně zaranžována. V rakvi, která byla nedávno přivezena z *Heliotropu*, nebyla prý žádná mrtvola – lidé si to pouze měli myslet. Patřilo to ke komedii.“

„Tak!“ zaznělo opět. „A proměna starce v mladíka? Jak si vysvětlují toto?“

„Tvrdí: dovednost nejsou čáry. Při představení kouzelníka jsou k vidění úplně jiné věci, podobné přeměny se odehrávají přímo na jevišti, ne za zavřenými dveřmi.“

„Tak! A zlato za pět milionů, kterým jsem zaplatil Indovi za jeho léčbu? Považují toto zlato za halucinaci?“

„To ne, ale nikdo neví, zda je Ind opravdu dostal. – Zlato bylo cejchováno washingtonskou pokladnicí, což podpořilo názor, že jste americký boháč.“

„Jaký?“

„Zatím o tom jen přemýšlejí, neříkají nic určitého.“

„Tak!“ nechal se slyšet znovu kapitánův suchý hlas. „A co si myslí o strašení na Ďábelském ostrově?“

„Stále totéž: všechno jste zaranžoval, vše patří ke komedii.“

„Ták! A onen zpravodaj, Mr Dixon nebo Dixi, který doplatil na návštěvu ostrova tak šeredným způsobem? Nechal snad klesnout spodní čelist na mé přání?“

Také na tuto otázku novinář odpověděl, aniž by upadl do rozpaků.

„Ne, to nepovažují za pravděpodobné. Spíš věří, že na ostrově se ukrývá nějaká osoba – –“

„Kterou nenašla ani monacká armáda?“

Monsieur Girard pokrčil rameny a pokračoval:

„– – – která je vybavena silnou elektrickou baterií. Mr Dixon byl zasažen výbojem, který ho přivedl do bezvědomí.“

„Tak, ták! No ano! A kde zůstala mladá sebevražedkyně?“

„To,“ usmál se novinář, „to budete vědět nejlépe sám!“

„Já? Prosím, vyjádřete se přesněji! Rád bych však slyšel všechno, co dosud nevím.“

„Byla zdánlivě mrtvá. Právě tu noc, kdy jste hlídal na ostrově, přišla k sobě – byla mladá a krásná – hm – v rubáši – a – hm – lidé tvrdí, že princ z Monte Carla ví nejlépe, kde krásnou mladou dívku hledat – hm!“

„Tak, ták! Nu, počkejte, lidičky, přijdou i jiné věci! Skvělá zábava!“

S těmito slovy kapitán vstal a několikrát se prošel po místnosti.

„To znamená,“ začal monsieur Girard, ale dál se nedostal – bylo zjevné, že lituje, proč nedržel klapáčku. Kapitán se zarazil.

„Co to znamená?!“

„Pane kapitáne, lituji... ne, raději bych nechtěl – –“

„Tak mluvte! Co jste chtěl říci?“

„Jiní tvrdí, že u sebe dívku mít nemůžete.“

„Ty považuji za rozumné.“

„Mezi nimi hlavně dámy.“

„Proč dámy?“

„Považují totiž za nemožné, že byste s mladou dívkou udržoval... hm... udržoval poměr.“

„Nu, proč by to právě dámy nemohly považovat za nemožné, he?“

„Protože... protože – –“

Na Francouzovi bylo vidět, jak rád by se vyhnul odpovědi. Hodil pohledem po hromadě dopisů.

„Dostáváte stále dost dopisů, monsieur kapitáne!“

„Ano. Naše interview nepomohlo, spíš naopak. Co to má ale společného s dámami? Chci slyšet pravdu!!“

„Nechybí ani milostná psaníčka, že?“

„Milostná psaníčka? Jsou jich stovky! Každý večer bych mohl absolvovat stovky schůzek. Teď se koukejte vymáčkout, chlape! Co jste naznačoval?“

„No ano... právě tato milostná psaníčka, o něž se nezajímáte – pane kapitáne, dámy z Monte Carla vás přejmenovaly.“

„Jak?“

„Ne, pane kapitáne, to opravdu nemohu říci,“ protestoval monsieur Girard, přičemž nezanedbal odmítavý posunek rukou. „Zazlíval byste mi to.“

„Nesmysl! Chci to slyšet!!“

„Ne, pane kapitáne, to po mně nemůžete žádat – –“

„Je to nadávka?“

„To zrovna ne, ale... madam Pompadour to řekla první – nebo to byla Bella Cobra – mohla to také být Zelená Eva – ovšem – při nejlepším vůli vám nemohu vyhovět.“

„K čertu, monsieur!!! Koukejte se vymáčkout, nebo... Na podobné upejpání nejsem zvyklý! Nuže, jak mne kokety nazývají?!“

Přemluvený Francouz sklopil hlavu a stydlivě se usmívaje zašeptal:

„Kislar aga.“

Překlad tohoto tureckého titulu stojí na všech divadelních programech, neboť většina z nich má stejnojmennou hru na programu; ani my se nemusíme stydět: tímto titulem se honosí hlavní eunuch harému tureckého sultána, ale jeho postavení je stejně úctyhodné jako postavení ministrů a vezírů – třebaže je nositel tohoto titulu vykleštěný.

Monsieur Girard si snad myslel, že jej kapitán nechápe, neboť strnul na místě a bez pohybu zíral před sebe – teprve po chvíli se maskovaný sklonil a s rukama na kolenou se plížil místností... vtom zazněl burácející smích, až se roztráslý okenní tabulky.

„Kislar aga!!!“

Trvalo dlouho, než se uklidnil. Monsieur Girard se smál ze slušnosti s ním a byl rád, že to dopadlo tímto způsobem. Přece jen se obával, že zašel příliš daleko.

„Ano,“ ujal se kapitán opět slova, ale často přerušoval řeč smíchem, „nyní začínám chápat náznaky v některých dámských dopisech, jimž jsem dosud nerozuměl. Kislar aga, hahahaha!!! Udělaly ze mne eunucha!! Výborně!

Brzy dámám dokážu pravý opak – a vůbec,“ dodal vážně, „je to zvláštní, neboť to souvisí s věcí, kterou s vámi chci projednat jako nejdůležitější. Až teď začne rozhovor, kvůli kterému jsem vás pozval.“

Nastala pomlka. Domácí pán stiskl elektrický zvonek, objevil se steward, který dostal za úkol přinést doutníky, víno a další občerstvení, běžné v jižních zemích.

„Prosím, monsieur Girarde, poslužte si,“ ujal se kapitán slova. „Udělejte si pohodlí. Dáme se do díla. Vezměte si do ruky pero a notýsek. Přeji si, aby *Maska* přinesla o našem rozhovoru zprávu ve formě... hm, ve formě výzvy – reklamy.“

„Reklamy?!“

„Ano, jistě, ve formě reklamy. Hned se dozvíte, o co se jedná.“

Novinář se obsloužil, udělal si pohodlí, tužka a notes čekaly na to, co přijde.

„Monsieur Girarde,“ spustil kapitán, „uděláte nejlíp, když mne budete považovat za omlazeného starce, který má v jižních mořích vlastní ostrov. Zřejmě tomu příliš nevěříte, ale přesto vás žádám, abyste to bral jako fakt – – –“

„O, prosím, pane kapitáne,“ přerušil jej žurnalista, „před chvílí jsem mluvil o názoru davu. Osobně jsem nikdy nepochyboval o pravdivosti vašich slov.“

„Děkuji vám,“ opáčil kapitán, třebaže také nevěřil – jeden lhal víc než druhý. „Ulehčíte mi tím další vyprávění.“

Představte si, prosím, že byste za sebou měl zkušenosti sedmdesát let trvajícího života, ale stanete se opět mladým mužem s rozumem starce. Umíte si to vůbec představit? Ne, jistě ne.

V této situaci se nyní nalézám. Spojil jsem tělo mladíka s inteligencí starce. Z toho pramení nejzvláštnější pocity. Připadám si jako osel mezi dvěma kupkami sena – – –“

„Ach, v minulém životě jste jistě neměl dobré zkušenosti s dámami!“ zvolal geniální novinář.

„Doslova mne zruinovaly,“ zněla odpověď. „Dokonce několikrát! Ale to není vše, ačkoliv to úzce souvisí s mou zdrženlivostí. Chtěl jsem se ponořit do veselého života Monte Carla a pít z něho plnými doušky. Tak volalo ohnivé srdce mladíka – zapomnělo na zkušený rozum starého muže. Konečně se ozval rozum: poslyš, mladíku s ohnivým srdcem, přece víš, co všechno jsi vytrpěl kvůli ženám. Dámy dneška se nezdají být o mnoho lepší než ty dřívější. Dej si pozor! Spojuje se to však s něčím zcela jiným – stojím pod zákonem – nemohu, nesmím. Mám přísně zakázáno mít – poměr – s nějakou dámou, na což mladík při svém zrození úplně zapomněl.“

„Zakazuje vám to zákon platící na vašem ostrově?“ chopil se novinář náznaku.

„Ano. Sám jsem tyto zákony uvedl v platnost, proto musím být první, kdo jim bude poslušný – jinak by v mé říši zavládla anarchie.“

„Nemohu se dozvědět podrobnosti?“

„Samozřejmě! Dávejte pozor a pište si! – Když jsem se s několika společníky – ženy nevyjímaje – zachránil na korálovém ostrově, prožíval jsem i další ztroskotání – moje životní loďka narazila na ženský útes.“

„Rozumím, chápu!“ smál se Francouz. „Narazil jste na ženský útes! Výtečný výraz!!“

„Stal jsem se mistrem a pánem svých přátel, nakonec jsem se ujal žezla. Nemohl jsem zabránit jejich množení, ostatně jsem na to ani nepomýšlel. Nejsem a nikdy jsem nebyl nepřítelem žen v pravém slova smyslu, chraň Bůh – ale opatrnost, opatrnost, to je železný slogan, který jsem začal užívat po svých zkušenostech.“

Tedy: množili jsme se – byli zde také ostrované – dokud nevznikl malý národ, zabývající se námořním obchodem, při kterém jsme se dostali do styku s vnějším světem. Existují věci, které musíme držet v tajnosti, a na ty jsem pamatoval, když jsem určoval první zákony.

Nejdůležitější zákon zní – nesmíš mít žádný poměr s ženou mimo svůj ostrov – pro mne jako pro zákonodárce to platí dvojnásob.“

Maskovaný kapitán se odmlčel a zadíval se na novináře, který vypadal poněkud zaraženě. Zvláštní, že na to nepřišel sám, vždyť to doslova bilo do očí!

Jaké námořníky vlastně měl kapitán na jachtě?

Nejdřív poznali tři, ordonanci a dva stewardy. Nyní mohli pozorovat celou posádku – ale nikomu nepřišlo na mysl toto zvláštní jednání.

Všichni velice dobře víme, jak se chovají námořníci, mají-li příležitost vystoupit na pevninu. Mužstvo *Heliotropu* však bylo mimořádně slušné, zde se tato výjimečná slušnost stávala tajuplnou!

Hlavně tady v Monaku nemusí vášnivé srdce dlouho hledat, kde ochladit svůj žár. Také námořníci z *Heliotropu* chodili večer do tingltanglu, vtipkovali s dívkami... ale nakonec se vždy odebrali v uzavřené skupině zpět na palubu nebo do meandrového hradu, a to ve vši slušnosti.

Někteří z nich často navštěvovali denní vinárnu monsieur Martina na Rue Caroline, kde vypili několik lahví vína... a zase slušně odešli. Část z nich byli dokonce abstinenti, kteří nepili žádný alkohol, nýbrž jen kávu, sodovku a limonádu, což u námořníků leccos naznačuje! Navíc to byli hoši jako jedle!!

A do toho kapitánovo vysvětlení! – Krátce řečeno, monsieur Girardovi zůstával rozum stát.

„Domnívám se,“ pokračoval kapitán, „že jsem při prvním interview nemluvil docela pravdu, samozřejmě neúmyslně. Nepovažoval jsem za nutné do všeho vás zasvěcovat. Tehdy jsem řekl, že všichni běloši, kteří jsou na palubě, se narodili na ostrově – – –“

„To jste řekl, pane kapitáne.“

„Ale není tomu tak. Na ostrově se narodili jen ti starší. Mladší jsou nováčkové. Zpočátku jsem nedbal na čistou rasu a později jsem nedokázal zabránit, aby se míšenci nerodili ve větším počtu než čisté běloši. Nakonec se mi míšenci vymkli z rukou, zkazili se. Náš ostrov se ocitl v nesmírném nebezpečí. Je tam dost bělochů, ale... nemáme jedinou bílou ženu. Jednak vymřely a jednak se smísily a ztratily důvěru. Proto nemohu založit nové pokolení. Chápete mne, monsieur Girarde? Zákony jsou zákony, nelze je měnit, jinak se všechno zhroutí. Chápete mne?“

Na stejnou věc dvakrát tázaný novinář poslouchal jako myška a domníval se, že je propichován pátravým pohledem zpoza masky. Zamyšleně okusoval tužku.

„Hm! Máte snad v úmyslu odstranit míšence z ostrova?“ zeptal se nakonec.

„Máte pravdu! Hned jste mne pochopil! Stále víc obdivuji váš ostrovtip!“ projevil kapitán souhlas. „Ano, nechám barevné vymřít – to mohu – bez vraždění a zabíjení! Něco takového u nás nenajdete, pouze manželství bylo v posledních letech zavaleno různými zákony. Může být úplně zakázáno. Existují i další prostředky: vykázaní, odsun a podobně. – Tím však nenahradím bílý rod.“

„Inu, pak si přivezte na ostrov několik bílých žen!“

„...že se jedná o osamělý a neznámý ostrov v jižních mořích.“

„Ano, to se snadno řekne, ale hůř vykoná. Kde vzít a nekrást? Jak je mám získat? Musíte si uvědomit, že se jedná o osamělý a neznámý ostrov v jižních mořích.“

„Ach, kolik byste jich chtěl – seženete zástupy takových!“ smál se Francouz. „Pane kapitáne, asi neznáte dnešní ženy! Za vašich časů zřejmě vládly jiné názory.“

Reklamovat přímo takovou věc by asi dost dobře nešlo, ale mohu vám poradit: přijměte několik agentů, kteří se do toho obují! Ujišťuji vás, že vám přivedou stovky romantických žen, panen, vdov i opuštěných a zklamaných krasavic, až vám z toho půjde hlava kolem!“

„Myslíte?“ zaznělo s radostným údivem za maskou.

„No jistě! Mám se toho ujmout? Vzory ženskosti sice neseženete, právě tak ne služebné nebo ženy z továren, ale nakonec si myslím, že po takových ani netoužíte – –“

„To je úplně jedno! Jen aby byly zdravé a silné.“

„Ne, takové by s vámi nešly. Nikdy neslyšely o jižních mořích, navíc se bojí kanibalů.“

„Jaké tedy myslíte?“

„Všechny dívky a ženy,“ vysvětloval Francouz, nadšený pro novou věc, „které vám doporučím a které mohu obstarat, mají – –“

„Copak?“

„Něčeho moc nebo málo, ať už v hlavě, v charakteru nebo i jinde. Dívka z maloměsta vychovaná podle pravidel katechismu by s vámi pochopitelně nikdy nešla, kdyby věděla, že má pomáhat osídlit korálový ostrov v jižních mořích, ale bude-li se jednat o emancipovanou, romantickou a trochu cvaklou ženskou, máte vyhráno. Jiné byste těžko – – –“

„Zadržte! Vždyť vůbec neznáte poměry! – Zřejmě jsem se příliš brzy radoval z vaší jistoty. Není to tak snadné, jak myslíte.“

„Proč ne?“

„Předpokládáte, že hledám ženy, které zůstanou na ostrově jako manželky, aby vedly hospodářství a podobně?“

„Ano, monsieur kapitáne, tak jste to přece myslel?“ zarazil se Girard.

„Ne, tak jsem to neřekl – špatně jste si to vysvětlil. Něco takového nemůžeme a nesmíme! Máme své zákony – a třebaže byly vyhlášeny trochu zbrkle, nedají se už měnit.“

„Jaké zákony? Prosím, pane kapitáne, buďte otevřený! Zdá se, že se trochu... žinýrujete. Vždyť jsme tady sami!“

„Dobrá, budu otevřený. Za stálé obyvatele ostrova mohou být přijímáni jedině muži, žádné ženy, dívky nebo děti ženského pohlaví. Tento zákon je železný.“

Lze dovolit jedinou výjimku: přijmout jako hosta ženu, a to až na dobu jednoho roku. To by však pro náš účel stačilo. Po roce by žena ostrov opustila a dítě by bylo svěřeno do péče barevných ostrovanek – jediné východisko z této situace.“

Áááááhhhh!!! Nyní monsieur Girard pochopil! Překvapením otevřel pusu dokořán.

„To ještě není všechno,“ pokračoval kapitán koktavě; bylo pro něho těžké o tom mluvit. „Je tu jedna velká překážka. Ano, mohl bych... za každé dítě... dát prémii... snad až sto tisíc franků... to je vedlejší, peníze zde nehrajou žádnou roli... ale... nejde to, nejde to!“ •

„Proč ne?“

„Protože – protože – na našem ostrově jsou poklady.“

„Poklady?“ opakoval Francouz s velkýma očima.

„Ano, nesmírné poklady. V našich zákonech najdete paragraf... který... vylučuje... vylučuje jakýkoli bujarý a... smyslný život.“

„Jaký je to zákon?“

„Nesmíme hostům ostrova darovat nic z našich pokladů. Chápete mne, monsieur Girarde? Krátce řečeno, hledám ženy, které s námi půjdou na rok na ostrov, pak se vrátí a zanechají u nás narozené dítě, a to vše jen... jen... pro dobrou věc... bez jakýchkoli nároků. Nyní jsem to řekl přesně. Co myslíte, kdo na něco takového přistoupí?“

Monsieur Girard se poškrábal za uchem a tiše hvízdal.

„Ano, ano!“ přikývl nakonec. „V tomto případě to bude proklatě těžké!“

„Vidíte! Nepochybují, že existují ženy, které by na to přistoupily, třeba kvůli romantice. Na světě najdete nejednu lady Stanhopeovou, a takové ženy jen tak nevymřou.“

Znal jsem tuto výstřední lady, kterou nazývali Sibylou z Libanonu, dokonce jsem ji směl považovat za přítelkyni. S ní jsem se zúčastnil tažení Drúzů, při němž královna odrazila Ibrahima pašu. Nu, nechme toho!

Jisté je, že na světě najdeme dostatek takovýchto žen; pro mých šestatřicet námořníků – ano, jsou jich právě tři tucty – takže pro mé námořníky by stačilo právě tolik žen – jen je najít, jen je najít!!“

„Ano, jenom je najít,“ opakoval novinář, třel si čelo a upřeně hleděl na kapitána.

„Ovšem,“ pokyvoval kapitán, „zveřejnit to tímto způsobem v novinách by asi skutečně nebylo nejlepším řešením.“

*Znal jsem tuto výstřední lady,
kterou nazývali Sibylou...*

„Ne, byl by z toho skandál,“
přítakal monsieur Girard, zaobíraje
se stále svým čelem.

„Jistě, skandál by to byl,
třebaže... když se na věc dívám z
lepší stránky... nepovažuji za
nutné takovou službu odměnit
penězi — — —“

„Ano, a právě o to jde!“

„Souhlasím, svět by nepochopil
podstatu mého jednání — — — ale
kdybychom se obrátili na dámy
Monte Carla — — —“

Novinář vyskočil, jako by jej
uštknul had.

„Také mě to napadlo!“ zvolal.
„Bože, vzal jste mi tuto myšlenku
z úst!!“

Kapitán ho musel usadit.

„Míníte kokety?“

„Samozřejmě, kokety a
podobné. Skutečně, kapitáne,
žádné ženské by se k tomu
nehodily lépe!“

„Bez odměny, bez mzdy, bez
jakýchkoliv dalších nároků?“

„Beze všeho! Jen kvůli
romantice! V Monte Carlu najdete dost žen, které se nechají
přesvědčit. Hned vám mohu jmenovat tři... čtyři... pět
takových, které by byly hned svolné, ano, ještě by vám líbaly
ruce — — —“

„Potřeboval bych jich tři tucty.“

„Legrace! Stačí, když se jediná zakousne do návnady —
ostatní přiběhnou samy. Budete si moci vybírat. Ach, najdete
jich sto... několik set!! Kolik myslíte, že je tady koket? A kolik
potkáte dalších, na nichž není hned poznat, že patří do stejné

třídy! Jsou mezi nimi i vévodkyně, jistě, nefalšované vévodkyně! – nejsou zruinované, mají paláce, zámky, ale... láska, ta láska... a nejdůležitější je vztah k dobrodružství... stává se to mánií... a tak pronikly do světa, který se nazývá špinavým... už se nemohou vyhrabat... právě ty potřebujete! Ó, pane kapitáne, nedělejte si starosti, zakousnou se!“

Zatímco se Francouz rozhňoval, kapitán zůstal chladným.

„Co vlastně míníte tím vašim ‚zakusováním‘?“ zaznělo odmítavým hlasem za maskou. „Nerad bych se na celou záležitost díval ze špatného úhlu. Mně se jedná pouze o blaho národa, považuji to za nejdůležitější, dokonce svatou věc!“

„Jistě, samozřejmě, pochopitelně, chápu vás, pane,“ pospíšil si monsieur Girard poníženě, „ale jsem si jist, že tady najdete vše, co pro svou svatou věc potřebujete.“

„Nu, snad máte pravdu. Jsou to zdravé i silné ženy... dokonce duchaplné. Ano, to je má podmínka, z ní neslevím! Chci získat zdravé a inteligentní děti. Dobrá, vše si poznamenejte a sestavte z toho článek, který zaujme. Ponechávám to na vaší novinářské šikovnosti.“

Monsieur Girard si dělal poznámky – nejdůležitější jsou duchaplní, inteligentní kojenci!

Ha, to bude článek! A obchod!! Monsieur Girardovi naskočila vzrušením husí kůže. Poslední číslo *Masky* musí stát alespoň tři franky! Nikdo mu nebude házet klacky pod nohy, neboť jde o splnění kapitánova přání... lidé se budou rvát o výtisky... ha, to bude kšeft!!

„Kolik dětí budete chtít?“

„Dětí? Chci získat ženy!“

„Nu ano, odvezete si ženy... dámy – ale především se vám jedná o děti, ne?“

„Vlastně ano.“

„Tedy tři tucty dětí. Měly by to být především dívky, že?“

„To bych raději ponechal osudu,“ zazněla chraplavá odpověď. „Dívky samozřejmě budou větším přínosem, neboť zajistí rozkvět dalšího ostrovního rodu.“

„Co se stane s případnými chlapci?“

„Mohou si je odvézt s sebou.“

„Kdo by to měl udělat, prosím?“

„Přece jejich matky.“

„Narodí-li se chlapec, matka si ho může odvézt domů,“ zaznamenal novinář s polohlasným broukáním. Tu se zarazil a pohlédl tázavě na maskovaného.

„Co když matka nebude chtít?“

„Co nebude chtít?“

„Ponechat si chlapce.“

„Ó, každá matka ráda – – –“

„No... no,“ mínil monsieur Girard pochybovačně, „jsou to monacké dámy, které se proklatě málo... pardon... nebudou chtít o dětech ani slyšet – – –“

„Nuže, pak jejich chlapci zůstanou na ostrově, kde se jim dostane nejlepší výchovy. – Poslyšte, monsieur Girarde, to vaše ‚zakousnutí‘ ve mně přece jen vzbudilo nedůvěru. Rád bych byl realistou, a tak nechci před dámami, které by se mnou případně odjely, nic zatajit. Musí vědět, co je čeká, aby si později nemohly stěžovat. Přijímání hostů taktéž podléhá tvrdým zákonům – dámy musí být podrobeny zkoušce, a pokud v ní neobstojí, nikdy nepoznají tajemství mého ostrova.“

„Zkouška? Jaká zkouška? K čemu?“

„Jde především o mlčenlivost. Co se týká dam, zřejmě nebudou schopny prozradit polohu ostrova, ale jen považte, pokud přijmeme za hosta dobrého námovníka, nečinilo by mu takové zjištění žádné potíže – mohl by všechno vyžvanit... proto jsem v zákonech ukotvil přísné zkoušky – stejné měřítko pro všechny – jediné mlčenlivý člověk smí navštívit ostrov jako host.“

„Víte co, pane kapitáne,“ prohlásil žurnalista. „Připusťme, že byste sehnal tři tucty dam, které by byly ochotny jet s vámi. Co se stane dál? Myslím, že to je nejdůležitější otázka.“

„Výtečně,“ připustil kapitán, „alespoň se dostaneme rychle k cíli. Dámy budou vybaveny prádlem a oblečením na celý rok, nastoupí na palubu *Heliotropu*, který ihned vyrazí na moře – – –“

„Dámy mohou odjet bez průtahů?“ přerušil jej píšící.

„Jistě, bez průtahů. Není třeba věc komplikovat.“

„Nebudete s nimi sepisovat smlouvy?“

„Ne, nic takového. Pouze žádám, aby mi dámy věřily. K čemu by byla všelijaká dojednání, kdyby mi nedůvěřovaly?

Vrátím se zpět do jižních moří, tady se snad už nikdy neobjevím – a deponovat zde nějakou jistinu, ne, to neudělám – – vlastně to nesmím udělat, protože by to odporovalo našim zákonům. Slibuji, že dámy prožijí skvělý rok a pak se vrátí zpět do vlasti – to musí stačit.“

„Hm,“ zabručel monsieur Girard tónem, jako by pochyboval, že dámy přistoupí na tak nejisté podmínky – a snad měl pravdu. „Dámy tedy nastoupí na loď a poplují do jižních moří. Co se bude dít na palubě?“

„Pochopitelně budeme s dámami jednat jako s nejuctivějšími cestujícími. Má jachta poskytuje veškerý komfort. Ano, najdou se drobné nedostatky, jako například, že dámy nebudou moci obědvat najednou, neboť do jídelny se nevejdou tři tucty osob... avšak na druhou stranu jim zaručuji jednolůžkové kajuty a další pohodlí.“

„Ó, na podobné drobnosti jsou dámy zvyklé. – Kdy dorazíte k ostrovu?“

„Nejpozději za čtyři týdny. Má motorová jachta urazí dvacet uzlů za hodinu.“

„Takže dámy vystoupí na ostrov – – –“

„Zadržte, tak daleko zatím nejsme. Začneme nočním přistáním. Dámám budou zavázány oči, předtím však složí přísahu, že si během cesty nesundají pásky. Přemístí se na čluny, aby po nějaké době vystoupily na pevninu. Každá dáma bude vedena – a právě to mi dělá starosti, dámy se pravděpodobně budou zdráhat, jelikož se budou bát. Ovšem nechci nic zatajovat – – –“

„Ach, ach, špatně znáte dámy z Monte Carla! Naopak, to by bylo něco pro ně!“ usmíval se píšící novinář. „Už jen páska na očích – po tom šílí, to milují, to podráždí jejich nervy! – Co bude dál?“

„Přemístí se na čluny, aby po nějaké době vystoupily na pevninu.“

„Když jim budou sundány pásky, dámy zjistí, že se ocitly v luxusně vybavených bytech. Nyní důležitá věc: dámy nevyjdou ze svých bytů celé čtyři týdny, teprve po uplynutí této lhůty budou smět spatřit celý ostrov.“

„Proč toto uvěznění?“

„Během této doby se podrobí čtyřtýdenní zkoušce, různým svodům, v nich budou muset obstát.“

„O jaké zkoušky se jedná?“

„Milý pane, to pochopitelně nemohu prozradit. Host bude zkoušen především z mlčenlivosti a zda je hoden poznat tajemství ostrova.“

„Zkoušky jsou namáhavé?“

„Bůh chraň! Ostrov navštívila spousta lidí a všichni je bezpečně zvládli. Jsou s tím spojeny všelijaké obřady – inu, nutnost je nutnost.“

„Doufám, že po nich nebudete žádat, aby se postily... k tomu se naše dámy nehodí.“

„Nesmysl! Již jsem řekl, že je čeká pohodlný a skvělý rok života.“

„Ach tak, to je výstižné – pohodlný – skvělý rok – života,“ poznamenával si Francouz.

„Jistě... budou také absolvovat zkoušku odvahy – ovšem nic takového jako na Ďábelském ostrově,“ dodal kapitán rychle, když zachytil nedůvěřivý pohled žurnalisty. „Dojde jen k malému testu, o kterém dámy budou vědět předem, aby se mohly připravit. Navíc každá dostane společníka.“

Kapitánovy obavy se projeví jako neopodstatněné.

„Zkouška odvahy,“ objevilo se v zápisníku. „Ach, ach, něco takového dámy s povděkem uvítají! Ach, jejich nervy!“

„Pro tyto zkoušky máme zvláštní název. Řekněme, že musí projít vodou i ohněm, aniž by hnuly brvou – stále vedeny rukou společníka. Nebude jim zkřiven jediný vlas na hlavě.“

„Vodou a ohněm? Ach, ach, to je něco pro naše dámy, hlavně když při tom nebude poškozen jejich účes!“

„Uvedu ještě jeden příklad, o jaké zkoušky mlčenlivosti a odvahy se jedná, aby se dámy nestrachovaly. Kupříkladu, každá z dam se stane ochránkyní jistého tajemství, které si pochopitelně musí nechat pro sebe – – –“

„Ach, ach, to nebude pro naše dámy snadné,“ ozvalo se od tužky.

„– – – v pokoji dámy se třeba objeví kazeta s nápisem, který bude zakazovat nahlédnout dovnitř. Pokud to vydrží zkoušená tři dny, stane se obsah kazety jejím majetkem – – –“

„Udržet zvědavost na uzdě tři dny?! Ach, ach, ach, ach, to není nic pro naše dámy! Těžko to některá z nich dokáže! Co vlastně bude uvnitř?“

„Nu... to byl jen příklad, jak jsou zkoušky prováděny.“

„Zkoušky trvají celé čtyři týdny?“

„Přesně.“

„Během této doby budou dámy drženy pod zámek?“

„Ano. Mohou se vzájemně navštěvovat. Místnosti jsou zařízené a dobře větrané, dámy budou mít dostatek spánku, jídla i pohybu. Nepovažujte to za týrání a věznění – dámy zažijí tolik překvapení, že si ani nevzpomenou na čas. Na zážitky z mého ostrova budou vzpomínat až do smrti.“

„Co když některá dáma neobstojí – – –“

„Obstojí všechny.“

„Není vyloučeno, že – – –“

„Bez obav! Je zařízeno, aby obstály všechny. Jde jen o ceremonie, které vyžadují naše zákony. Co nelze změnit, lze alespoň obeat. Nebudeme dámy týrat celý rok mezi čtyřmi stěnami, naopak, vynasnažíme se, aby prožily krásný rok! Také nevěřím, že by vyvolaly vzpouru mezi otroky.“

„Mezi – otroky?!“

„Ano. Proč bych to tajil? Na mém ostrově najdete otroky i otrokyně!“

„Pravé?“

„Jistě. Jsou na tom však daleko lépe než mnozí evropští dělníci. – Jejich úkolem bude obsluhovat dámy podle orientálních pravidel.“

„Budou obsluhovány otroky a otrokyněmi,“ zaznamenával novinář. „To bude našim dámám imponovat. – Po složení zkoušek – – –“

„– – – se jim otevrou brány rá... budou se moci volně pohybovat po celém ostrově.“

„Otevrou se jim brány ráje – to jste chtěl říci, pane kapitáne?“

„Nic jsem nechtěl říci! Dámy budou moci pozorovat celý ostrov se všemi tajemstvími.“

„O jaká tajemství se jedná?“

„Nu, poslyšte, milý pane, tajemství existují snad proto, aby byla uchována, ne?“

„Dámy budou mít jiný názor,“ dopustil se monsieur Girard netaktnosti. „Tajemství jsou zde proto, aby se o nich mluvilo.“

„Hloupost! Nic vám neřeknu. Buďte si jistý, že na dámy čeká leccos zajímavého.“

„Například?“

„Uvidí věci, jaké ještě neviděly a už nikdy nespatří. – Teď nejdůležitější otázka! Děti, které nám porodí, budou vychovávány barevnými ženami, to znamená – – –“

„Dovolte, pane kapitáne! Jaký bude vztah mezi dámou a... ehm... mezi otcem dítěte?“

„Ach tak! Na to bych zapomněl. Sňatkové úřady na ostrově nemáme, vše se děje orientálním způsobem. Také o tomto bodu se nehodlám šířit.“

„Pro dámy ovšem bude tato otázka nejdůležitější a divil bych se, kdyby nechtěly vědět víc.“

„Hm! Inu, dámy si mohou muže... musí si muže... nevím, jak se vyjádřit co nejpřesněji – – –“

„Mají si snad o chlapy házet kostkami?“

„Kostkami? Kdepak! Každé bude přidělen přítel na celý rok, ale když se jí nebude líbit, smí ho odmítnout. Bude jí představen další muž, až nadejde okamžik, kdy dáma bude spokojena.“

„– dáma – bude – spokojena,“ zapsal si novinář neméně spokojeně.

Jak rád by se vydal na ostrov, kde by jej obsluhovali otroci – a ještě lépe otrokyně – podle orientálního způsobu!

„Myslím, že jsem vás prve přerušil,“ začal opět. „Co jste chtěl dodat?“

„Zrovna si nevzpomínám. Při jaké příležitosti to bylo?“

„Řekl jste, že děti budou vychovávány barevnými ženami, což znamená... tam jsem vás přerušil.“

„Ach tak! Znamená to, že i přesto bude matka muset zpočátku své dítě klidnit.“

„Klidnit?“ divil se Francouz.

„Ano, klidnit. Nevíte, co to znamená?“

„Klidnit?“ opakoval novinář.

Vtom se mu rozsvítilo.

„Ach ano! Když dítě pláče, trochu se mu zmáčkne krček, aby zmlklo – to je ovšem práce matky. To máte na mysli, pane kapitáne?“

„Jste ženatý, monsieur Girarde?“ zaznělo vesele za maskou.

„Já? Ne, díky Bohu nikoliv!!“ vyrazil monsieur Girard ulehčeně.

„Chtěl jsem tím naznačit, že matky, tedy naše dámy, budou muset zpočátku své děti živit.“

„Živit, ach, živit – dětskými suchary?“

„Mlékem, pane, mlékem!!“

„Máte na ostrově krávy?“

„Bůh mě netrestej!!! Pane, přetvařujete se... nebo jste opravdu tak nezkušený?! Dámy si budou muset děti přikládat k prsům, samozřejmě za předpokladu, že budou mít dostatek mléka.“

„Aááááách!“ vydechl Francouz. „Už chápu!!“ Záhy vyslovil další pochybnosti.

„A to se ještě dělá? Myslel jsem, že pouze zvířata kojí svá mláďata. – Kapitáne, žádám vás o prominutí, ale v oblasti zoologie jsou mé znalosti takříkajíc chatrné – – –“

Naštěstí nebyla otázka mléka dál přetřásána, snad právě proto, že Francouz byl v oblasti zoologie nezkušený...

„Doufám, že ze mne dámy nebudou mít strach,“ dodal kapitán. „Naskytlo se jim dost příležitostí vyslechnout různé pomluvy a nepochopitelné lži – – –“

Novinář pokrčil obočí a kose pohlédl na maskovaného.

„Ano, pane kapitáne, kéž byste si býval odpustil tu historku s rakví,“ pravil nakonec váhavě.

Monsieur Girard přirozeně doufal, že tímto obratem zjistí něco bližšího, ale maskovaný byl ještě mazanější než on.

„S jakou rakví?“ ptal se nevinně.

„Tu, kterou jste nedávno chtěl vyložit na břeh, ale monsieur Laboli ji zakázal vylodit, nebude-li otevřena a prozkoumána.“

„Ach, o tom tedy mluvíte! Vše, co člověk zahalí černým plátnem, nemusí být přece rakví!!“

„Nebyla to snad rakev?“

„Bůh chraň. To by nám tak ještě scházelo!“

„Co to tedy bylo?“

„Bedna.“

„Proč jste odmítl otevřít ji?“

„Uvnitř bylo něco, co ostatní neměli vidět.“

„Copak?“

„Ani vy to nepotřebujete vědět. Alespoň vám něco naznačím. V bedně bylo cosi pro dámy, které se mnou odjedou na ostrov... tímto plánem se pochopitelně zabývám již delší dobu.“

„Takže se jednalo o dary?“

„Ano.“

„Myslel jsem, že vaše zákony zakazují rozdávat dary.“

„Existují rozdíly, milý příteli, všechno se dá obejít. Nesmíme nic darovat nebo platit penězi, abychom ženy vylákali na ostrov, ale... můžeme jim něco ukázat... a... přítel smí obdarovat přítele... i přítelkyni. Chápete, pane?“

Aha!! Teď celá záležitost vyvstala v jiném světle.

Kapitán zazvonil, objevil se Wilm.

„Kapitán přikazuje?“

„Přines mi malou kovovou truhlici, víš, tu s tajným zámekem.“

„Rozkaz! – – Pane kapitáne, Raoul by s vámi chtěl mluvit.“

„Hned přijdu.“

Wilm odešel. Kapitán chtěl ještě něco poznamenat, ale monsieur Girard jej předešel, vždyť na to do této chvíle úplně zapomněl!

„Kdo je maskovaný chlapec?“

„To je a zůstane mým tajemstvím. O něm ani slovo!“

„Patří na vaši jachtu?“ nenechal se novinář odradit.

„Ano. – Nyní, monsieur Gir – –“

„Váš syn, váš vnuk?“

„Ne. Nepatří do rodiny. Je dítětem, které se stalo v politice... Bylo mi svěřeno do výchovy a jednou se stane mým nástupcem na ostrově. To stačí!“

*Kapitán zazvonil, objevil se Wilm.
„Kapitán přikazuje?“*

„– – – které se stalo v politice zbytečným, a proto muselo zmizet ze světa,“ doplnil jej novinář.

„Řekl jsem něco takového?!“ vyjel kapitán.

„Pochází z Argentiny?“

„Jak jste na to přišel?“

„Umí skvěle jezdit na koni.“

„Snad ano, snad ne.“

„Také by mohl pocházet z Brazílie.“

„Z Brazílie? Nesmysl!!“ zasmál se kapitán nakvašeně, z čehož monsieur Girard vyrozuměl, že se nezmýlil.

Hlas lidu, hlas Boha! Tušení národa se málokdy zmýlí!

„Není jedním z dvojčat brazilského císaře?“

„On má dvojčata? Vím pouze o jednom synovi.“

„Měl mít dvojčata, ale tvrdí se, že jeden z hochů zmizel. Věk dvanácti let by odpovídal. – Je snad Raoul synem brazilského císaře?“

„Možná, možná také ne.“

Muselo tomu tak být! Národ se nezmýlil!!

„Nyní skončeme! Monsieur Girarde, myslíte si cokoliv, ale mne tím nezatěžujte.“

Wilm se vrátil a přinášel kovovou truhlici.

„Máte ještě nějaké otázky?“ zeptal se kapitán, který držel krabici v ruce. „Ne? Vlastně jsem byl dost obšírný. Teď vás žádám, abyste vydal svůj článek, zpracovaný podle vlastních novinářských schopností. Případné dotazy ochotných dam nechte směřovat přímo ke mně, s tím souhlasím, neboť proti záplavě dopisů nemohu nic dělat. Jen doporučuji, aby dopisy k této záležitosti byly v rohu označeny značkou ostrov.“

„Výtečně, pane kapitáne. – Ostrov!“

„Uvítal bych, kdyby mi případné zájemkyně byly ochotny vyprávět o svém dřívějším životě, zda již byly vdané, mají-li děti a podobně.“

„Bude to zdůrazněno.“

„Další dotazy?“

„Kdy odplujete?“

„Považujete snad tyto šperky za součást komedie?“

„Zatím nevím. Jistě to nějakou dobu potrvá, protože musíme provést opravy na motorech jachty. Mám i jiné úkoly. Jakmile se shromáždí dostatek dam, dojde ke společné schůzce, ať už veřejné nebo tajné. Prozatím jsme hotovi a můžeme ukončit náš rozhovor. Dovolím si – – –“

Novinář dokázal i při psaní šmejdít očima po okolí, neustále je upíral na truhlici v kapitánově ruce, vtom zasvitlo slunce... oslněný monsieur Girard musel na chvíli sklopit víčka.

Obsah truhlice se blyštel a jiskřil nesnesitelným ohněm. Monsieur Girard si mohl být jist, že spatřil prsteny, náramky a podobné šperky – a kdyby do truhlice mohl nahlédnout ctěný čtenář, poznal by mezi nimi rarity, jaké lze spatřit jen u překupníků starožitností nebo mezi sběrateli.

„Jak se vám líbí? Co jim řeknou dámy? – Vidíte, na našem ostrově se válí podobných krámů celé haldy. Stačí je najít, neboť

jsou zahrabané. Považujete snad tyto šperky za součást komedie? Nebo vám připadají jen zdánlivé?“

„O, ach, ó!“ mumlal oslněný, a tu jej cosi napadlo. „Bedna, kterou jste chtěli vyložit na břeh, byla naplněna těmito šperky?“

„Víc neřeknu, musím se věnovat svým záležitostem. Prosím, monsieur Girarde, přijměte tento dárek – za vaše snahy.“

Přitom mu podal prsten představující hada, jehož šupiny byly z briliantů, oči z rudých rubínů, v otevřené tlamě místo jablka – znaku pokušení – držel nádhernou velkou perlu! – – –

Monsieur Girard odešel.

Pokud se na ostrově válí haldy takových krámů, mohl mu kapitán darovat alespoň hrst z nich!

Nu, ještě že mu kapitán daroval alespoň jeden, neboť nyní, když novinář vyšel z meandrového hradu a ocítl se na rušné ulici – nemít prsten na ruce, domníval by se, že právě procítl ze snu!

Ne, to co slyšel, bylo příliš bláznivé... a přesto to měl být teprve úvod k ještě bláznivějším událostem!!

KAPITOLA DRUHÁ

Ostrovní matky

V novém listu Monte Carla, zvaném *Maska*, se objevila výzva, obracející se na všechny podnikavé dámy. Vzhůru do jižních moří!!!

Ach, jak to poznamenalo život Monaka!

Menší část obyvatelstva považovala celou tuto záležitost za ordinérní a frivolní, ale většina ji označila za velice zajímavou.

Uvědomme si jedno: jsme v Monte Carlu!

Mnozí se usmívali, vysmívali a přetřásali vše sem i tam – ale dámy polosvěta, k nimž výzva směřovala, se zbláznily!

„Pojedeš? Já určitě!“

„Ach, nechci sklidit posměch! Vždyť na tom není slůvko pravdy!“

Dáma, která vyslovila tato slova, přece jen napsala dopis, jehož obálku v rohu označila zaklínadlem ‚ostrov‘. Nabízela své tělo, aby pomohla osídlit korálový ostrov – ‚pro dobrou, svatou věc‘ – pouze by se ráda dozvěděla podrobnosti.

Monacká pošta zaregistrovala rostoucí tržby za známky, zato listonoši, kteří zanášeli rokli Gaumates, si přáli, aby kapitán táhl do pekel nebo alespoň na svůj korálový ostrov.

V Nizze vycházejí noviny *Le petit Nicois*, nesoucí přívlastek *Qui mal y pense*.

„*Donnez moi Le petit Nicois qui mal y pense!* – dejte mi ty malé noviny pesimistického rázu!“

Tak volá každý host kavárny, pokud si chce přecíst bulvární plátek, který sice vidí vše černě, avšak značně realisticky.

Tyto noviny vypsaly peněžní odměnu pro čtenáře, který vymyslí nejlepší pojmenování pro svolné dámy a zároveň je bude výstižně charakterizovat.

Celá Riviéra se snažila vyhrát prémii. Vznikala jména jako jednoroční dobrovolné matky korálových ostrovů, a když se vžil, byl zkrácen na ‚matky korálových ostrovů‘ a později na ‚ostrovní matky‘.

Nyní dámy měly prozradit něco bližšího o svých osobních poměrech. Monsieur Girard to v článku dostatečně zdůraznil a podotkl, že je zaručena nejprísnější diskrétnost.

Ovšem kapitán o něčem takovém nemluvil... takže žádnou diskrétnost nedodržel, třebaže to mělo být samozřejmé.

Jistě, obsahy dopisů, v nichž kokety popisovaly své dosavadní prožitky a vylévaly si srdce, prozradil jen úzkému okruhu důvěrníků, kteří nic neprozradili, a tak mu to mohlo být prominuto. Pisatelky se nikdy nedozvěděly, že jejich zpovědi vyšly na světlo, neboť kapitánovi přátelé moc nežvanili. Jen tu a tam probleskla malá zvěst...

Princ z Monte Carla byl lordem Rogerem uveden do kruhu miliardářů a jiných zvířat, kteří několikrát týdně hrávali po večerech karty.

Přenesme se nyní do oddělené a přísně střežené hotelové místnosti, kde se panstvo oddávalo svým požitkům. Dovnitř nesměli ani číšníci, pánové si donesli vše potřebné a nechali se obsluhovat stewardy ze svých jachet.

Místnost patřila k zvláště konstruovaným, jakých je na světě jen málo. Zdvojené stěny, jejichž meziprostor je vyplněn zvláštním materiálem – můžeš rvát z plna hrdla, ale na chodbě ani v blízkosti dveří není nic slyšet. Panstvo jednalo velice obezřetně, když si pro své schůzky vybralo právě tuto místnost – kdyby sem totiž vstoupil nezasvěcený pozorovatel, musel by se domnívat, že se ocitl v blázinci, v cele pro zuřivce, naplněné cvoky se záchvaty křečovitého smíchu.

Pánové zde sedí již delší dobu, ale ke kartám se zatím nedostali. Na stole leží haldy dopisů, které lord Roger otvírá a čte – jako jediný to svede s vážnou tváří, kdežto ostatní se natřásají záchvaty smíchu, které jsou nakažlivé... všichni jsou mimo, respekt se vytrácí...

Sluha drží už deset minut láhev vína, aby vývrtkou vytáhl zátku, ale v záchvatech smíchu není schopen sebrat dostatek sil k nepatrnému úkonu.

„Přestaňte, přestaňte!“ sténá americký petrolejový král. „Zdá se mi, že jsem dostal kýlu!“

Delší dobu někdo klepe na dveře, stále silněji, dokud se z něžného klepání nestane dunivé bušení. Konečně to zaslechne jeden ze stewardů a otevře.

Vstupuje maskovaný kapitán, vytahuje z kapsy další stoh dopisů, dva horní uchopí do levice a vítězoslavně je zvedne do výše.

„Dneska se zpovídala i madam Pompadour!“ volá, „a tady dokonce Zelená Eva! Teď něco uslyšíte!“

Přečetl dopisy, malá místnost se opětovně zaplnila hurónským řevem.

„Kapitáne, vy jste d'ábel!“ –

Správně vyjádřeno, jednalo se z kapitánovy strany o podlost. Pisatelky dopisů projevíly nejlepší vůli založit novou ostrovní generaci, dokonce ‚duchaplnou‘, braly vše vážně, jak bylo

*Vstupuje maskovaný kapitán,
vytahuje další stoh dopisů...*

žádáno – – a tady se málem uchechtali k smrti nad naivitou ubohých děvek!

Samozřejmě, jen málokterá řekla otevřeně: „Jedu s nimi“, ale nejdůležitější bylo, že se hlásily všechny, naprosto všechny, celkem dvě stě lehkých děv!

Kapitán přistoupil k výběru, vždyť mu jich stačilo šestatřicet, víc se jich na jachtu nevešlo. Jistěže, vybral si nejhezčí z nich...

a jak se ostatní stavěly k odmítnutí, o to se nestaral.

Nyní měl potřebné dámy, ale k odjezdu dosud nedošlo, ozývalo se samé „jenže“, „ale“ a podobně.

Poté kapitán sezval dámy k prvnímu velkému sezení, které se konalo v hotelovém pokoji.

Kromě kapitána a dam byl přítomen pouze Wilm, nikdo další se dovnitř nedostal.

Schodiště k salonu bylo sice uzavřeno, také lóže nahoře byla opatřena závěsy, čímž však nebyla vyloučena přítomnost nevítaného pozorovatele... i což, ať tu klidně je, dámám je to fuk!

Madam Pompadour se ujala slova jako mluvčí ostatních dam, to znamená, že to měla v úmyslu. Spíš ale mluvila sama za sebe, přerušována dalšími pětatřiceti hlasy, a když konečně jedna zavřískala a nařídila ticho, započala s kilometrovou řečí, a ačkoli po tisíci metrech skončila, na něco zapomněla a mluvila dál... poté se zvedla další, jejíž řeč byla o stovky metrů delší – mluvit totiž dámy uměly, a jak!!

„Jsme připraveny jet s vámi na zamilovaný ostrov – – –“

„Jak jste ho pojmenovaly?“ přerušil ji kapitán.

„Zamilovaný ostrov, zamilovaný ostrov!!“ zaznělo se smíchem a jásotem kolem dokola.

To byla jediná scéna z prvního shromáždění, podobné se odehrávaly i na dalších. Hlavní bylo, že se výtečně bavily.

Dámy absolvovaly krátkou poradu....

Co dámy čeká na ostrově, jak budou přijaty a co mají za úkol, to dobře věděly, tím si byly jisté. Vlastně se mohly hned sbalit a nastoupit na palubu – jenže se to nějak protahovalo. Všechny chtěly podniknout zmíněné dobrodružství, třebaže málokteré tomu zcela důvěřovaly. Kdo se vlastně skrývá za maskou?! A teď je chce odtáhnout do jižních moří! Taková dálka!! Není to náhodou trochu smradla... riskantní historka?

„Jsme připraveny jet s vámi na zamilovaný ostrov,“ řekla tedy madam Pompadour, „když nám dáte jisté záruky“.

„Jaké záruky žádáte?“

Dámy absolvovaly krátkou poradu, při níž se dohodly na podmínkách, za kterých by byly ochotny jet. Tedy: doprovodí je osoba, která s nimi zůstane celý rok na ostrově – osoba, kterou musí postrádat celý svět, kdyby se nevrátila... a musí to být chlap – dáma se k něčemu takovému přece nepropůjčí – ale ne

lecjaký baron Huigly, neboť kdyby se ten ztratil v jižních mořích, neštěkl by po něm ani pes.

Dobrá! Kapitán se musí porozhlédnout.

Již následujícího dne přinesl radostnou zprávu.

„Jeho Jasnost lord Hannibal Roger, anglický peer, je ochoten dámy doprovodit.“

Lord vystoupil a byl pozdraven bouřlivým jásotem přítomných dam – tím spíš, že se chladný lord poslední dobou přestal dámami zabývat.

Aáááách, když s námi pojede lord Roger!!! To je někdo, na rozdíl od barona Huiglyho! Pokud by se majitel čtvrtiny Londýna nevrátil, expedice do jižních moří by nebraly konce – a o to šlo.

Tato potíž tedy byla odstraněna, matky se mohou nalodit – ale ouvej, stará písnička propukla nanovo.

„Ano, jsme připraveny jet s vámi, ale žádáme záruky.“

„Sakramentské – zatracené – baby!!“ nadával kapitán od řečnického pultu. „Co si ještě přejete, ctěné dámy?! Ven s barvou!“

„Musí tady zůstat někdo z vaší lodi.“

„Dobrá, proč ne. Zůstane tady několik námořníků – – –“

„Aáááách, ti se vypaří!“ zaznělo opovržlivě.

„V tom případě je nechám zavřít do vězení!“

„To nechceme. Kdo je maskovaný chlapec, o kterého se staráte?“

„Mé tajemství. – Aha, rozumím! Ne, ne, dámy, žádáte příliš! Chlapec zde zůstat nemůže.“

Dámy se nedaly, takže kapitánovi nezbylo, než aby se podvolil. Chlapec bude dán do opatrovnictví – pouze zbývala otázka do jakého – a pak se vynořily další pochyby a otázky.

A otázka, která zajímala dámy nejvíc?

„Co ta bedna? Co ta bedna? Co v ní je?“

Mínily truhlu, kterou svého času daňový inspektor nedovolil vylodit na pevninu, pokud nebude otevřena. Kapitán přece řekl monsieur Girardovi, že v ní má něco, co ukáže dámám, pokud jej doprovodí na ostrov.

Okna sálu dovolovala pohled na přístav...

Od té chvíle okrádala truhla dámy o spánek. Kapitán jim vše ukáže, ale ne dřív, dokud nebudou stát na palubě připraveny k odplutí.

A jednoho dne opět probíhala další debata, týkající se jen docela málo záležitostí kolem ostrova, ale mnohem víc obsahu bedny.

„Jsou v ní staré šperky, jak jste řekl monsieur Girardovi, takové prsteny, jaký jste mu jeden daroval?“

„Válí se opravdu na ostrově haldy takových šperků?“

„Smíme si zpátky odvézt všechno, co najdeme?“

„Nejsladší kapitáne – ach, ukažte mi, co je v bedně, a hned pojedu s vámi!“

Otázka padala za otázkou, aniž by na ně kapitán stihl odpovídat.

„Kapitáne, vaše jachta odplouvá!“ zvolala náhle jedna z dam.

Okna sálu dovolovala pohled na přístav – a tu se zjistilo, že *Heliotrop* vyplul na otevřené moře.

„Ano, koná zkušební jízdu,“ prohlásil kapitán. „Mám totiž strach, že se porouchal motor. Místo abych byl na palubě, starám se v této těžké chvíli o vaše shromáždění. Podle toho můžete poznat, jak mi leží na srdci vaše konečné rozhodnutí. Vy mne místo jasné odpovědi zdržujete maličkostmi.“

Dámy se tlačily u oken a pozorovaly motorovou jachtu, křižující sem a tam. Vydržely by se takto dívat dlouhé hodiny, stejně neměly nic na práci – a u toho samozřejmě mohly mluvit.

„Když nastoupíte na palubu lodi, poznáte, co se skrývá v bedně a dozvíte se, kdo jsem,“ mínil kapitán, odpovídaje naráz na všechny dotazy.

„Sundáte si masku?“

„Jistě, i v tom vám vyhovím, jakmile budete přichystáni na odjezd *Heliotropu*.“

Vtom spatřily bílý kouř, který se vyvalil z palubních průřezů. Jachta zpomalila a nakonec zastavila, houpána vlnami. Námořníci bezradně pobíhali po palubě.

„Stalo se neštěstí!“ zvolal kapitán neklidně.

„Ukazují vlajky, vysazují člun!“

„Žádají jinou jachtu, aby je odvěkla do přístavu,“ vysvětloval kapitán.

Chtěl odejít, ale rozmyslel se a zůstal u okna. Člun řízený rukou druhého kormidelníka letěl k pobřeží jako šíp. Musel přirazit mnohem dřív, než by kapitán doběhl do přístavu. Důstojník jistě věděl, kde nadřízeného najde, a že se kapitán rozhodl přijmout hlášení zde, prozrazovalo jeho mužnou rozvahu.

„Myslel jsem si to! Zřejmě explodoval levý cylindr!“ slyšely nejbližší dámy jeho mumlání.

„Jede tam jachta lorda Rogera!“

Lordova jachta byla pod parou a ihned vyrazila druhé lodi na pomoc. Nebylo to daleko od břehu, takže za čtvrt hodiny mohl *Heliotrop* kotvit zpět v přístavu.

Člun mezitím přirazil ke břehu. Druhý kormidelník vyskočil na pevnou zem a spěchal přímo k hotelu. O okamžik později se vřítel do dveří.

„Kapitáne, praskl levý cylindr a také se ulomil šroub.“

„Byl někdo zraněn?“ zněla první kapitánova otázka, která později, když případ vešel ve známost v celém Monte Carlu, mu byla připočtena k dobru.

„Nikdo.“

Kapitán chvíli podupával nohou.

„Ihned telegrafujte do Marseille,“ řekl pak, „do loděnic! – Nuže, dámy,“ obrátil se k budoucím matkám, „máte nejmíň šest týdnů času rozmyslet si své rozhodnutí, zda pojedete se mnou nebo ne. Kdyby se musel dostavit inženýr ze Sydney, mohlo by to trvat i půl roku.“

Dámy vrhaly pohledy, jako by se právě rozhodly jít na palubu, ale v poslední chvíli jim v tom zabránil porouchaný motor – sál se naplnil hlubokým nářkem.

„Snad je to dobře, že se odjezd odložil,“ uklidňovala je jedna z rozumnějších. „Jinak bychom teď smrděly někde na moři s rozbitým šroubem.“

„Snadno bychom se dostali dál. Moje jachta umí i plachtit.“

„Tak? Proč tedy neplachtila zpátky do přístavu?“

„Protože,“ smál se kapitán, „protože nefouká sebemenší vítr. Bez větru pochopitelně plachtit nelze.“

„Nemohl by nějaký jiný parník – – –“

„Zadrž!“ ozval se pronikavý hlas madam Pompadour. „Kapitáne, vy jste přece řekl, že až budeme stát připraveny k odjezdu na palubě *Heliotropu*, ukážete nám obsah bedny?“

„Jistě, vždyť jsem to aspoň tisíckrát opakoval.“

„Dobrá, bereme vás za slovo!“ zvolala Pompadour se svítícíma očima. „Jsme připraveny k odjezdu, chceme na palubu, a to hned! Ne, milé dámy?“

Všechny hned pochopily výtečný plán Pompadourky a s výskotem jej přijaly.

Kapitán učinil polekané gesto.

„Jo, jsme připraveny k odjezdu a chceme na palubu *Heliotropu*. Kapitáne, dodržte slovo – ukažte nám obsah bedny!!“

Do kapitánovy tváře nebylo vidět, ale jeho hlas vyjadřoval nesmírné zděšení.

„Ne, ne, mé dámy, na podobné vtipy neskočím – – –“

„Kapitáne, jste kavalír anebo nedbáte na své slovo?! Odveďte nás na palubu, hned, hned!! Jsme připraveny k odjezdu.“

„Ale vaše zavazadla – – –“

„Ach, k čemu zavazadla?! Teď se jezdí kolem světa jen s tím, co má člověk na sobě! – Ne, přinesem hned kufry na loď! – Ano, to můžeme udělat! – Za půl hodiny jsme tady zpátky. – Kapitán tu ale musí počkat! – Ach, kapitáne, nenechte se přemlouvat! – Kapitáne, dodržte svoje slovo!!“

Výkřik stíhal výkřik.

„Dobrá, dostaly jste mě!“ ozvalo se nakonec zlostně za maskou. „Pro mě za mě, uvidíte obsah bedny už teď. Co se týče mého slova, jsem puntičkář. – Ale,“ pokračoval zvýšeným hlasem, „když mě nyní vezmete za slovo, budu se muset podívat po nových průvodkyních, až bude jachta spravená.“

To bylo dámám jedno, nikdy nemyslely na budoucnost.

„Bednu, bednu!! Ach, kapitáne, vy jste dobrý chlap a určitě nás později vezmete s sebou. Nyní však chceme na palubu a vy musíte splnit svůj slib.“

„Dobrá, tak pojd'te se mnou!“

Dámy jej následovaly s bezbřehým jásotem. Měly jej v rukou!!

Žádná z nich dosud nevzkročila na *Heliotrop*. Jednak dámy zachvátil jistý stud, neboť na palubě jachty by byly vydány všanc člověku, o němž nikdo nevěděl, co je zač; dvě nebo tři by podobné pozvání jistě odmítly, protože zde navíc něco smrdě... – a pak, což bylo nejdůležitější, vstup cizích osob na palubu

jachty byl všeobecně zakázán, jak velel železný zákon. Mnozí muži žádali kapitána o povolení, ale marně, dokonce lord Roger, s nímž se kapitán stýkal velice přátelsky, se na loď dosud nedostal.

A nyní, když bylo ženských tolik, neznaly strach!

Heliotrop byl přitážen jachtou lorda Rogera a ležel, nyní již bez vlečného lana, uprostřed zátoky. Kotva zatím spuštěna nebyla, času bylo dost a navíc panovalo naprosté bezvětří. Hladina byla hladká jako zrcadlo a mořské proudy tady nenajdeme, stejně tak jako znatelný příliv a odliv.

Lord Roger stál na pobřeží. Když spatřil dav žen v čele s kapitánem, kráčel jim překvapeně vstříc.

Kapitán mu vysvětlil, do jaké pasti jej dámy vylákaly.

„A tak jsem musel své slovo dodržet,“ dokončil vyprávění v přístavu.

„Jasně, to jste musel! – Jsme připraveny k odjezdu! – Chceme na palubu!! – Poplujeme do jižních moří!!!“ znělo kolem. „Přece nemůžeme za poruchu vaší jachty!“

„Ach, kapitáne,“ mínil lord Roger, „půjdu s vámi!“

„Mylorde, přece víte – je mi líto – cizinci jaksi – – –“

„Cože, chcete mne odmítnout?! Vždyť patřím k těmto dámám!“

„Jasně, lord Roger musí s námi!“ připojily se povedené dámy.

Lordův doprovod jim byl zárukou pro nečekané komplikace.

Kapitán se přestal zdráhat. Obrátil se k jachtě a mával pažemi, aby na sebe upozornil. První kormidelník se postavil na zád a rukama signalizoval několik zpráv, na něž mu kapitán odpovídal. Tento způsob je rychlejší než telegraf.

Byly spuštěny všechny čluny. Taktéž malý motorový člun vyrazil, aby dámy mohly být přivezeny na palubu současně.

V povznesené náladě vystoupily na bílou palubu, lépe řečeno parketovou podlahu tanečního sálu, jíž chybělo k dokonalosti pouze trochu vosku. Návštěva *Heliotropu*, zážitek na celý život!!

Kapitán je upozorňoval na zařízení lodi. Bylo to zajímavé, neboť mnohé věci vypadaly úplně jinak, než kdyby patřily na obchodní nebo válečnou loď, vše bylo hezké, roztomilé, ale... bedna, ta bedna!!

„Hned, dámy. Nechcete si nejdřív prohlédnout kajuty?“

Když se dámy ocitly v podpalubí, zapomněly na záhadnou bednu... již viděly mnohé přepychové jachty, ale něco takového!!

Peněžní knížata, hlavně Američané, kladou důraz na luxusní zařízení svých hraček, v tomto případě jachet – skutečná knížata jim nemohou konkurovat. Sama jemnost zařízení každé jachty je sama o sobě půvabná, lze na ni hledět, aniž by se jí člověk nasytil. Vždy se objeví něco nového a překvapivého. Milionáři mají dost peněz, aby zaplatili skvělé architekty a návrháře. Vše na lodi je duté, všechno lze otevřít, odevšad je možné něco vyjmout. Plné nohy od stolů a židlí by byly šílenstvím, ne, tyto jsou vlastně duté, aby se do nich dalo něco uložit. Dokonce rukojeti nožů bývají duté, tvořící například pouzdra na dezertní lžičky.

Zde se fantazii meze nekladou.

Dámy si pečlivě vše prohlížely, tu zatlačily, tu zatáhly – a měly radost, když samy odhalily nějaké tajemství. Konečně se shromáždily v zadní části velké kajuty.

„Kde jsou kabiny, v nichž máme spát? Není tu po nich ani památky!“

Ne, jachta není zařízení pro 36 cestujících, alespoň ne míněným způsobem.

Kapitán se natáhl ke stěně, stiskl výstupek... objevila se postel, kterou bylo možné sklopit. Velký salon se mohl během okamžiku změnit ve slušivou ložnici. Další hmat na stěnu a vyjela přepážka oddělující postele, po dalším stisknutí se však všechno vrátilo do původní podoby.

„Pane kapitáne, vždyť jste nám chtěl ukázat bednu!!“

„Snad nastal správný čas. Nyní uvidíte a zažijete něco, co jste zaručeně nečekaly. Mohly byste se posadit támhle dozadu? Odhalení totiž musí být provedeno za správného osvětlení.“

...velká okna s širokým výhledem dozadu.

Dámy poslechly a ihned se všechny odebraly na vykázané místo.

„Zavřete okna!“ nařídil kapitán.

Okénka, námořnický zvaná buldočí oka, se uzavírají zevnitř a navíc se zajišťují vodotěsným poklopem. V zadní části nad šroubem a kormidlem byla dvě velká okna s širokým výhledem dozadu. Zde se před nimi tyčilo Monte Carlo s nádhernou budovou kasina jako v divadle.

Také tato okna byla uzavřena přítomnými stewardy, takže se v salonu rozprostřela naprostá tma.

„Proč ta tma?“ ptaly se bojácně.

„Kvůli zvýšení efektu. – Snad se nebojíte! Na palubě mé lodi to není nutné, nikdo vám nezkříví jediný vlasek.“

Proběhlo několik minut. – Tmou panovalo smrtelné ticho. Dámy čekaly zjevení se bedny, snad k tomu dojde za doprovodu hromobití a bengálských ohňů; jejich malé dušičky se ještě scvrkávaly. Vždyť bedna vypadala jako rakev a...

Bylo nádherné odpoledne, na terase kasina tudíž hrála hudba, jejíž jasné tóny zněly až sem.

„Znáte tuto píseň?“ prořízl tmu kapitánův hlas.

Jednalo se o překrásnou skladbu, jejíž tóny byly slabší a slabší.

„Ne. Co je to za skladbu?“

„Je to národní píseň, kterou jsem speciálně objednal pro tuto chvíli, kdy budou dámy na palubě a nastane čas k otevření bedny.“

A nyní kapitán začal notovat k tisící se hudbě hlubokým barytonem:

*Když musím z městečka ven,
z městečka ven – – –*

Thlusty Wilm stál nedaleko madam Pompadour ještě za světla, toho si dáma jasně všimla. Nyní se položila kolem jejích ramen silná ruka, přímo *sans facon*, a druhý hluboký hlas se přidal ke kapitánovi:

*– – – z městečka ven,
spolu, můj poklade, jdem – – –*

Než si Pompadourka uvědomila, že ošklivý, tlustý námořník zneužil tmy, aby zdůraznil své nízké city – než ji napadlo, jak se k tomu postavit, neboť přítomnost ženy na palubě je vždy fatální, vlastně se ocitá bez opory v moci posádky – ještě než si Pompadourka mohla cokoliv uvědomit, zazněl opět kapitánův hlas:

„Otevřte buldočí oka!“

Prozatím se odklopila víka obou zadních oken a...

„Dámy, zde je bedna!“

„Vida, tady je bedna!“ dodal Wilm, který sice stáhl drzou ruku, ale zato se křenil jako čert.

Ale kdež, dámy viděly něco zcela jiného, než čekaly – – – pobřeží Monte Carla ulétlo do dálky, domy se změnily v malé body.

Na dámy padla hrozná předtucha – proto byla hudba tišší a tišší; většina z nich nyní porozuměla i textu – ze všech rtů zazněl výkřik zděšení.

„Plujeme!!!“

„Ano, dámy,“ přikývl kapitán klidně, „jsme na cestě do jižních moří. Jak jste samy řekly, zavazadla dnes nejsou zapotřebí, stačí věci, které má člověk na sobě. Děkuji, dámy, že jste mne tak ochotně doprovodily a – – – začal se zabývat maskou, „a nyní vám ukážu svou tvář a prozradím své jméno –“

Maska zmizela. Dámy stály jako solné sloupky, když spatřily odvážnou, krásnou tvář dobrodruha s černou kozí bradkou.

Kapitán výsměšně zvolal:

„Jsem Karabass, Černá hlava!!!“ – – –

Karabass, Černá hlava!!

Snad každý slyšel o takzvaných barbarských zemích, mezi něž patří Maroko, Alžír. Tunis a Libye. Tyto státy se od 11. století živily vesměs námořním lupičstvím... a potajmu se jím žijí dodnes. Loď lapená v Rudém moři, která se nemohla prokázat ochranným listem, za něž se pochopitelně muselo platit tučnými penězi, byla zajata, posádka se dostala do otroctví.

Evropské mocnosti byly do roku 1830 proti pirátským rejdům zcela bezmocné, navzdory válečným lodím vyzbrojeným moderními děly jim nezbylo než přihlížet. Každý obchodník, plující tímto mořem, si musel pořídit tribut, jinak se vydával do nebezpečí, že bude zajat – a to ještě v roce 1830!!!

...velké plachetnice bývají často napadány piráty,...

Zřejmě to bylo způsobeno tím, že barbarské státy podléhaly přímému vlivu Turecka, jež v této době bylo silnou a obávanou válečnou mocností. Pouze Turci měli právo ukončit loupežnou činnost, což pochopitelně neudělali, neboť právě z těchto zemí získávalo nejlepší námořníky, kteří nestáli státní pokladnu ani piastr. V případě války by pirátské hordy byly připraveny bránit zájmy Turecka.

V roce 1830 konečně začala Francie trochu „uklízet“ a připojením Alžíru v roce 1836 totálně skončila vláda barbarských zemí nad Rudým mořem. Pouze někteří piráti se zachránili v tajných skrýších, odkud občas vyjížděli na lup, což se děje dodnes. Plavba při severním pobřeží Afriky tedy není bezpečná, člověk může být zajat, a kdo již otroctví prodělal, směje se nesmyslným kecům, že nic takového dnes již neexistuje. Dokonce i velké plachetnice bývají často napadány piráty, a jsou-li na jejich palubách nalezeny ženy, mizí pak v evropské části Istanbulu.

Poslední maurský kapitán pirátů, který vedl boj proti Francii na vlastní pěst, se jmenoval Karabass, což je turecký výraz pro

„černou hlavu“. Byl polapen teprve v roce 1841 a popraven v Marseille. Tak dlouho vydržel odolávat francouzským kapitánům, a jak!

Tak, jako má německá literatura bavorského hrdinu Klause Störtebeckera a italská zase Rinalda Rinaldiniho, najdeme v dílech Francie jistého Cartouche nebo novějšího Karabasse.

Vlastně je to stereotypní hrdina románů pro mládež, a jako takový nemůže být popraven. Milá jej zachrání, a když člověk uvěří bezpočtu knih, které vyprávějí zaručeně pravdivé historky, musí považovat Karabasse, velkého mordýře, přinejmenším za skvělého chlapíka, nového, rafinovaného Dona Juana. Francouzská mládež si s oblibou hraje na „Karabasse“ a představuje si, jak se jednou stane námořními piráty, kteří berou bohatým, kdežto chudým dávají. Francouzské služebné a dívky z továren si mohou vyplakat oči a nepřestávají bombardovat nakladatele žádostmi o Karabassovu adresu. Neměl to být Maur, nýbrž Francouz, kterého neštěstí a láska vyhnaly na krvavou cestu pirátského života. – Přesto skutečně existoval, o tom nelze pochybovat, a každý Francouz jej zná stejně dobře jako Ital Rinalda Rinaldiniho.

„Jsem Karabass, Černá hlava!!!“

Všechny dámy ztuhly úlekem. Tvář totiž přesně seděla. Právě tak vypadal kdysi vyhlášený pirát – tvář dobrodruha s černou bradkou, opálená tvář s velkýma očima – opravdu hezký muž!

Dosud nestačily strávit první úlek, že se *Heliotrop* vydal na cestu a že již byl dost daleko od Monte Carla, a to byla skutečnost, již nemohly považovat za vizi, neboť bílé domy byly již stěží znatelné – a nyní zrovna míjeli jednu plachetnici rychlostí vystřeleného šípu.

Nelze změřit dobu, kterou je člověk ovládán úlekem. Dámy se domnívaly, že trvalo celou věčnost, než se lord Roger odhodlal k prvnímu jednání, třebaže to učinil v nejbližším okamžiku.

V jeho ruce se objevil revolver, mířící na kapitánova prsa.

„Ihned obraťte loď, kapitáne!!!“ zahřměl.

*V jeho ruce se objevil revolver,
mířící na kapitánova prsa.*

O okamžik později se na něho však vrhl kočičím skokem tlustý Wilm, vyrazil ruku se zbraní do výše a snažil se vykroutit revolver ze sevřené pěsti – pozdě! Ještě než se zbraň zvedla nad kapitánovu hlavu, zahřměl výstřel.

„Seberte ho!!“

Po krátké potyčce byl lord přemožen silnými námořníky a položen na pohovku, svázaný na nohou i rukou.

Kapitán zůstat stát – jako pravý muž. Pouze se rychlým pohybem chytil za levou paži.

Hlasitý výstřel a rozruch vytrhl dámy z mlčení. Ano, jak hrůzná skutečnost!!

„Milost! Slitování!!“

Většina dam si vzpomněla na ženské zbraně... poklekly a začaly kapitánovi mazat med kolem úst.

„Ach, milý kapitáne, co jste s námi udělali – nebuďte k nám tak krutí – zavezte nás zpátky – ach, vždyť jenom žertujete, ne?“

Lísaly se a prosily jedna přes druhou, chvíli ta, pak ona ručka jej hladila po černých vousech.

„Ale dámy,“ zasmál se pirát vesele, „vždyť jste byly připraveny na cestu, šly jste na palubu s úmyslem odplout! Kolikrát jste mi to opakovaly a zdůrazňovaly, že nepotřebujete žádná zavazadla – tak co vlastně chcete?“

„Vždyť jsme si myslely, že *Heliotrop* je porouchán a že nemůže odplout! Ach, kapitáne, že si děláte legraci?“

„Ne, milé dámy, legraci si nedělám. Doprovodíte mne na můj ostrov. Přesto se vám k něčemu přiznám: celá věc byla delší dobu připravována. Pouze jsem musel ukončit vaše váhání.“

Když jste byly všechny pohromadě, vyjel *Heliotrop* z přístavu a naoko se porouchal. Pak dorazil důstojník s hlášením, že se rozbil motor – vše tak, jak jste viděly a slyšely. Potřeboval jsem vás dostat na palubu, v čemž mi pomohl váš velký zájem o

bednu. Nuže, dámy, jsem vám nesmírně zavázán, neboť jste mi v každém směru vycházely vstříc – – – promiňte, musím se zeptat ctěného lorda, co se mu vlastně stalo.“

Kapitán se sklonil... a dámy viděly, jak sebral malou, zploštěnou olověnou kulku, kterou jim ukázal.

„Tak, ta byla určena mně! Také jsem ji opravdu pocítil. Pravděpodobně narazila na ocelový plát a pak mi prolétla paží. – – Ale, mylordo,“ obrátil se k divanu, „co vás to napadlo po mně střílet?!“

„Kapitáne, čestné slovo, že jsem to nechtěl udělat. Vytrhl jsem zbraň impulzivně, protože jsem si v tom okamžiku vzpomněl na dobrodružství, které mne kdysi potkalo – přepadli mě lupiči – Bůh ví, že jsem opravdu nevěděl, co dělám – – – a také jsem nestiskl spoušť! Ruka mi byla vyražena vzhůru, revolver musel spustit sám. Kapitáne, musel jsem být zaslepený – – –“

„Dobrá, dobrá, mylordo!“ usmál se kapitán. „Vlastně vám to nemám za zlé, neboť to dobře dopadlo – zasáhla mne jen odražená kulka. Modřina na levé paži se brzy ztratí. Bylo štěstí, že kulka zasáhla mne – nebylo by dobrým vysvědčením, kdyby si některá z dam odnesla z mé paluby byť jen modřinu.“

Áááách, to znělo mile! Všechny dámy si ulehčené oddechly. Ačkoliv to byl Karabass, byl kavalírem, alespoň vůči dámám!

„K čertu, vy jste ještě spoután?!“ zvolal pak kapitán ohromeně. „Ach, to je nemilé! Prosím o odpuštění, mylordo!“

Mohl uzly pohodlně rozvázat, ale považoval za účelnější nechat v ruce blýsknout malý arabský mečík, jímž pouta prořízl.

Lord flegmaticky vstal a protáhl se.

„Kapitáne, vy jste čertův chlapík!!“

„Chcete vystoupit na pevninu, mylordo? Zamířím k Nizze a nechám vás vylodit malým člunem.“

„Počkejte chvíli! Opravdu jste se rozhodl pro cestu na ostrov?“

„Mylord neslyšel, co jsem právě řekl dámám? Myslím to smrtelně vážně. Váhání dam bylo ukončeno snad trochu násilně... ale bylo jejich přáním doprovázet mne.

V Monte Carlu jsem zanechal různé věci, ale nejsou to ani dluhy, ani mí muži. Vše bylo naplánováno, dokonce jsem myslel i na koně, kteří tam zůstali. Hlady nepojdou.“

„Well, pak jedu s vámi!“ pravil lord.

„Ale mě vysadíte na zem!“ prosila jedna z dam lomíc rukama.

„Ach co, tak my pojedem s váma!“ zvolaly oproti tomu ostatní dámy, jimž se vrátila dobrá nálada.

„Vždyť mě jen napadlo,“ dodala nyní prosebnice, „že bych si mohla s sebou vzít svoje šaty.“

Takže žádná z dam nebrala novou situaci příliš tragicky. Ne, vždyť je to zajímavé dobrodružství! Přesně podle jejich gusta! Musely být jednoduše hozeny do vody, aby zjistily, že není studená... a nyní se vesele cákaly a dováděly.

A navíc se slavným Karabasem!! Ach, to je skvělé! Dámy lehce mrazilo v zádech.

„Jste opravdu Karabass, Černá hlava? Ach, to je nemožné! Byl přece oběšen v Marseille! Jinak by vám muselo být snad sto let!“

„Ano, dámy, jen tak dál! Představil jsem se vám, odložil jsem masku – přesně jak jste si přály – a vy mi opět nevěříte! Aj, nechte toho! Není pro mne laskavostí, budete-li mně věřit. Zanechte kruci už slov, jako: ach, to je nemožné! Mně je jedno, zda to považujete za možné nebo ne, pro mne je nejdůležitější, že jste na palubě.“

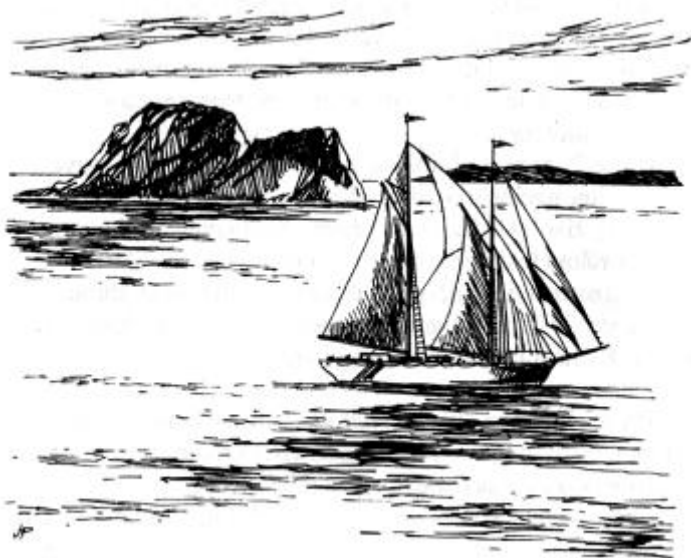
Dámy se zamyslely. Skutečně, nemělo cenu pochybovat! Vždyť už zažily tolik nevysvětlitelných věcí!

„Takže jste se stáhl na ostrov v jižních mořích?“ znělo dál.

„Ne. V tomhle jsem nemluvil pravdu. Nemám žádný ostrov v jižních mořích – –“

„Ojoj!“ zaznělo lítostivě, „vždyť by to bylo tak skvělé!“

„Prosím, nechte mne domluvit. Na každý pád vás čeká romantický život. Utekl jsem z vězení, místo mne pověsili jiného lotra. Většina historek a románů o mně byla vymyšlena, i když se část z nich velice blíží pravdě.“

„Mořeplavci jej považují za nepřístupné skalisko...”

Takže jsem uprchl, shromáždil jsem znovu své mužstvo a stáhl jsem se do úkrytu, který znám jen já. Bydlím tam dodnes. To je vše a – – –“

„Kde máte úkryt?“

„Při pobřeží Maroka. Zavezu vás tam, ale jinak vše zůstane při tom, co bylo řečeno. Nic se nezmění, kromě toho, že se tam dostaneme za tři dny. Zažijete zázraky.“

Dámy si ulehčeně oddechly. Díky Bohu, všechno zůstane při starém!

„Je to také ostrov?“

„Dokonalý! Mořeplavci jej považují za nepřístupné skalisko a míjejí jej z velké dálky. Vlastně se jedná o skalní předhoří, které lemuje nádherné území. Já jediný znám vstup – dokonce vjezd, kudy propluje celá má jachta, pochopitelně se složenými sěžni. Nikdo, nikdo na světě netuší, jaké tajemství se skrývá mezi skalami. Nyní všechno uvidíte na vlastní oči.“

Výtečně! Bylo to stále zajímavější, mnohem lepší, než kdyby musely absolvovat dlouhou plavbu do jižních moří! Zde nebyla dámská trpělivost vystavena dlouhým zkouškám, nehledě na

nepříjemnosti dlouhé cesty, kterou by musely podniknout v jediných šatech. Údolí lemované skalami je jistě daleko romantičtější než korálový ostrov!

„Jak to vlastně bylo s Hiranem Singem?“ byl tázán dál.

„Všechno zůstalo při starém, pouze se mění zeměpisná poloha. Ind neztroskotal v jižních mořích, nýbrž ve středomoří. Přesto jsem ho sháněl po celém světě – – –“

„Jistě, lord Roger vás viděl v Colombu a v Buenos Aires.“

„Samozřejmě, jak říkám,“ potvrdil Karabass, zatímco lord se zabýval svými nehty. „Nakonec jsem musel přijet do Monte Carla, což pro mne bylo blízko, zato nebezpečné. Svěřil jsem se do rukou monackého knížete. Má vina byla potrestána, Karabass zemřel provazem.“

Well, kníže mi vyšel vstříc. Protože moje podoba je všeobecně známa a podle Indových slov se mi měla vrátit podoba mládí, musel jsem jednat obezřetně. Sám kníže navrhl, abych raději nosil masku po celou dobu, co zůstanu v jeho knížectví. Přesto kolem mne bylo mnoho záhad. Nikomu jsem nemohl říci, kde jsem postavil svou jachtu – a k tomu ještě maska! Krátce řečeno, naznačil jsem své tajemství, čímž jsem každého svedl ze stopy. Kdybych však mluvil o severoafrickém pobřeží, někoho by mohlo napadnout, kdo se vlastně skrývá pod maskou.

Nuže, dámy, nyní doufám, že se nenecháte celou komedii zmýlit. Zůstávám stejným kavalírem jako dřív. Jen lituji, že mé představení bylo narušeno výstřelem.“

„To byla má chyba. Ztratil jsem soudnost,“ zabručel lord.

„Máte další otázky? Pokud ne, odebereme se na palubu, aby zde mezitím mohl být prostřen stůl k čaji. Přiznám se, že mám na palubě mimo jiných i pařížského cukráře. Byl jsem si jist svou věcí natolik, že jsem mu pro tuto chvíli udělil zvláštní příkazy.“

„Přece nejste Arab?“

„Ne. Také v tomto se historky o mně blíží pravdě. Jsem Francouz, alespoň z otcovy strany. Matka byla Arabka.“

„Kde je nyní Raoul?“

„Pochopitelně na palubě.“

„Kdo je ten chlapec?“

„To, milé dámy, opravdu nesmím říci. Ano, snad se to dozvíte, jestli existujete ve zkouškách.“

„Jaké zkoušky míníte?“

„Nu, přece zkoušky, po jejichž splnění budete přijaty na ostrov jako hosté. Mí muži vás podrobí jistým úkolům, a pokud existujete, stanete se rovnoprávními obyvateli ostrova.“

„Budeme tam moci zůstat?“

„Jistě, proč by ne?“

Aáááá! O takové možnosti dámy dosud neuvažovaly!

„Kapitáne, zůstanu s vámi navždy!“ zaznělo jednohlasně kolem.

„O tom později,“ usmál se hezký námořní lupič. „Nejdřív musíte splnit jednoduché zkoušky, abyste byly přijaty za hosty. Další zkoušky budou těžší, tam půjde o krk. Kdybych tímto způsobem hledal ženy pro svůj ostrov, nikdy bych vás nezískal. Nuže, dámy, nevystoupíme na palubu? Je skvělé počasí.“

Tu si některé dámy vzpomněly na hlavní důvod, proč přišly na palubu. Kapitánova návnada!!

„Bedna, ta bedna!! Vždyť jste nám chtěl ukázat, co je v bedně!“

„Samozřejmě, nahoře na palubě.“

Vystoupili po schůdkách. Byl nádherný den – zrcadlíci se modrá obloha v moři, tu a tam bílá plachta, obláček kouře z parníku – ale to vše lze vidět z pobřeží. Dámám se především jednalo o tajemnou bednu.

Utvořily kruh. Další se obešlo bez jakýchkoliv ceremonií. Dva námořníci přinesli dlouhou, černě natřenou truhlu, opatřenou držadly, a postavili ji na zem.

„Takže, dámy, chcete opravdu vidět, co se skrývá v bedně?“

„Jasně!“

„Dobrá! Splním slib. Otevřte bednu a vytáhněte ven, co v ní najdete!“

Dva námořníci otočili zámky, odklopili víko – dámy spatřily něco červeného, co námořníci zvedali nahoru... další bedna, tentokrát červená, která přesně zapadala do černé.

„Tak, dámy, tímto plním své slovo. Nyní víte, co se skrývá v černé bedně – červená bedna.“

„No jo, ale co je v té červené?! Otevřte ji!“ volaly dámy v předtuše něčeho hrozného, neboť věděly, co byl Karabass zač.

„Co je v červené bedně? To se dozvíte až na ostrově. Do té doby buďte trpělivé.“

Hrozná předtucha se změnila v ještě hrozivější skutečnost, když si dámy všimly posměšků křenicích se námořníků. Dostaly vztek.

„Ne, to je ale sprostárna!!!“ zaznělo nejprve, pak se snažily zmocnit červené bedny, což se jim pochopitelně nepodařilo.

„Ó, ó, ó, dámy!“ ozval se kapitán. „Ničeho jste si nevšimly?“

„Ne, čeho? Jinak víme, že jste lišák a děláte si z nás legraci!“

„Měly jste ale upozorovat, že touto bednou začínají vaše zkoušky.“

Aha! Nyní se zarazily. Musely být opatrnější. Bez odporu nechaly červenou bednu zasunout do černé a tuto odnést pryč. Od nynějška musí krotit svou zvědavost. Kapitán však říkal, jaké zkoušky budou!

Stůl byl prostřen k čaji. Kuchař byl vynikajícím cukrářem. Nepřeberné množství dortů a zmrzlin, nechyběl čokoládový krocan s kokosovou polevou – něco pro dámy!! Při čaji se přemítalo, jak se asi tváří v Monte Carlu na únos nejkrásnějších z krásných, bez nichž Monte Carlo vlastně nebylo Monte Carlem. Zbytek dne minul při jídle a pití, řeč nebrala konce, a když konečně dámy vyhledaly své kóje, byly nacpané jako houfnice. Jemný Karabass jim dokonce pomohl na lůžka!

Stejně proběhl i další den. Žvatlalo se a smálo, pilo a jedlo, jedlo a pilo... Cesta byla skvělá. Pozorovaly lodě, jednou spatřily i pobřeží, které kapitán označil za Baleárské ostrovy. To souhlasilo, cestou do Maroka museli tuto ostrovní skupinu míjet v nevelké vzdálenosti.

„Kdepak je Raoul?“ tázaly se několikrát.

Je přítomen zde na palubě, ale jisté důvody jej nutí, aby se nedával vidět. Dámy tomu věřily, třebaže na lodi bylo leccos tajemného. Sice se seznámily s většinou lodních prostor, ale dvoje dveře před nimi zůstaly uzavřené, což je přivádělo k šílenství.

Třetího dne ráno se v dáli objevil mlhavý proužek – pobřeží severní Afriky, jmenovitě Maroko.

„Krásné počasí urychlilo naši plavbu,“ vysvětloval kapitán. „Jak jsem se zmínil, můžeme přistát jedině v noci, a to se musí dít tajně, aby nikdo nebyl upozorněn na mou jachtu. Trochu se zatím projedeme.“

Dobrá, proti tomu nelze nic namítat. Dnešní den však míjel za jiných rozhovorů než předešlé. Dámy byly uchváceny tajemstvím, které leželo nadosah, a čím se blížil večer, tím byly vzrušenější.

Kolem deváté hodiny byla podávána večeře, dnes ale bez vína. Poté dámy vystoupily zpátky na palubu.

Noc osvětloval jen spoře srpek nového měsíce. To ostatně ladilo s kapitánovými výpočty.

Pobřeží zmizelo již ve dne, dál je nespatri. Také teď nebylo vidět nic kromě vodní hladiny a několika lodních světel. Půlnoc byla označena jako hodina přistání.

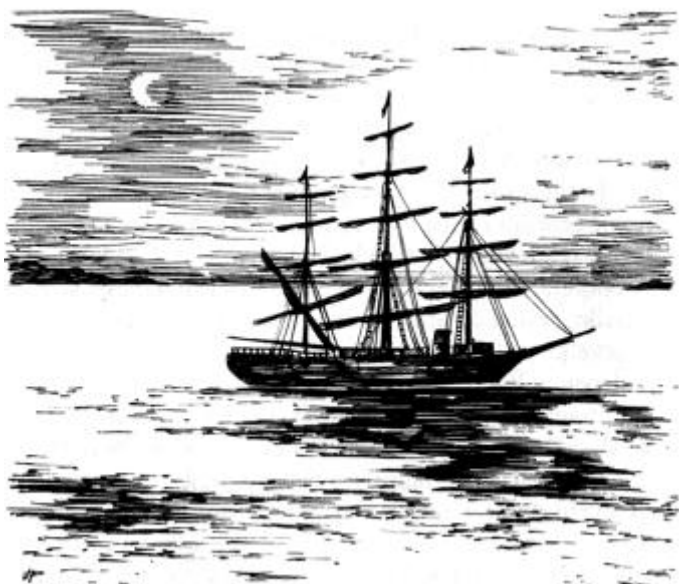
Kapitán vystoupil na velitelský můstek, kam dámy pochopitelně nesměly.

„Tam, vidíte?! Přece jen mluvil pravdu! Maskovaný chlapec je s ním a učí se najít skrytý vstup na ostrov. Proč však chlapce ukrývá?“

Správně, maskovaný chlapec stál vedle kapitána. Bylo slyšet jeho jasný hlas i cizí přízvuk.

Zvědavost dam rostla k neúnosnu.

Později byly vyzvány, aby se odebraly zpět do podpalubí. Elektrické světlo svítilo, ale buldočí oka byla zavřena. Bez klíče je nemohly otevřít. Navíc s dámami zůstali dva stewardi. Jachta se blížila k pobřeží, ačkoliv jízda nebyla pro klidné moře pozorovatelná.

Noc osvětloval jen spoře srpek nového měsíce.

Proběhly dvě hodiny. Vtom se otevřely shrnovací dveře a vstoupil kapitán následovaný dvěma námořníky.

„Hotovo, dámy! Zavážeme vám oči, hned tady. Každou z vás vyvedeme. Ničeho se nebojte. Nejsme zlí, to jste snad již poznaly. Nuže, prosím! Není čas nazbyt.“

Ne pásky přes oči, nýbrž celé kapuce přehodili námořníci přes krásné dámské hlavičky – stejné kapuce, jakou nosil hoch, s přezkou u krku, ale bez otvorů pro oči, jen s malou dírkou k dýchání. Jistě to nebylo příjemné, ale dalo se to snést.

Půjdeme s madam Pompadour.

Ještě zahlédla, jak byla lordu Rogerovi přetažena kapuce přes hlavu – a pak se jí stalo totéž. Uchopila ji mužská ruka, ztvrdlá prací – jistě, ruka námořníka, i když nevěděla kterého – byla vedena po strmých schodech nahoru. Byla vedena pomalými kroky přes palubu, pak ji ruka zadržela. Zaslechla výkřiky strachu, které si dokázala snadno vysvětlit, když sama musela sestoupit po vratkém provazovém žebříku do člunu. To

je se zavázanýma očima velice nebezpečné. Naštěstí moře bylo klidné a námořník si dokázal se svou chráněnkyní dobře poradit.

Posadila se v kývajícím se člunu, následoval tichý rozkaz, vesla zabrala, voda zašplouchala, člun se dal do pohybu.

Cesta trvala nejméně deset minut, během kterých i malý člun urazí značnou vzdálenost.

Další tiché příkazy – člun se o něco zarazil – zaskřípění – zastavil.

„Jsme na pevnině,“ zaznělo zašeptání do ucha Pompadourky. „Vstaňte!“

Ucítila pevnou zem pod nohama, ale na řadě byla nebezpečná cesta, nejspíš přes útesy. Chvíli byla pečlivě vedena a držena, po kratší době se půda srovnala a hned poté si Pompadourka připadala, jako by se ocitla v uzavřené prostoru s podlahou z kamenných dlaždic.

Sestoupila dolů po schodech, velmi hluboko, a ačkoliv se mohou schody nalézat i venku, žena podle ozvěny kroků jasně poznala, že musí být v uzavřené místnosti.

Další rovný úsek, po němž následoval druhý sestup, ještě delší rovina, ukončená tentokrát schodištěm vzhůru, pak dalším a dalším.

Tu opět průvodcova drsná ruka stiskla silněji paži Pompadourky. Stalo se to již několikrát, ale žena si toho téměř nevšimla a nevěnovala tomu pozornost. Pokud vedeme slepce a silněji stiskneme jeho paži, něco to znamená.

Pompadour se však zarazila. Netiskla ji hrubá ruka i tehdy, kdy to nebylo podle jejího názoru nutné, jako například před schody? Neměly to nakonec být stisky něžnosti?!!!

Nu což, Pompadource to přece nebude vadit – a tak zkusila stisk opěťovat – schválně, co to udělá? Vida, námořníková ruka stiskla její paži ještě silněji! Z toho koukalo pěkné dobrodružství... tajné milování na schodech v Maroku!!!

K dokonání ale nedošlo. Její vůdce náhle zastavil a uvolnil ruku ženy. Ucítila dotek na krku – ale to byla jiná ruka, její vůdce neměl tak jemnou dlaň – pak se uvolnila přezka.

„Sundejte kapuci – dobrou noc!“ zaznělo jí do ucha, pak se jí zdálo, že slyší kroky – rychle strhla příkrývku z hlavy.

Nejprve byla oslepena. Elektrické světlo! To byl první vjem – a když si zvykla na bílé světlo, byla oslněna podruhé... totiž nádherou, jež ji obklopovala.

Místnost nebyla velká, zato vznešeně zařízená. V Monte Carlu najdeme vesměs skvostně zařízené hotelové pokoje, Pompadourka jistě viděla mnohé honosné paláce – ale něco takového dosud ne. Lze to jen stěží popsat, a proto se o to nebudeme ve větší míře pokoušet. Budoár byl zařízen s rafinovaným luxusem, hlavně ložnice – závěsy, postel s nebesy, deky z nejjemnějšího čínského hedvábí. Zvedla těžký svícen ze stolu – podle váhy musel být z plného zlata, nejméně za tři tisíce franků, když nebudeme počítat uměleckou hodnotu... a opodál stály tři další. To o něčem nasvědčovalo.

Madam Pompadour slyšela, že Vanderbiltové vlastní v New Yorku dům, jehož veškeré inženýrské sítě, tedy vodovodní, plynové i vytápěcí potrubí, jsou vyrobeny z čistého zlata. A je to nezvratitelná pravda, stejně tak, jako že v Evropě něco podobného nenajdeme.

Zde se jí zdálo, jako by se ocitla v podobném domě.

Kapitán vždy tvrdil, že na jeho ostrově najdou veškerý komfort, ale nikdy si to neuměly představit, stále měly před očima osamocený korálový ostrůvek v jižních mořích. Pravda, ostrov byl civilizaci daleko blíže, třebaže jen zlaté svícny neznamenají vše – ale byly zde i další věci a předměty nejmodernější techniky.

Elektrické osvětlení v podobě různých lamp a lampiček, praktické vypínače, které se daly ovládat přímo z postele, telefon – co víc by se dalo očekávat od afrického ostrůvku!

Okno zde nebylo, alespoň ne běžné, ale celý strop byl ze skla. Teď však byla noc, takže nebylo vidět ven.

Viděla dvoje dveře. První, které zkusila otevřít, byly zamčené. Druhé, menší, se jí podařilo otevřít. Nahlédla do tmavé místnosti, ihned nahmatala vypínač, kterým otočila, rozsvítilo se světlo – spatřila honosně vybavenou kabinu s

mramorovým mycím stolkem, dva kohoutky na studenou i teplou vodu, velkou vanu z mozaikového mramoru, samozřejmě se sprchou – zkrátka, bylo zde vše, co si rozmazlený člověk může přát. Pouze ji napadlo, že je tu značné teplo a že by neškodilo trochu čerstvého vzduchu... rozhlédla se kolem – správně, na stropě visel lopatkový ventilátor, který se zatažením za šňůrku dal do pohybu.

Napadlo ji, aby vyzkoušela telefon – a právě se ozvalo zvonění.

„Kdo je tam?“ zeptala se.

„Já,“ zněla nejistá odpověď z druhého konce drátu. „Je to madam Pompadour?“

„Jistě, jsem to já.“

„Zapamatujte si, že máte telefonní číslo 18!“

„Dobře, číslo 18.“

„Můžete se bavit s ostatními dámami. Snad vám udělá radost, když budete moci zjišťovat jejich telefonní čísla, jinak je dostanete zítra ráno písemně – – –“

„Ne, ne, velice děkuju, kamarádky si najdu po telefonu sama.“

„Dnes večer už ne, telefon bude za chvíli vypnut. Teď můžete jít spát nebo se vykoupat. Přejete si něco k jídlu nebo podobně?“

„Děkuju, nemám chuť a nepotřebuju ani nic dalšího.“

„Kdybyste přesto zjistila nějakou potřebu, zazvoňte a řekněte své přání do telefonu. Potom – – – vidíte ve svém pokoji malý, plný stůl?“

Pompadourka se rozhlédla, sluchátko na uchu. Stolu si hned všimla. Připomínal kamenný oltář, na němž byla zručně přichycena dřevěná deska.

„Jakmile zaslechnete zazvonění, odtáhněte dřevěnou desku z němé sluchy. Vše, co jste si přála, najdete pod ní. Nyní je tam vaše prádlo. Jinak nechcete nic?“

Pompadourka neměla další přání, navíc byla hnána touhou poznat němé sluhu.

„Dobrou noc!“

Vzápětí chtěla ještě něco dodat, ale telefon byl již hluchý. Jí neznámý mužský hlas se už neozval.

Jak bylo řečeno, stůl byl dutý, dřevěná deska se dala odtáhnout – v dutině pod ní spatřila dámské prádlo.

Dámy již věděly, že se prozatím musí spokojit s oblečením, jaké nosily ostrovanky. O další bude postaráno v nejbližší době.

Pompadourka se vykoukala a ulehla. V modré posteli s nebesy měla zvláštní sen, který však nedosahoval ani po paty všemu, co ji zde mělo potkat...

Probudila se pozdě, slunce již zalévalo stropem celou místnost. Ven však nemohla vidět, jednak bylo sklo příliš silné a potom, nedosáhla by ke stropu, ani kdyby postavila židli na stůl.

Vlastně ji probudilo několikeré zvonění telefonu.

„Kdo je to?“

„Já, Phobe. A kdo je tam?“

„Ach, madam Phobe! Tady je Pompadour.“

„Aááách, Pompadourka! Díky Bohu, konečně vás mám! Už jsem mluvila s dvaceti sedmi dámami, jen vás jsem nemohla najít. Ještě jich obtelefonuji devět, pak budu mít všechna čísla. Jaké číslo máte?“

„Číslo 18.“

„Ach, rozkošné! Já mám zase číslo 8!“

„8? To je nebeské!“

„Poznamenejte si to někam! Máte u postele čtecí pult?“

„Ano, mám, milá Phobe.“

„Na pravé straně visí tužka, ne?“

„Ano, mám ji!“

„A na levé straně by měl ležet papír!“

„Ach, madam Phobe!
Tady je Pompadour.“

„Je tady.“

„Vidíte, vaše místnost je zařízena stejně jako moje. Ostatní dámy mi řekly, že mají stejné pokoje. – Apropos, milá Pompadourko, už jste volala Klytaimnestře?“

„Ne, Phobe, ještě jsem nevolala nikomu.“

„Tak to ani nedělejte, protože jí dneska strašlivě smrdí z pusy!“ – – –

Není třeba rozepisovat se, o čem všem dámy mluvily – ale nebylo toho málo. Pompadourka záhy zjistila, že může spojení s ostatními dámami odpojit a volat neviditelnému sluhovi. Zmáčkla tlačítko zvonku.

„Co si přejete, madam Pompadour?“ zeptal se hned mužský hlas ze včerejška.

„Prosila bych kávu na snídani.“

„Jakmile zazní zvonek, najdete ve stole celou snídani. Jak se daří, madam? Jak jste se vyspala?“

„Děkuju, výtečně! Jak je to, můžu tady dostat taky drobet pudru?“

„Pudr, šminky, pastu i jiné věci najdete v toaletním stolku.“

„A kdy propukne ta věc?“

„Jaká, prosím?“

„Nu, zkoušky.“

„Pro dnešek jsme chtěli popřát dámám klid, ale když si přejete, můžeme začít hned. Na kávovém podnosu najdete dózu, kterou nesmíte otevřít.“

„Ach ta stará historka s myší, která vyskočí!“ zasmála se Pompadourka do telefonu. „Co když jí stejně otevřu?“

„Pak tam najdete něco zcela jiného než myš.“

„A copak?“

„To už byste viděla – něco překvapivého. Ve vašem zájmu vás nabádám, abyste dózu neotvírala, jinak byste nesplnila první zkoušku a přišla byste o výhodu, kterou docílí ostatní dámy.“

„Ach, prosím, povězte mi, co je uvnitř!“ šveholila do sluchátka.

„Madam, musím vyhovět i dalším pětatřiceti dámám. Máte ještě nějaké přání? Mohu vám věnovat jen půl minuty času.“

„Nemůžu vidět kapitána?“

„Lituji, odcestoval zpět do Monte Carla.“

„Cóóó!!“ zahučela Pompadourka do telefonu, zdálo se jí, že špatně slyšela. „Zpátky do Monte Carla?“

„Ano, kapitán se chce ještě trochu pobavit. Naše plány byly poněkud pozměněny. – Konec!“

Pompadour byla jako na trní. Taková podlost! Kapitán je odvléče do Afriky, zabeďní je jako zajatce – a pak si jede zpátky do Monte Carla, aby se pobavil! Ne, to je nízkost!! Začala plakat vzteky.

K tomu se připojilo, že si kapitána vysnila sama pro sebe. Kapitán o ničem nevěděl, nic mu nenaznačila – ale pro Pompadourku bylo něco takového samozřejmostí! Zkusila telefon. Předešlé spojení bylo přerušeno, ale s druhými dámami se mohla bavit.

„Madam Pompadour? Už jste to slyšela? Kapitán se prý vrátil do Monte Carla!!“

Volaná se ničím netajila. Musela to být pravda.

Cinknutí zvonku ji přivedlo na jiné myšlenky. Pocítila hlad. Pod deskou stolu našla kávový servis, který zvedla a položila na vedlejší stolek. Správně, mezi šálky spatřila stříbrnou dózu, na jejímž víčku byl nápis: neotvírat!

Pompadourka znala bajku o Terině a myši, která je vyprávěna v Hebelově knížce. Chudí manželé si stěžují na ztracený ráj. Kdyby se oni dostali do ráje, nikdy by se nezakousli do jablka, aby nemuseli pracovat. Jejich pán to slyšel a vzal je k sobě do domu, kde mohli šťastně žít – pouze nesměli otevřít mísu, která ležela při každém jídle přiklopená na stole. Pochopitelně neodolali a mísu odklopili při nejbližší příležitosti. Tu z ní vyskočila myš a s ní mizel v nenávratnu také vysněný ráj. Oba se museli vrátit k práci na poli. Pak žena muži vyčítá:

„Tys zvedl poklop!“

Muž se brání:

„Ano, ale tys mě k tomu svedla!“ A ti dva žijí i v dnešním světě.

Ne, Pompadourka nebyla zvědavá, ale proč by se nemohla podívat, co je uvnitř? Vždyť je jedno, zda uspěje ve zkouškách či nikoliv, ostrov stejně uvidí. Jak bylo řečeno, zkoušky byly pouze „pro formu“, což prohlásil sám kapitán. A vůbec, od chvíle, kdy se dozvěděla, že odjel, ztratila chuť pokračovat ve hře.

Zkrátka a dobře, nepřenesla by přes srdce, kdyby alespoň nenahlédla pod víčko, a kdyby neměla právě tento důvod, jistě by si našla jiný.

Přesto nebyla tak hloupá jako ti dva manželé! Jí myš ven nevyskočí!

Prohlédla si dózu ze všech stran. Zvenčí nebylo nic vidět, takže nikdo nemohl poznat, zda ji otevřela nebo ne. Nyní nádobkou zatřásla. Jasně, něco je uvnitř – zachrastilo to jako smotek papíru.

Co když nadzvedne víčko a nahlédne dovnitř? Přece to nemůže vadit! Jistě je to papír, třeba dopis. Dóza mohla být obálkou.

Trochu nadzvedla víčko. Co kdyby přece jen něco vyskočilo? Nemusí to být zrovna myš, ale... třeba blecha.

Pompadourka se rozhlédla po místnosti. Na stropě visela prázdná ptačí klec. Nu, ta by se pro myš výtečně hodila – ale blechu by v ní nezadržela.

Na podnose se snídání ležel i sýr, zakrytý skleněným zvonem. Pod něj se dóza snadno vešla – a pak začal pokus pod sýrovým zvonem. Konečně bylo víčko dole. Kdyby ji ovšem napadlo přiklopit dózu zvonem a obrátit celý podnos vzhůru nohama, dorazila by k cíli daleko pohodlněji.

Správně, uvnitř byl složený papír, nepochybně dopis. Nic nevyskočilo. Vzala dopis, ležící popsanou stranou dolů.

„V listu je ukrytá fotografie muže, kterého si po rozbalení neodvratně volíte.“

„Ohó!“ mínila dáma opovržlivě. „To se mi nelíbí! Chci kapitána, nikoho jiného. Přece nemusím papír rozbalit!“

Ne, to skutečně nemusela.

Kdo to však je? Co když se tam skrývá obrázek hezkého muže? Třeba by se jí líbil daleko víc než kapitán, navíc to tajemno...

Přes papír nebylo nic vidět, ať zkoušela vše možné. V nejlepším světle se jí zdálo, že vidí pár nohou, z čehož nemohla činit závěry o kráse muže.

„Ach, nevádí, vždyť si ho nemusím vzít! Ostatně bych chtěla vidět, kdo by mě k tomu mohl nutit!“

S těmito slovy roztrhla list – ano, byla v něm fotografie – pohled, výkřik – – – madam se řítila k telefonu a zuřivě vyzváněla.

„Co si přejete, madam Pompadour?“

„Poslyšte,“ řvala bez sebe do sluchátka, „takovou nestvůru si v žádném případě nevezmu! Z toho nic nebude!!“

„Jakou nestvůru míníte, madam?“ zaznělo nevinně v odpověď.

„Tu fotku, kterou jste strčili do dózy a – – –“

„Aáách, madam otevřela dózu i obálku?“

„Jistě, ale – – –“

„Pak si toho muže musíte vzít za ochránce.“

„Ohó! Ještě uvidíme! Neudělám to! Taková nestvůra!!“

„Jak vlastně ta nestvůra vypadá?“

„To přece víte sám nejlíp!“

„Ne, nevím to, nemám s touto záležitostí nic společného. Rozdělení ochránců se děje pomocí fotografií, které jsou náhodně rozlosovány. Nu, jak vypadá muž, kterého považujete za nestvůru?“

„Zatím jsem ho neviděla. Na *Heliotropu* ani v doprovodu kapitána. Má křivé nohy – – –“

„Snad Wilm, ordonance?“

„Nee, toho velice dobře znám, ten má nohy do X, ale tenhle je má na druhou stranu – a jak! – je jak sud – k tomu dlouhý nos – jako sloní chobot – obličej má jako vyhladovělá svině – – –“

„Ach tak, to je Jeremiah Bambula, hofmistr ostrova! Poslyšte, madam, na něho nenadávejte, spíš byste měla mluvit o

šťestí, protože i přes křivé nohy je pravým mužem, nehledě na to, že hraje nejdůležitější úlohu na ostrově – – –“

„No, pěkně děkuju, ale s touto atrapou opice nechci mít nic společného!“ zvolala Pompadour s hnusem.

„Musíte se s ním spokojit. Vaše volba byla dobrovolná.“

„A když to neudělám? Jak mě chcete donutit?“

„Pokud se vzepřete našim zákonům, kterým jste se svou volbou podvolila, nebudete hodna života – zemřete – budete popravena. – Konec!“

Ach, hrůza! Poté však Pompadourka propukla v srdečný smích. Tak daleko v žertu přece nepůjdou!

„Madam Pompadour,“ zaznělo znovu ve sluchátku, „nemusíte se lekat. Říkám jen to, co mi bylo nařízeno. Dále mi bylo sděleno, že přítele nemusíte přijmout – – –“

„Tak, tady to máte! Toho ošklivce si nikdy nevezmu!“

„Ne, alespoň ne tak, jak si myslíte. Tak to není. Jedná se o toto – muže jste si vybrala dobrovolně, to stačí. Ještě vám dám dobrou radu. My k vám můžeme bez překážek chodit, pokud nám to ovšem dovolíte. Když přijde Bambula a zaklepe na vaše dveře, přičemž oznámí své jméno, přesto ho nemusíte vpustit dovnitř. Nemůže proti tomu nic dělat, ani on, ani kapitán, vlastně nikdo z nás. Souvisí to s přísnými ostrovními zákony. Rozuměla jste mi?“

„Jistě, rozumím a nepustím ho dovnitř,“ šeptala Pompadourka do telefonu stejně tiše, jak se z něj ozývalo.

Vlastně pocítila ulehčení, protože se přes to všechno nalézala na opuštěném ostrově, obklopeném mořem.

„Jakmile však dotyčného pustíte dovnitř,“ pokračoval nahlas, „musíte ho přijmout jako milence. Podvolíte se této podmínce?“

„Samozřejmě, nepustím ho dovnitř,“ opakovala.

„Ptal jsem se vás, jestli přijímáte tuto podmínku.“

„Ano, přijímám. Buďte bez starosti, dobrovolně ho k sobě nepustím.“

„Dobrá. Existují svědci, kteří slyšeli, že jste se této podmínce dobrovolně podvolila. Máte ještě nějaké přání?“

Až se najíte, postavte podnos zpátky do němého sluhu – ihned zmizí. Nechcete snad někomu napsat? Odpoledne odlouvá pošta do Maroka. Do tří hodin musíte případný dopis vložit do stolu. Psací potřeby najdete na pultu.

V dopise nemusíte nic zamlčovat, napište třeba svému hoteliérovi, aby vám vyřídil potřebné záležitosti. Máme zde také velkou knihovnu. Chcete-li si něco přečíst, postaráme se o to. Ostatně, kapitán se brzy vrátí.“

„Děkuju, nejdřív napíšu dopis. Dostanu taky odpověď?“

„Jistě. Můžete si nechat poslat věci, po kterých toužíte, třeba celý šatník. Potrvá samozřejmě osm dnů, než dopis nebo balík dostanete.“

„Ach, to je báječné! Pak tedy napíšu komorné, aby mi poslala pár maličkostí. Jaká je moje adresa?“

„Vaše jméno a pod ně připišete: monsieur Jules Leblanc, Maroko. To stačí. Náš agent se stará, aby nám nikdo nepřišel na stopu. Nepište však tuto adresu na váš dopis, jinak bychom jej nemohli doručit, protože by nás mohl prozradit. Sami jej opatříme tajným znamením.“

Pompadource se okamžitě zlepšila nálada. Kapitán se brzy vrátí, dlouhonošého chlapa nemusí přijmout – ano, v její mysli opět převládla myšlenka, že se nalézá na ostrově námořních lupičů nedaleko marockého pobřeží.

Skutečně, hosté měli být vystaveni různým pokušením, k nimž patřilo taktéž sdělení, že kapitán odcestoval zpět do Monte Carla, což ve skutečnosti nebyla pravda. S dlouhonošým, křivorukým sloním chobotem, který se prezentoval co nejširším křivonohým postojem, to muselo být právě tak.

Měla se nad čím usmívat – a v této dobré náladě napsala dopis své komorné a jedné přítelkyni, která zůstala doma. Popsala naprosto vše, od tajemného přistání až po poslední zasnuby přes fotografii – přeháněla, jak jen to bylo možné – a nesmírně se v tom vyžívala – – – Maroko, na ostrově kapitána Karabasse, Černé hlavy.

Pak si chtěla povídat s přítelkyněmi po telefonu, ale marně – spojení bylo přerušeno.

Upravila se, aniž by postrádala byť to nejmenší. Mezitím nastalo poledne. Ozvalo se zazvonění němého sluhy. Vložila do něho oba dopisy, které záhy zmizely a byly vystřídány hojným obědem – u něhož nebyla žádná dóza s víčkem.

Po jídle zavolala neviditelnému sekretáři – nebo co byl vlastně zač – a požádala o francouzskou knihu, jakoukoli, jen co nejstarší a pokud možno zajímavou.

„Ihned ji dostanete. Poslyšte, madam Pompadour, jedna dáma již utekla.“

„Která?“ otázala se Pompadourka rozrušeně.

„To nemohu – – –“

„Jak to udělala?“

„Vlezla do němého sluhy a nechala se transportovat s nádobím. Zřejmě se někde ukrývá. Také by se mohlo jednat o komplot, neboť lord Roger zmizel stejným způsobem.“

Ach, to znělo zajímavě, jen kdyby ještě věděla, která dáma to byla! A jak hezká, to je nejdůležitější!

A nyní to mělo přijít:

„Doufám, že vás nenapadne používat stolní výtah k jakémukoliv pokusu o útěk – – –“

„To by mě v životě nenapadlo!“

„Výborně! Stejně by se vám to nepodařilo, poněvadž jsme vykonali jistá opatření. Bohužel vám musím sdělit ještě něco jiného.

My, kteří jsme určeni k vaší obsluze, ručíme vlastními hlavami, že žádná dáma neuteče. Kdyby se vrátil kapitán dřív, než oba najdeme, propadneme peklu. Jistě chápete, že musíme být opatrní.

Od této chvíle spolu dámy nesmí telefonicky hovořit, protože to nemůžeme kontrolovat. Dál: kdyby se uprchlíci dostali až k vám a vy byste nám to hned nesdělily nebo je dokonce ukryly, pak – i vy – propadnete smrti!!! Rozuměla jste? Konec!“

Při posledních slovech klesla ulekaná Pompadourka na židli. Nyní to znělo zcela jinak! Lord Roger tedy uprchl! Přirozeně, nevydržel by v uzavřené místnosti, jistě už slídlil na vlastní pěst

po ostrově. A kromě něj ještě dáma! Kdo to mohl být? Nejspíš mademoiselle Psýché, ta toho byla nejspíš schopna.

„Pak – i vy – propadnete smrti!!!“

A opět si uvědomila, že se nachází na neznámém ostrově u marockého pobřeží, obydleném piráty nebo alespoň čeládkou pod vedením bývalého námořního lupiče, pro něhož neměl lidský život žádnou cenu, třebaže se o jeho vznešené povaze vyprávěly mnohé historky – a právě vědomí, že to tak opravdu bylo, ukazovalo celou věc v jiném světle.

Nepochybně se řítila do nesmírně odvážného dobrodružství. Odjezd byl snad vynucen nátlakem – ale nakonec s ním sama souhlasila, ze zvědavosti, a nyní byla tady – jako zajatkyň, protože nic lepšího si nesměla namlouvat!

Němý sluha jí doručil několik knih, prastarých románů, které dosud nečetla. Obsah byl snad dost zajímavý, ale vnímala jej jen částečně. V mysli jí neustále vyvstávala varovná slova – kdyby psala dopisy až teď, jistě by zněly zcela jinak.

Nečetla příliš dlouho, když se najednou rozlétly dveře a do místnosti vtrhly tři postavy zahalené v arabských burnusech, bílý závoj přes obličej, jak je zvykem beduínů.

„Lord tu není?!“

Polekaná na smrt se nevzmohla na odpověď. Viděla jen nablýskané meče a mnoho dýk i pistolí, jimiž byly ověšeny opasky vetřelců.

Ti vlastně žádnou odpověď nečekali, začali rovnou prohledávat místnosti, všechno rozházeli, dokonce nahlíželi pod nábytek – dlouhými meči píchali do slamníků – a poté se vyřítili ven. Hřmotně zabouchli dveře a zmizeli stejně rychle, jako se objevili.

To tu ještě chybělo! Pompadourka úplně ztratila chuť do čtení.

„Ach, ta bedna, ta nešťastná bedna! Kdybych se tak nenechala vylákat na palubu!“ naříkala. „Mohla jsem sedět v krásném Monte Carlu na terase kasina!!“

Její názory se tedy diametrálně změnily. Kapitán měl pravdu, o překvapení zde nebyla nouze!

...do místnosti vtrhly tři postavy...

Setmělo se, proto rozsvítila elektrickou lampu.

Tu se opět rozlétly dveře, znovu se objevili zahalení Arabové, tentokrát však jen dva, kteří mezi sebou nesli menší truhlu. Mlčky ji položili doprostřed místnosti a stejně mlčky se vzdálili.

Pompadourka vstala a připlížila se k černé bedně o velikosti malého kufříku nebo – lépe řečeno – o velikosti krabice na klobouk.

Ach, další zkouška!

Neotvírat! bylo napsáno na víku zřetelným písmem a k tomu byla připojena poznámka: *Za hodinu bude odnesena.*

Ne, tentokrát se nenechá svést, na to byla příliš polekaná. S takovými věcmi není radno si zahrávat.

Proč by si však nemohla bednu prohlédnout zvenčí? Udělala to. Stačilo odsunout háček a víko by se dalo otevřít.

To by ji ale ani ve snu nenapadlo. Raději ne! Vždyť je nadřazena nad svou zvědavostí. Co se může u všech čertů v bedně ukrývat?!

Že by se něco stalo, kdyby víko odstranila? Zkusila strčit do bedny – to znamená, že to chtěla udělat, ale bedýnka se ani

nepohnula, ačkoli se zdálo, že není těžká, když ji muži zdánlivě lehce přinesli.

Madam Pompadour prostě byla jen slabá žena. Silná byla pouze v ovládnutí své zvědavosti – alespoň si to namlouvala.

Co mohlo být uvnitř? Madam Pompadour by dala život, kdyby se to dozvěděla.

Dát život za takovou věc? Vždyť to není zapotřebí! Zde se nejedná o zvědavost, nýbrž o touhu v nová poznání...

Nu, krátce a dobře, vždyť ani ráno příliš nevadilo, že otevřela dózu. S útekem nebo se skrýváním uprchlíka neměla tato ženská vědychtivost nic společného... a z hodiny, za kterou měla být bedna odnesena, neuplynula zatím ani čtvrt hodina. – – Pompadourka otočila háček, jen tak zkusmo, zda se dá opět uzavřít – vše dělá pochopitelně z vědychtivosti badatele! – ano, háček se dal vrátit zpět. Dál nepůjde, určitě ne – ale není tajemství již z poloviny rozřešeno? – ach co, odstraní i víko...

Madam Pompadour uskočila leknutím ke zdi.

Každý zná dětské hračky ve tvaru krabiček, z nichž vyskočí čertík nebo jiná hrozná postavička, když se odstraní víčko.

Stejně tomu bylo i zde. Pompadourka myslela, že sní.

Vlastně víko jen nazvedla – tu samo odlétlo – – – z krabice na klobouky, v níž by nikdy neočekávala člověka, jak byla malá, z té krabice vyskočil mužíček v červených tureckých šarivarech, v modrém sáčku, na hlavě obrovský turban – – – ale madam Pompadour okamžitě věděla, koho má před sebou... nohy do X, silné brýle v obrovských kostěných obroučkách, ne, nemohla se zmýlit – ordonance kapitána učinila obrovský skok a poklekla před dámou.

„Tisíckrát ti děkuju, krásko, že jsi mě získala pro sebe!!“

Madam Pompadour se opírala o zeď, chvěla se po celém těle, a pokud v této chvíli na něco myslela, pak jediné na skutečnost, že se jí zdá zlý sen.

Vlastní úlek však pramenil nejvíc z toho, že jí bylo naprosto nevysvětlitelné, jak se tlustý, dokonce velmi tlustý chlap mohl stěsnat do malé krabice na klobouk a tak dlouho tam vydržet.

...ordonance kapitána učinila obrovský skok...

Vždyť se tam nemohlo vejít ani jeho obrovité panděro!! Nad tím jí zůstával rozum stát.

Wilm v tureckých šatech jí nedopřál příliš času k úvahám, sklouzl k ní a chtěl ji vroucně obejmout kolem nohou.

„Miluju tě, krasavice!!“

K objímání už nedošlo – ječící Pompadourka přeběhla do jiného rohu místnosti.

„Koukejte ihned vypadnout, odporný člověče!!“ křičela koketa, zvyklá nařizovat.

Tloušťák se napřímil v postoji, nechávajícím zvlášť vyniknout jeho křivým nohám, narazil si kostěné brýle až na kořen nosu a nasadil nejuraženější výraz.

„Cóóó?! Jak mi říkáš?! Vždyť jsi mi hned po příjezdu na ostrov tak tiskla ruku!“

Další úlek!

„A kdybych se ti nelíbil,“ pokračoval Wilm uraženě, „nebyla bys mě pouštěla do ložnice! Proč jsi otevřela bednu a pustila mě ven?“

Pompadourka, pronásledovaná hrozným tušením, přiskočila k telefonu a stiskla tlačítko. Aparát opět fungoval, neviditelný poradce se okamžitě ozval.

„Přejete si, madam?“

„Odved'te ihned tu nestvůru z mého pokoje!!“ řvala Pompadourka do sluchátka.

„Jakou nestvůru zase madam míní?“

„Chlapa, který vyskočil z bedny! Je to hnusák, kapitánova ordonance!“

„Ach, madam tedy otevřela bedýnku? To je skvělé! Takže jste si definitivně zvolila přítele! Gratuluji!“

„Nechci, neudělám to, nenávidím toho chlapa! Vezmu si raději všechny vaše námořníky, než tohoto chlapa s nohama do X!“

„Poslyšte, madam,“ zaznělo ze sluchátka důrazně, „podvolila jste se dobrovolně našim ostrovním zákonům. Sám jsem vám říkal, že nemusíte do své místnosti pouštět žádného muže, a jestli to snad uděláte, musí se stát vaším přítelem. Souhlasila jste a ujistila mne – – –“

„Vždyť jsem ho k sobě nepustila! Přinesli ho sami!“ naříkala.

„Prosím, přinesli vám jen bedýnku. Neměla jste právo ji otvírat, dokonce vám to bylo zakázáno písemně přímo na víku a – – –“

„To je ubohé intrikaření!!“

„Dobrá, otevřeně přiznám, že vám byla nastražena past. Ano, kapitán pojal od samého začátku úmysl sdružit vás se svou ordonancí, protože jste nejkrásnější a nejduchaplnější z přítomných dam. Také Wilm je otevřená hlava a přitom dokonalý muž od hlavy až – – –“

„No, pěkně děkuju! Takové hnáty do X!!“

„To ovšem nijak nesouvisí s jeho mužností a také není ani pravděpodobné, že by tato deformace byla přenesena na vaši dceru. Wilm býval kdysi štíhlý jako jedle, dokud nespadl z druhého patra na nohy, které si zlomil na několika místech.“

„Bylo to z třetího patra,“ opravil jej Wilm uraženým, a přece hrdým tónem.

„Přesto,“ pokračoval hlas v telefonu, „nebyla naše past nijak podlá, protože vy jste vlastně neměla bednu otvírat. Za hodinu by ji opět odnesli.“

Ted' jste vázána na přítele a já vám mohu pouze gratulovat k náhodnému štěstí. Wilm nepochybně zasluhuje lásku nejkrásnější a nejchytřejší dámy! – Bavte se! Konec!“

„Zadržte, zadržte!“ řvala Pompadourka. „Nechci toho chlapa, chci kapitána!!“

„Kapitána? K čemu?“

„Abych s ním – bych s ním... víte co!“

„Nevím nic.“

„Abych s ním založila další pokolení! Toho chci za přítele, nikoho jiného!“

„Kapitána? Lituji, ale je eunuchem.“

Ted' Pompadourka sklídila, co zasela.

„Zadržte!“ vykřikla ještě jednou do telefonu, neboť dostala šťastný nápad. „Vždyť bylo řečeno, že můžeme vybírat další a další milence, když nebudeme s prvními spokojeny!“

„Každopádně, ale to vám bylo přislíbeno jedině pro případ, že byste s kapitánem odpluly dobrovolně. To se však nestalo, byly jste odvečeny násilím. Přesto vám nechceme takové právo odpírat. Svého prvního přítele však musíte jako takového pozdravit, a ve vašem případě je to právě kapitánova ordonance. Radím vám, madam, abyste se podvolila, jinak budeme muset napnout jiné struny. – Konec!“

Přístroj zmlkl.

Teprve nyní si Pompadourka uvědomila, do jak nebezpečného dobrodružství se pustila.

Skutečněji byl křivonohý tloušťík v tureckých šatech tak odporný, že si musela dát ruce před obličej?

Vůbec ne! Koketa měla již dřív přítele, černého Alžířana, kterému se oddala celou svou láskou. Černoušek sice přinesl peníze, ale vzhledem vypadal daleko hůř než náš námořník. Jak by tedy mohla mluvit o odporu?

Ne, pískala jiným tónem, protože si do této chvíle myslela, že pouze jí a žádné jiné bude patřit tajuplný kapitán – a teprve nyní poznala, jak se mýlila. Nyní bude muset vydržet celý rok na pirátském ostrově, snad v osamění – to způsobilo, že se poddala náporu zoufalství.

„Ach, jak jsem nešťastná!“ vzlykla, zakrývajíc si tváře rukama. „Proč jsem jezdila s kapitánem? Ach, kdybych se tak mohla vrátit do krásného Monte Carla!“

Koketa naříkala skutečně srdceryvně.

Tu se někdo dotkl zlehka její ruky. Polekaně vyskočila a spatřila před sebou Wilma, na jehož přítomnost ve svém žalu úplně zapomněla.

„Madam,“ zašeptal.

„Koukejte ale vypadnout!“ vyjela koketa v novém náporu vzteku. „Nechci s vámi mít nic společného!!“

Vtom se Wilm napřímil, jak jen mu to křivé nohy dovolovaly.

„Madam, vždyť mě odhazujete! Nemilujete mne?“

„Ne, ne, tisíckrát ne!!“

„Škoda! Pak si nemusíte dělat starosti, že budu příliš dotěrný. Akorát vás lituji, madam.“

Pompadourka se zarazila víc nad tónem jeho hlasu, než nad obsahem slov.

„Co po mně chcete?“ zeptala se šeptem.

„Vaši lásku,“ zněla vážná odpověď.

„Ne, nikdy!“ zařvala žena. „Jděte mi z očí!!“

„Poslyšte, madam,“ odpověděl turecký námořník důrazněji, „trucem nic nezískáte! Když dámy nechtěly jet dobrovolně a také jinými způsoby mařily kapitánovu vstřícnost, změnil můj pán poněkud své názory. S nedobrovolnými hosty má být

proveden krátký proces. První příklad našeho energického postupu je sám nešťastný lord Roger – – –“

„Nešťastný lord Roger?“ opakovala Pompadourka, zachvácená zlým tušením. „Proč nešťastný?“

„Snad nevíte, že lord Roger hned prvního dne – – –“

„Uprchl! Ano, ano, vím to. K útěku využil něměho sluhu.“

„Odkud to víte?“

„Řekl mi to pán, který je stále na telefonu, a varoval mne, abych neposkytla uprchlíkům skrýš, kdyby se tady náhodou objevili. Taky tu byli Turci nebo Arabové, kteří lorda hledali.“

„Sekretář vám neřekl, že lord byl dopaden?“

„Ne.“

„Utekla s ním jedna z dam.“

„I to vím. Která?“

„Jmenuje se... vaše přítelkyně jí říkaly Psýché.“

„Myslela jsem si, že by to mohla být mademoiselle Psýché. Nuže?“

„Oba byli záhy zajati. Bez dobré znalosti poměrů není útěk z ostrova možný.“

„A dál?“

„Nešťastný lord zaplatil za svou odvahu životem.“

„Co?!“ vydechla Pompadourka sněhobílými rty.

„Byl bez odkladu sťat.“

„Hrůza!“ zasténala ženská a klesla do křesla.

„Nejdříve mu byly vypíchnuty oči, jak žádají železné zákony. Viděl již příliš z tajemství ostrova.“

„A mademoiselle Psýché?“

„Brzy se chytla do liščí pasti.“

„Do liščí pasti!“ opakovala Pompadourka kňučivě.

„Ano. Železa jí rozdrtila nohu na kaši. Leží v nemocnici. Nejhorší na tom je, že nešťastnice musí nosit liščí past na noze jako corpus delicti, dokud se kapitán nevrátí, aby nad ní vyřkl ortel. Do té doby se železa nesmí sundat. Představte si ty hrozné bolesti! Neustále pláče a nařiká!“

„Nejdříve mu byly vypíchnuty oči,...“

Madam Pompadour užuž cítila drtící liščí past na vlastní noze! Téměř omdlela, při smyslech ji drželo jen pomyšlení, že by se jí mohlo stát něco podobného.

„Žádejte po mně, co budete chtít, jen mě vysvobod'te z tohoto vězení a odvezte mě zpátky do Monte Carla!“ zvolala lomíc rukama.

Chtěla mu vyjít co nejvíc vstříc.

„Cože, šla byste se mnou?“ zeptal se s nadějí na štěstí v očích.

Jedinou šťastnou však byla koketa.

„Ó, kdyby se vám podařilo vysvobodit mě a přivézt mě zpátky, pak – – –“

Její pohled byl dostatečně výmluvný.

Zkrátíme celou věc, neboť ani ona neměla dlouhého trvání.

Posadili se na divan a brzy se dohodli šeptajícimi hlasy.

Do této chvíle věrná ordonance byla náhle schopna zradit svého kapitána a opustit jej. Nebyla to jen tato myšlenka,

vnuknutá láskou, na ostrově totiž panovaly již delší dobu určité neshody, také Wilm patřil k nespokojencům, ačkoli dosud konal své povinnosti sluhy vůči kapitánovi. Nyní se situace změnila, náhlá změna, kapitánovo omládnutí, bylo důvodem ke všeobecné revoluci.

Ano, Wilm miloval tuto krásnou ženu, toužil po ní, jak několikrát otevřeně zopakoval. Nebyl však mužem, který by dokázal zneužít moc, kterou nad touto slabou ženou získal. Kapitánův přístup, jímž rozdělával ženy a muže, aniž by se ptal, zda se jim to líbí, byl poslední kapkou, aby sud přetekl.

Třebaže kapitán omládl, ponechal si názory kmeta, což jeho lidé brali jako pohoršující skutečnost.

„Přesto si budu muset tvou lásku dobýt,“ prohlásil Wilm se šťastným výrazem a položil si ruku na srdce.

„Poznala jsem tvou skutečnou povahu a můj odpor se změnil v lásku,“ švitořila Pompadourka.

Tlustý námořník nezneužil ani tohoto upřímného vyznání, byl vlastně celkově velmi zdrženlivý, což vysvětlovalo jeho charakter ještě příznivěji.

„Nenazvu tě svou dřív, než tě šťastně odvezu z tohoto lupičského ostrova!“

„Zpátky do Monte Carla.“

„Zpátky do Monte Carla. A pak?“

„Pak žádej, co budeš chtít!“

„Tak se tedy vezmeme.“

„Tak se tedy vezmeme,“ potvrdila Pompadourka bez zaváhání, třebaže v duchu smýšlela úplně jinak.

„Proč se hned brát?“ dodala však po chvíli.

„Chtěl bych nazývat nejkrásnější ženu světa veřejně svou manželkou.“

„Dobrá, pokud si to přeješ.“

„Slibuješ? Podáš mi ruku u oltáře, když tě odtud odvedu do bezpečí?“

Také to mu koketa bez zaváhání slíbila, podala mu ruku na potvrzení svých slov, i když to Wilm nežádal.

To by byl pár!

Kdyby trval na tom, aby přísahala, jistě by ani chvíli nezaváhala. Podobných maličkostí kokety příliš nedbají. Ach, kolik přísah lásky a věrnosti vysloví, dokonce několikrát za den!

V duchu se nesmírně bavila na skřítkův účet. To by byl pár! Krásná, impozantní, oslnivě svůdná žena a – tlouštík s křivýma nohama! Pouze skutečnost, že se dosud nalézá na africkém pirátském ostrově, kalila její veselí.

Nijak si nelámala hlavu, že by mohla být přinucena dodržet daný slib.

Jen se vrátit do Monte Carla! Tam je paní, tam všechno tancuje podle jejího pískání!

Nu, jen ať se tlustý námořník pokusí připomenout jí daný slib! Pak něco zažije!!

Prozatím je zajatkyní, vydanou na milost i nemilost, a proto musí být se vším svolná.

Wilm rozebíral plán útěku. Nebyl nijak jednoduchý a už vůbec ne podle chuti ženy.

„Dneska v noci tu zakotví parník, který nám čas od času přiváží potraviny. Zdánlivě se jedná o nevinný obchodní parniček. Nejsme obyčejní námořní lupiči, máme mnohé široké kontakty, ale posledně nám parník přivezl množství sudů naloženého vepřového masa, které se ukázalo jako zkažené.

Sudy – je jich několik tuctů – budou naloženy zpět na parník a odvezeny pryč, aby jimi byl napálen jiný kupec. Domovským přístavem parníku je Nizza. Za tři dny tam dojede, pak se vrátí.

Ty se schováš do jednoho sudu – samozřejmě, že do prázdného. Zkažené maso vyberu a sud pečlivě vydrhnu. Dá se to udělat, aniž by to vzbudilo sebemenší pozornost. Budeš vyložena v Nizze a já se postarám, aby byl sud co nejrychleji otevřen.“

Nikdo nemohl koketě zazlívát, že nebyla nadšena pro cestování v sudu namísto zkaženého masa. Nebylo by lepší vydržet rok na ostrově?

Wilm ji dokázal nechutnými historkami přesvědčit, aby od poslední myšlenky upustila, ba, hnal ji do stále hlubšího zoufalství, až byla svolná se vším. Snad by ji dokázal přemluvit, aby se nechala vystřelit z afrického pobřeží do Monte Carla dělem!

Třebaže již byla ochotna riskovat, aby se odtud dostala, dotírala na námořníka desítkami všetečných otázek.

Co když objeví její útěk? To bylo nejdůležitější. Wilm jí dokázal vysvětlit, že něco takového je zcela vyloučeno, až mu nakonec uvěřila a přestala odporovat.

„Já tě pochopitelně nemůžu doprovázet – – –“

„Proč ne?“ polekala se snad posté.

„Musím tu zůstat. Kdyby ti volali, musím brát telefon a odpovídat. Stačí získat tři hodiny náskok. Pak budeš v bezpečí a

já tě budu moci následovat, i když jinou cestou. Pro mne není vzdálenost ostrova od Evropy překážkou, použiju člun. Nedělej si starosti. Mám dost přátel, které zasvětim. Jsou spolehliví a učiní vše, co bych dělal já, kdybych tě doprovázel osobně.“

„Když budeš mluvit do telefonu místo mě, poznají tě podle hlasu!“

„O, co se týče toho, tak – – –“

Byl přerušen zazvoněním telefonu. Rychle přiskočil k aparátu a přiložil sluchátko na ucho.

„Ano,“ pípl, „kdo je tam?“

Nebylo to jen tichým hovorem – madam Pompadour si musela myslet, že slyší sama sebe, tak přesně napodobil její hlas, a klam byl stále působivější.

„Madam Pompadour?“

„Ano, to jsem já. Co si přejete?“ pípal křivonohý dál.

„Neruším?“

„Kdepak, naopak – to znamená, pokud to nepotrvá moc dlouho.“

„Už jste se dohodla se svým ochráncem?“

„Ó, ano, je to náramný chlapík!“

„Nu, vidíte!“

„Ani jeho křivé nohy mi už nevadí, spíš naopak!“

„Nu, vidíte!“

„Doufám, že mě nemůžete pozorovat? Jsem totiž v negližé – – –“

„Pak nebudu dál rušit! Konec!“

Kdyby madam Pompadour nebyla zatížena starostmi z nadcházejícího útěku, byla by se nesmírně bavila: tlustý Turek v brýlích a s nohama do X dokázal skvěle napodobit její hlas – jakým by byl imitátorem! –

Nastala noc. „Stoleček prostři se“ oba bohatě nasytil. Wilm se na chvíli vzdálil pomocí němeho sluhy, a jakmile se vrátil, musela i madam Pompadour nastoupit pekelnou cestu, protože dole bylo vše připraveno k jejímu přijetí. Zaměstnán byl i pomocník.

Později mohla koketa o této dobrodružné cestě vyprávět jen velice málo, kdyby si zamlouvala držet se pravdy.

Posadila se na němého sluhu, pak ujížděla dolů, záhy se ocitla v osvětlené místnosti, zde spatřila dalšího muže – ale než si mohla vše jasně uvědomit, vězela v těsném sudu, nad ní zaklaplo víko, slyšela dunivé údery kladiva... obklopila ji temná noc.

Nejspíš sjela výtahem přímo do sudu.

Soudek, který donedávna obsahoval naložené vepřové maso, byl naštěstí dostatečně velký. Stát pochopitelně nemohla, ale pohodlně se usadila, aniž by musela přespříliš krčit kolena, navíc zde měla přichystanou lavici.

Pohodlí netrvalo dlouho, mělo dojít k něčemu, na což ji Wilm sice připravil, avšak přišlo to tak nenadále, že skoro hlasitě vykřikla. Sud byl totiž překulen a kutálen kupředu i s jeho obsahem.

V jaké situaci se madam Pompadour ocitla, když byla otloukána uvolněnou lavicí, si člověk dovede spíš představit než to popsat.

Naštěstí kutálení netrvalo příliš dlouho. Sud byl opět postaven, naštěstí tak, že madam Pompadour nevisela hlavou dolů. Zřejmě to zařídil Wilm nebo jeho zástupce, který byl s obsahem sudu seznámen.

Kolem ní zněly kroky, ozývaly se mužské hlasy, parní píšťala vydala pronikavý hvizd – nebylo pochyb, sud byl připraven k nalodění.

Madam Pompadour se nemýlila, za okamžik měla prožít všechny situace, do nichž se dostane nakládané solené vepřové maso – i zkažené – a vlastně každý sud a zavazadlo, které je nalodováno na palubu a ukládáno do nákladního prostoru – přitom by bylo nemožné, aby se Pompadourka několikrát neocitla hlavou dolů.

Konečně byl sud usazen a koketa se mohla posadit na lavici. Minula hodina, hrozná hodina, pro zajatky celá věčnost. Teprve nyní pochopila, do čeho se pustila.

Napřímila se a protáhla ztuhlé tělo.

Kdyby u sebe měla jed, nejspíš by ho polkla, aby ukončila nesmírná muka ve stísněném prostoru.

Vtom se nad její hlavou ozval šramot, do těsného vězení proniklo světlo, víko bylo odstraněno.

„Pst! Jak se vede?“

Připadalo jí to jako příchod anděla spásy. Nad sebou spatřila mužskou hlavu. Napřímila se a protáhla ztuhlé tělo.

„Hrozně! Jsem víc mrtvá než živá!“ vydechla.

Avšak její veškeré zoufalství se vytratilo, vrátila se jí odvaha a chuť do života. K tomu se připojilo, že poznala v mladém muži, který před ní stál s lampou, námořníka z *Heliotropu*, jenž byl už v Monte Carlu dámami neskrývaně obdivován. Cítila se po jeho boku jako po boku přítele, téměř se mu vrhla kolem krku.

Musela však myslet na důležitější věci než na své pocity. Ve světle lampy poznala, že se nachází v malé, úzké komoře, naplněné sudy, bednami, plachtami a lany.

„Kde to jsem?“ zněla její první otázka.

„Na palubě *Kassandry*. Už jsme vypluli. Během tří dnů dorazíme do Nizzy.“

„Nezdá se mi, že plujeme!“

„Proč by ne? Moře je klidné, sklad leží až na přídí, kde nelze zpozorovat otáčení šroubu. Nemusíte šeptat, madam, já jsem skladník, který pečuje o zboží, tohle je můj revír, kam nikdo nepřijde. Klidně vylezte ze sudu. Připravím vám postel, která se může srovnávat s lůžkem nejdražšího hotelu.“

Díky Bohu, je zachráněna!! Koketa by nejraději výskala radostí.

Námořník jí pomohl ze sudu. Měl u sebe koš s potravinami, samá vybraná jídla. Z několika plachet zhotovil lůžko – a měl pravdu, když tvrdil, že se takové lůžko vyrovná hotelovému. Madam Pompadour připadalo po protřpěných strastech ještě měkčí než postel s nebesy.

K odpočinku se nedostala tak rychle, jak doufala. Fritz, jak se námořník jmenoval, byl hotov a chystal se odejít. Ještě dodal několik uklidňujících slov, že se na ni čas od času podívá – ale pak se zarazil a vrhl světlo lampy na její vlnadnou postavu. Zaváhal.

„No, madam,“ začal nejistě, „nezasloužím si aspoň jeden polibek?“

Polibek? Ach, deset! Madam Pompadour se mu vrhla kolem krku a líbala svého zachránce, jak dosud nelíbala nikoho na světě. Úplně zapomněla na krivonohého milence, kterému slíbila věrnost.

A nezůstalo jen u líbání, později to přešlo v...

My raději zhasneme lampu a přikryjeme oba kabátem křesťanské lásky k bližnímu. –

Minuly dva dny plné jídla, pití a líbání. K tomu poslednímu madam potřebovala druhého, a tím byl Fritz, který ji často navštěvoval.

V noci druhého dne přišel naposled, aby jí sdělil, že se budou muset rozloučit.

Časně ráno zpozorovalo několik nočních tuláků velký sud....

Koketa se musela vrátit do sudu, jehož víko bylo připevněno, byla opět převalována a kutálena, několikrát se ocitla hlavou dolů, znovu zazněly hlasy a zvuk parní píšťaly, a když byl sud konečně vzprímen, madam Pompadour si byla jista, že spočinula v nizzském přístavu jako solené vepřové maso.

Bohužel musela setrvat ještě několik hodin v těsném vězení, než se dozvěděla pravdu. Kdyby na sebe upozornila voláním, někdo by ji objevil dřív.

Časně ráno zpozorovalo několik nočních tuláků velký sud, který ležel na písčném pobřeží mezi Monte Carlem a Condamine, ale blíže se jím zabýval až policista, po kterém to vyžadovaly služební povinnosti.

Na přiklopeném víku byl připevněn lístek se slovy: *Solené vepřové maso* – a pod tím bylo připsáno křídou: *Nejhorší pověsti!!!*

Jak se sem sud dostal? Připlout nemohl. Policista si také všiml, že víko je opatřeno několika malými dírkami. Přičichl k

nim – nevonělo to zrovna vábně, ale také to moc nesmrdělo, takže ‚maso‘ nemohlo být příliš zkažené. Hnilobný proces obsahu musel být teprve v začátcích.

Policista zavolal na kolemjdoucího kolegu, aby přivolal několik úředníků. U sudu se shromáždil dav čumilů, kteří se dohadovali, co se skrývá uvnitř.

Najednou se uvnitř záhadného sudu ozvalo klepání, doprovázené kvičením. Naložené vepřové maso nejspíš ožilo!

Ale ne, byl to lidský hlas! Nejodvážnější z úředníků se konečně odhodlal přistoupit až k sudu.

„Je někdo uvnitř?!“

„Ano – jáááá!“ kvičelo živé vepřové maso. Rychle sehnali kladivo a sekáč, víko odskočilo a... „Madam Pompadour!!!“ zaznělo unisono.

Byla to ona, uprchlice z pirátského ostrova, která nebyla podle slibu vysazena v Nizze, nýbrž v Monte Carlu pod pobřežními palmami.

A nyní mohla hrdinka dne vyprávět o příhodách, při nichž vstávaly vlasy hrůzou na hlavách, o ostrově při pobřeží Maroka, kde se skrývá hrozný Karabass, o svém útěku a tak dál. Celé Monte Carlo i okolí s hrůzou vyslechly, že lord Hannibal Roger byl sťat a mademoiselle Psýché má dosud nohu v liščí pasti. – –

KAPITOLA TŘETÍ

Mexičanka

Než nahlédneme za kulisy, musíme se zabývat ještě několika epizodami komedie – laskavý čtenář dobře ví, že to není nic jiného než komedie – musíme se tedy zabývat několika epizodami, které vzaly tragický konec, což si vyžádalo mimo jiné i zásah policie, takže nakonec nezbylo, než aby naši hrdinové vystoupili z inkognita.

Krátce před tím, než se kapitán z *Heliotropu* objevil v Monte Carlu jako stařec a ubytoval se v hotelu de Paris, dorazil sem černě oblečený pán, na němž bylo ihned vidět, že patří k „ftandákům“, ačkoliv nenosil pravý kněžský háv.

Čumilové se v něm přiliš nezmýlili, neboť dotyčný se sám vydával za abbého.

Jakmile se ubytoval v jednom z hotelů, navštívil zprostředkovatele s nemovitostmi – a o hodinu později se říkalo, že si pronajmul celý Palazzo Rosso.

Senzace nebrala konců. Palác byl vystavěn jistým italským hrabětem v horní části Monte Carla a předlohou mu byl slavný Palazzo Rosso v Janově – nyní obrazová galerie – a třebaže se jednalo o menší vydání stavby, spolykaly náklady na její vybudování několik milionů. Majitel se ocitl v peněžní tísní a nemohl budovu udržovat. Také nenašel kupce ani nájemníky, kteří by stavbu zúročili, a tak zůstal palác několik let prázdný, třebaže byl stejně jako park udržován v pořádku.

Jeho důstojnost, abbé Voisier, si pronajal palác na rok za nájemné ve výši 50 000 franků. Kdyby se mezitím objevil kupec, musel by abbé bez nároků na náhradu palác vyklidit, na druhou stranu mohl palác kdykoliv sám odkoupit... stačilo složit zálohu dvou milionů franků v hotovosti.

Kdo byl abbé, který mohl v hotovosti složit nájemné ve výši 50 000 franků a přistoupit na takové podmínky?

Záhy se ovšem zjistilo: abbé jednal z příkazu Chaide de la Fonserry.

Ano, pak – už se nemusel nikdo divit!

Señora Chaide de la Fonserra, mexická majitelka mnoha domů, považovaná za nejbohatší ženu země – nyní mluvíme o samostatných ženách – měla roční příjmy ve výši pětadvaceti milionů franků. Jako příklad se zde můžeme zmínit o starém Corneliovi Vanderbiltovi, jehož poslední příjem byl odhadnut na deset milionů dolarů, což je právě polovina částky, kterou dokázala naše Mexičanka utratit za rok!

Kromě bohatství ji zajímala také politika, tedy alespoň půjčila obrovské částky vládě své země formou hypoték, které

kdyby nyní vypověděla, by totálně zruinovaly mexický stát. Revoluce nebo státní převrat ležel v jejích rukou, a kdyby proti ní chtěl kdokoliv vystoupit ve finančních otázkách, neuspěl by, neboť chytrá dáma zvolila za správce svého majetku všemocnou Bank of England.

Mezinárodní smetánka, výtečně se orientující v *Chronique scandaleuse*, by o této dámě mohla vyprávět mnoho zajímavého.

Osmadvacetiletá žena před rokem počtvrté ovdověla. Byla zbožná, velice zbožná, nemohla žít bez zpovědníka, který jí denně rozbíjel záda do krve, ale...

Uveďme zde výrok osoby, která Mexičanku důvěrně znala – nesmírně silný výrok... a stejně výstižný:

„Když ji nenajdete na modlitební lavici, tak ji hledejte v posteli nějakého státníka.“

Byly o ní vyprávěny hrozné historky.

O její zbožnosti nikdo nepochyboval, k tomu stačilo slyšet, jak abbé zajistil její nový byt. Renovováno nebylo nic, zato vyčistit stihli opravdu všechno – největší obchod nábytkem v Nizze dostal obrovskou objednávku – a nejdůležitější věcí byla přestavba velkého salonu v kapli, v níž nesmělo chybět nic, co zdobí každý katolický kostel.

Když bylo vše připraveno, začalo se mluvit o zvláštním vlaku z Paříže, v němž señora de la Fonserra přivázela kromě služebnictva i svůj živý soukromý kostel: zpovědníka, mnoho dalších černosukničkářů, chlapce chóru, množství mladých i starých žen, zato samých:

*Starých, voskových tváří,
co smrti vstříc září – –*

V čele černého průvodu měla být sama stříbrná kněžka středně vysoké postavy, plných tvarů, s nimiž stála v dokonalém rozporu její žlutá tvář s vpadlými rysy – a v tomto případě se všechny pudry a šminky mýjely účinkem – na první pohled je prý vidět, jak se náboženská bigotnost snoubí s nejhrubší smyslností.

Poprvé navštívila evropský kontinent. Proč si ale vybrala právě Monte Carlo? Snad aby si zahrála? Dosud nebyla viděna v žádné herně, kde by se její duše každopádně ocitla v nebezpečí.

Filozofové Monte Carla věděli ihned, jak spatřili její kostelní výbavu, co tady vlastně hledá: chce dát zkažené Evropě zářný příklad zbožnosti, k čemuž si samozřejmě vybrala nejvykřičenější a nejšpinavější díru, kterou však silou modlitby změnil v ráj.

Nu, jen ať se modlí ve své zpovědnici, ať si tam u čerta třeba zpívá a mává kadidelnicí, ať se mrská – už se o ni přestali zajímat, protože...

Přijel starý kapitán *Heliotropu* a podrobil se omlazovací léčbě.

Nikdo nevěděl, zda se ti dva znali, jestli si dříve psali, ale na každý pád Fonserra vyhledala kapitánův hotel a záhadného muže osobně navštívila. Omlazena nebyla, ale nedalo se pochybovat, že ji šlo jen a jen o toto jediné. Kapitána se pochopitelně neodvážil nikdo zeptat. Ind už byl ostatně pryč, takže se nemohl dozvědět, že Fonserra by byla dala polovinu svého jmění, kdyby se mu podařilo alespoň o dvacet let omladit její osmadvacetiletou tvář stařeny. Pět milionů franků, které zaplatil za léčbu kapitán, by pro ni neznamenal zřehla nic.

O několik dní později spatřili Mexičanku vystupovat strmou cestou do La Turbie k eremitovi. Dozvěděli se, že nejprve vyslala člověka, který měl poustevníka přimět, aby sestoupil k ní dolů, ale to nepřípadalo v úvahu. Nezbylo jí, než aby se sama namáhala nahoru a přešla lávku, což učinila způsobem, který zasloužil uznání.

Kdo byl hloubavější, neviděl v tom nic zvláštního – už dávno musela být přesycena životem.

Zpět vyšla s velmi nespokojeným výrazem. Co také mohl nabídnout odříkavý eremita takové ženské? Ani útěchu, ani změnu v jejím nudném životě... určitě nechtěla vědět, jak lze rozbít bank v Monte Carlu!

Přesto se mýlili. Rozhovor s odříkávačem světa měl obrovský vliv na ženu, z jejíchž očí svítil fanatizmus.

...přešla lávku, což učinila způsobem, který zasloužil uznání.

Poté Mexičanka vyhledala a seznámila se s knížetem Alexejevem, právě v době, kdy bylo pletení punčoch svaté princezny v plném proudu.

Señora de la Fonserra byla otcem princezny doprovázena do chaty v La Bordině. O jejich rozhovoru se zde nemusíme zmiňovat. Princezna señoře ukázala své záhony, punčochy i místo na zemi, kde každou noc spala. Slova se příliš nelišila od těch, která slyšela každá návštěva a která již známe z úst novinářů.

Dopustíme se jediné indiskrétnosti, totiž že se zmíníme, co se stalo při loučení princezny s Mexičankou.

„Výsosti, člověk vám musí závidět dceru, nedotčenou hříchy světa, která to dotáhla tak daleko a zůstala čistá, zbožná a cudná!“

Tak mluvila Mexičanka ke knížeti, když už se obrátili k ‚svaté princezně‘ zády... a ta za nimi vyplázla jazyk!

A potom, když ‚svatá princezna‘ osaměla, spěchala již do chaty, kde mrštila rozdělanou punčochou proti zdi, na stejnou zeď hodila také bochník chleba, pak se roztančila divokým indiánským tancem kolem stolu, přičemž vyhazovala nohy tak vysoko, že se to nijak nesrovnávalo s odříkáním světa, nýbrž spíš s atamankou kozáků a poté...

Ale stop! Zatím nesmíme prozradit, co se stalo dál, jen se zmiňme, že to bylo něco, o čem se obyvatelům Monte Carla zdaleka nesnilo! Brzy se na všechno podíváme očima někoho jiného. — — —

Již jsme popsali polohu skály, na níž leží takzvaná Noemova archa, pouze se ještě jednou zmíníme, že toto území patří již Francii a nikoliv monackému knížectví.

Pod skálou měl Giuseppe Cigalgi půjčovnu člunů a loděk, která tam stojí dodnes.

V době našeho vyprávění byl hostinec Noemova archa tvořen dvěma prkennými budovami. V jedné z nich je restaurace s místnostmi ‚k pronajmutí‘, v druhé se o nedělích tančí. Kdyby si tento hostinec nezískal tak špatnou pověst, jistě by ho nenáročný turista upřednostnil před drahými hotely. Noemova archa má vlastně nejkrásnější polohu ze všech hotelů na Riviéře. Snad by se daly prkenné domky zbourat a místo nich postavit skvostný hotel, avšak současný majitel nechce prodat dvě boudy, které mu vydělávají na živobytí, a je v tom ještě něco jiného. Musíme myslet vždy na to, že jsme ve městě hráčů. Před pěti lety stál kus odtud krásný, nový hotel se 74 místnostmi.

Nejeden hoteliér zde zakrátko zbohatl. Před zmíněnými pěti lety došlo k malé úpravě a ke zvětšení kapacity, ale stěna novostavby se zřítila a zabila jednoho dělníka. Od té doby je dům jakoby prokletý.

...námořní tvrz k ochraně proti maurským pirátům.

Celou dobu zůstal hotel prázdný, ačkoliv majitel požaduje směšných 5000 franků ročně, pronájem, který dokáže vydělat jediný hotelový pokoj – marně, žádný hoteliér se neodvážil. Něco podobného se stalo i s Noemovou archou... nikdo ji nechce.

Kdysi se na této skále tyčila rozsáhlá budova, námořní tvrz k ochraně proti maurským pirátům. Později byla přestavěna na klášter uršulinek, nejprísnějšího řádu, založeného jistou paní Saint Beuve, a nakonec vznikla Noemova archa, v té době stále ještě klausurou zatížený klášter – v refektáři byl výčep, kobky jeptišek se změnily v pokoje pro hosty. Už se zde nemodlilo, nýbrž chlastalo. Nejpodivuhodnější jsou zde podzemní katakomby, vytesané velmi zručně ve skále, do nichž byly zavírány neposlušné jeptišky, a co se zde dělo, o tom se

vyprávějí hrůzné historky, ale občas se naskytne i důkaz. Nyní slouží katakomby za vězení pro vinné a pивní sudy.

Poté byla Noemova archa prodána za směšnou cenu 300 000 franků. Nikdo netušil, že archu koupila právě de la Fonserra, a nejméně o tom věděl samotný hostinský, jinak by žádal tisíckrát víc. Fonserra byla natolik chytrá, aby celý obchod předala agentovi a nenechala zaznít ani slůvko ze svých úmyslů.

Nyní všichni tušili, co bude následovat – Mexičanka zaručeně nenechá svatou princeznu v klidu.

Jsmе v Monte Carlu, kde ruleta každou minutu uzavírá hru, kde se každý nuzák se sto franky v kapse chce stát přes noc několikanásobným milionářem. Rychle, rychle, rychle – zde musí vše kvapit!

Seňora neměla čas na výstavbu kláštera, přesto bylo nepochybné, že v něj časem změní tuto krčmu. Pивní sudy ven, stoly i židle ven, všechno ven – několik tuctů uklízeček... a nyní Fonserra chtěla obhlédnout svůj majetek.

Doprovázely ji dvě dámy, nejdůvěrnější komorné. Každopádně to byly mišenky, i když žádná z nich nechtěla ani slyšet o indiánské krvi. První, madam Orranda, byla již stará žena, snad ne ani podle let jako z důvodů předčasného stárnutí krásných mišenek, nyní však odpudivá baba, žlutá čarodějnice, které hledělo každé oko na jinou stranu – nebylo to obyčejné šilhání, oči šmejdily sem a tam zcela nezávisle na sobě – ale skutečností bylo, že jí to na kráse nepřidalo. Byla to nehezky vysoká ženská, vyhublá na kost – na pravou koňskou kost! – a musela mít sílu medvěda. Je jasné, že musela ihned dostat přezdívkυ, a že to bylo slovo ‚Skelet‘, to je zase pochopitelné.

Pravým opakem ‚Skeletu‘ byla druhá komorná, ‚Rusalka‘, mladá dívka, malá, jemná, až mrňavá – hnědá Rusalka, kterou by i vánek porazil.

Jenom vzácně vyšla z hotelu, a když ano, tak ukryta pod hustým závojem. Jen málokdy jej odložila, ale pak se vždy objevil žlutohnědý, velice krásný obličejík, jemný a průhledný, až se zbytečně velkýma očima, z nichž číšel zvláštní pohled, který, jak se zdálo, chtěla Rusalka před světem ukrýt pod závoji.

S dívkou to nemohlo být jen tak, protože jak se jí člověk podíval přímo do očí, ihned znejistěla.

Stejný oheň se občas objevil i v očích Fonserry a starého „Skeletu“. U paní se mohl tento lesk totožnit se smyslností, kdežto u báby znamenal jediné: bezmeznou krutost.

Dá se říci, že to byla celkově zvláštní společnost, to se v Monte Carlu všeobecně vědělo. Protože nemohly miliony Mexičanky nikomu přinést užitek, všichni jí raději uhýbali z cesty.

„Ty tři ženské jsou samá neřest“, znělo kolem, „jinak by s sebou netahaly zpovědníka“.

Tři dámy vystoupily z vozu před branou Noemovy archy, kde na ně již čekal agent, aby je přivítal a provedl kolem.

Byl to starý dřevěný barák, dál nebylo vidět nic. Pokoje pro hosty byly malé – co by člověk čekal jiného od kobek pro jeptišky – s těžkými dveřmi a malým okénkem, samozřejmě původními.

„Zámky jsou v pořádku?“ vyzvídala stará komorná, která měla vždy daleko víc otázek než její paní.

„Vše je v pořádku, madam, nechybí jediný klíček. Všechny jsou opatřeny čísly. Visí dole v řadě. Sám jsem je vyzkoušel.“

„Podíváme se dolů!“

Sestoupili.

Hlavní sklep, hluboko pod zemským povrchem, byl zvláštního stavebního slohu, kulatý sál, osvětlený tunelovitými okny s výhledem na moře, dokola lemovaný malými sklípky, které byly vytesány do skály, opatřeny těžkými dveřmi, v nichž byla jen malá okénka. Komory naposledy sloužily jako sklady lahví, k čemuž se skvěle hodily, ačkoliv dříve byl jejich účel zcela jiného rázu. Zdi cel i sálu byly opatřeny velkými železnými kruhy.

...každopádně odpudivá baba,
žlutá čarodějnice....

Všechno, všecinko bylo uklizeno. Kovové kruhy nebyly pokryté rží, ať byly staré, jak chtěly, více či méně používány. Klenba byla značně vzdušná, hlavně proto, že ležela dostatečně vysoko nad pobřežím.

„Co je to?“

Tazatelka měla na mysli kamenný kvádr, který stál uprostřed sálu a byl pevně spojen s podlahou. Připomínal křeslo bez opěradla, opatřené několika prohlubněmi; podobné se daly rozeznat i na zemi před ním.

„To je takzvaná lavice disciplíny,“ vysvětloval agent, „a byla tady ponechána jako pamětihodnost. Na ni byly pokládány jeptišky k mrskání.“

„Když něco provedly?“

„Ne, pověst zní docela jinak. V okolí kvádru nevidíte vůbec žádné zařízení k upevnění provazů, jimiž by jeptiška byla spoutána. Sestry si prostě lehaly a nechaly se mrskat, dokud je neopustilo vědomí, což bylo tehdy považováno za vrchol zbožnosti.“

V okolních celách seděly ostatní jeptišky, sledovaly zbožné divadlo a jedna po druhé vybíhaly ven, aby se také nechaly umrskat téměř k smrti.

Podle prohlubní můžete rozeznat, jak často byla lavice disciplíny používána. Dcery pokání je vytlačily za dlouhá léta do tvrdého kamene. Můžete tu vidět i otisky tváře a zubů, jak bolestí tiskly obličej do kamene – ovšem za předpokladu, že pověst mluví pravdu.

Ano, dřív byli lidé blázni a nechali se takto trýznit, což dneska není moř –“

Muž se zarazil uprostřed slova, udiven pohledy, které na něho ženy vrhaly.

„Je to jako stvořené pro naše úmysly,“ šeptala Fonserra.

Stará mesticka udělala netrpělivé gesto, přes její rty přešlo varovné zasyčení.

Ne snad proto, že by slova seňory mohla agentovi něco naznačit, takže by pochopil, oč se zde jedná – kdepak, gesto

mělo zhasnout zmíněné záblesky v očích seňory i mladé komorné.

Muž se však spíš polekal hrůzného výrazu, který číšel ze zraku staré, hubené, odporné baby. Připomněla mu dravce, zarývajícího drápy do těla své oběti, aby vystupňoval její bolest.

Z očí mladé komorné spíše svítala posedlost, ovšem těžko popsatelná. K čemu mohla směřovat?

Konečně byl agent propuštěn, aby dámy mohly zůstat samy. Venku muž děkoval Stvořiteli, že může opět volně dýchat. –

Tu se stalo něco neočekávaného: seňora Fonserra propustila všechny zainteresované, ponechala si pouze obě důvěrné komorné.

Propuštění se odehrálo v nesmírně přátelské atmosféře. Zpovědníkovi byla vyplacena knížecí renta, ačkoliv ne ve výši smluvně dohodnuté životní renty. Navíc mu mohla být kdykoliv odebrána, jakmile by k tomu nastal závažný důvod... jak už jsme řekli, o čtyřikrát provdané a ovdovělé Mexičance nekolovaly právě dobré zvěsti.

Noemova archa byla opatřena nábytkem – nápadně jednoduchým. Hlavní úlohu zaujímaly matrace naplněné mořskými chaluhami. Jednoho dne odjela Skelet do Marseille a přivezla zpět velké bedny, jejichž obsah nikdo neznal. Tato komorná vlastně celkově zprostředkovávala styk s vnějším světem, mladou dívku bylo vidět stejně málo jako její paní.

Nu, nevádí, vždyť se přesně vědělo, co má v úmyslu.

Někteří mínili: tady musí ihned zasáhnout policie!

Proč policie?

Nu, když se luk příliš napne, může prasknout tětíva. Jako příklad nám může posloužit John Vanderbilt, člen známé finančnické rodiny, dolarový multimilionář, který již po mnoho let žije v osamění na jistém pennsylvánském kopci ve vlastnoručně postavené chajdě. Obdělává svá pole, peče si vlastní chléb, zašívá si kalhoty a nepřijímá žádnou poštu. A Rockefeller, nejbohatší magnát, jehož majetek se odhaduje na miliardy marek, žije o suchém chlebu a jablkách, sám si každý večer naklepává slamník. A jako jeden z mála zazobanců není

tento lakomý, naopak, dobře se stará o své zaměstnance, pečuje i o jejich ženy a děti. Pro sebe však starý muž nic nechce.

Také luk seňory Fonserry byl již příliš napnutý – nyní to muselo prasknout.

Již dlouhou dobu se potácela mezi modlitební lavicí a propastí hříchů, což bylo patrné i z jejích očí, v nichž se smyslnost snoubila s náboženským fanatizmem. Navíc každým dnem stárla a stávala se odpudivější. Její špičatý nos dostával červený nádech, a čím víc o něj pečovala, tím byl špičatější a červenější – zkrátka, nyní měla poslední příležitost dát sbohem dosavadnímu životu a činit pokání, jinak nebylo vyloučeno, že se změní ve všehoschopnou babu.

Seňora nechtěla žít v osamění, potřebovala kolem sebe společnost. Musí být ještě zaživa obdivována a velebena jako mučednice.

Co všechno by mohla udělat, kdyby chtěla! Kupříkladu by mohla přijmout čtyřicet společnic, kterým by vysázela půl milionů franků, kdyby se s ní načas zúčastnily jejích asketických cvičení, tedy kdyby se tyto ženy nechaly denně mrskat právě tak, jako by se ona sama mrskala před jejich očima. A ať nikdo nepochybuje, že by takové ženy nenašla – naopak, hlásily by se jich tisíce!

Pro Fonserru neznamenal 20 milionů franků ani jednorroční příjem, za který by však mohla nekonečně trýznit čtyřicet obětí, a pokud by se to některé přestalo líbit, nebyla by ji vyplacena prémie. Jak jednoduché!

Mohla by se do toho vměšovat policie? Jakým právem? Skutečný klášter Mexičanka stejně nezaloží, na to je příliš chytrá. Společné soužití několika žen, z nichž některé, kdyby nechtěly poslouchat, by byly trestány mrskáním nebo dokonce zazděny – s tím se dnes setkáme jen v pohádkách. Ne, zde by se jednalo o uzavřené společenství žen pod jednou střechou, tak proč by se měla policie starat, jakým způsobem si krátí dlouhé chvíle? Pochopitelně by se nesmělo jednat o zločiny nebo o něco, co by budilo veřejné pohoršení. Také neexistuje žádný zákon, který by zakazoval hladovění nebo sebemrskání. Dále by

to ovšem nesmělo být politicky nebezpečné – to se například stalo u mnoha klášterů... jinak by se jejich násilné uzavření nedalo ospravedlnit. Nakonec nesmí být ohroženo veřejné blaho.

Ale co veřejné pohoršení? – Pro nekuřáka je jím každý kuřák! Ne, policie ani státní návladní se nesmí vměšovat do společenstev, která mezi sebou uzavřely jisté osoby, ledaže by k tomu měli dostatečné důvody.

Tímto způsobem se tady mluvilo v Monte Carlu, aniž by Fonserra byť jen naznačila, že má něco podobného v úmyslu. Avšak... již to viselo ve vzduchu... agent vyprávěl, jak musel odvést tři dámy do sklepa... navíc výrok seňory při pohledu na trpitelský kámen: je to jako stvořené pro naše úmysly... a vůbec – smyslnost, náboženský fanatismus, uctívání i krutosti... neladí to jedno s druhým?!

A správně, už přicházely z Noemovy archy zvací dopisy: navštivte výtečné pokoje u nás!

Když však pronikl obsah dopisů na veřejnost a provalilo se, na koho má Fonserra spadeno, propuklo celé Monte Carlo v neutuchající smích.

Právě v té době začal kapitán *Heliotropu* rozesílat koketám pozvánky na cestu do jižních moří. A co bylo obsahem jeho dopisů?

Vždyť byly pozvánkou do neřestného života, ničím jiným – a jako odpověď došla pozvánka od seňory Fonserry, která měla za cíl koketu přesvědčit, aby přišla do Noemovy archy a dala se na bohubilé pokání.

Dobrá, ale co za toto bohubilé pokání dostane? Taková otázka! Samozřejmě vůbec nic! Něco takového přece nemůže nikdo zaplatit! Podnik je zajištěn, historka může dokonce pokračovat i po smrti abatyše, pokud ne tady, pak jinde, na podporu sestry je navíc vypláceno tři sta franků ročně – tři sta, ne tři sta tisíc! – a basta!

Seňora de la Fonserra tedy agitovala proti kapitánovi. Místo roku dobrodružného života nabízela koketám celoživotní odříkání v klášterních kobkách, spojené pokud možno s každodenním výpraskem.

Ano, bylo by báječné, kdyby se jí to podařilo, pak by slavila triumf jako napravovatelka hříchů, jenže...

Monte Carlo opět propuklo v hrozný smích – a nejvíc se smály právě kokety.

Copak se té Mexičance stalo? Nezbláznila se? Kdyby alespoň nabídla půl milionu, o kterém se mluvilo, ale takhle... nemělo to vůbec žádnou cenu – jediné cenu srdečného zasmání se.

Ne, tentokrát se tedy Fonserra přepočítala! Ale ostatní se zase přepočítali v ní! Kdepak, nejsenzačnější na celé věci bylo, že se odvážila nabídnout takové omezení. Myšlenka obrátit se s něčím takovým zrovna na kokety byla opravdu k popukání!

„Půjdu tam a z legrace se jim nabídnu!“ smála se jedna z nich. „Kdo půjde se mnou?“

Řečeno, vykonáno! Přidaly se další. To bude švanda! Nasadily kající výrazy a zabušily na vrata odříkání.

Švanda se však nekonala. Otevřela jim stará Skelet, která zřejmě ihned vycítila něco nekalého – nu ano, když některé dámy nedokázaly ani teď potlačit chichot.

Příchozím bylo oznámeno, že budou pouze zapsány a teprve později zvány jednotlivě k pohovoru... pak se vrata zabouchla.

Taková nadutost!

„Přece jen se tam někdy podívám!“ mínila stále ta první. „Musím se dozvědět, co s námi má v úmyslu!“

Ohlásila se samostatně, dostala zvláštní pozvánku, vstoupila dovnitř a... už nevyšla!

Minul den, po něm další – ale koketa nepřicházela.

„Byla zavražděna!“

„Nu, každopádně ji zajaly. Fonserra ji drží v cele a dělá na ní pokusy!“

Když se neobjevila ani třetího dne, chtěly se kamarádky obrátit na policii s prosbou o pomoc – a tu se zmizelá vrátila.

Na první pohled bylo vidět, že se s ní něco stalo. Vypadala zuboženě, oči s nejistým pohledem byly lemovány tmavými kruhy, celkově se změnila – téměř ji její družky nepoznaly.

Jaký tajemný magnet se skrýval uvnitř archy?

Byla samozřejmě zavalena otázkami, ale marně, neodpovídala. Pouze vyhledala nejdůvěrnější přítelkyni a dlouho si s ní povídala. Pak ji přítelkyně následovala do Noemovy archy – a také se objevila až po třech dnech. Pochopitelně nevypadala o nic lépe než první dáma.

Nyní i tato vzala další přítelkyni a odvedla ji za zdi, právě tak první odvedla další přítelkyni – a o tři dny později zmizelo za zdmi archy již osm koket!

Poté se přihlásila další, sama od sebe, aby přišla na kloub zvláštnímu tajemství. Se smíchem tvrdila, že brzy přijde zpátky, že se nenechá zamknout – a vyšla ven až po pěti dnech, změněná i povahově, nejen v očích... vrátila se pro své věci, jako to udělaly i ostatní, protože se rozhodly zůstat navždy u seňory. Když někdy vyšly ven, tak jen proto, aby se pokusily

zlákat další dámy, pokud možno nejznámější kokety. Jejich agitace se přitom odehrávala úplně, úplně tajně.

A zdálo se, že to nebere konce!

„Sakra!“ hromoval jednoho dne maskovaný kapitán, když se na shromáždění dozvěděl, že se další dvě dámy staly nevěrnými a zmizely za zdmi Noemovy archy. „Zůstanu nakonec úplně sám?“

Tak daleko to zatím nedošlo, ale... vytratila se dosavadní komičnost.

Smích již dávno odezněl – Fonserra vítězila.

Proboha, co se tady doopravdy dělo?! Bylo to skutečně možné? Všechny kokety, mající legraci ze života, zůstaly v arše, jakmile překročily její práh! Jaký tajemný magnet se skrýval uvnitř archy? A proč vypadaly tak podivně, když opět vyšly mezi lidi? Co se uvnitř dělo?! –

Sluneční světlo však již mělo brzy proniknout do archy a odhalit skutečnost, o jaké se nikomu ani nesnilo!

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nobody a společnost

Nyní opět budeme mluvit o záhadném poustevníkovi.

Budeme-li počítat čas, bylo to téhož dne, kdy kapitán vysadil na pobřeží maskovaného hochy – a stejného dne se v Monte Carlu objevil monsieur Bertran.

Byl to muž středních let v měšťáckém obleku, na kterém nebylo nic mimořádného nebo nápadného.

Přišel osobním parníkem z Nizzy s několika zavazadly, která již byla označena razítkem francouzského daňového úřadu, a prozatím se ubytoval v jednoduchém hotelu, odkud záhy vyšel ven, aby se poohlédl po vhodném domu. O několik hodin později se mu podařilo za pomoci agenta zakoupit malý, zařízený domek, který stál v zahradě rozprostírající se na západním svahu k La Bordině.

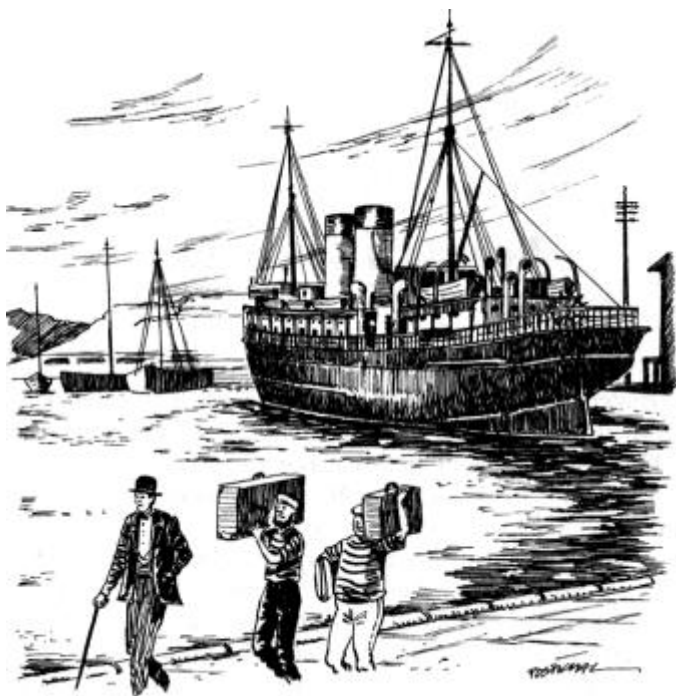
Kupní cenu 15 000 franků vyplatil jednoduše vypadající muž bez průtahů francouzskými bankovkami, které měl zastrčeny v náprsní kapse.

„Prosím, tady je účet,“ pravil agent. „Zápis do knihy pozemků bude proveden zítra. O vše se postarám, takže pán jen přijde a prozkoumá, zda jsem vše udělal k jeho spokojenosti. Přeje si monsieur, abych mu zajistil služebnictvo?“

„Ne, mám vlastního sluhu a ten mi zcela stačí. Přijede za mnou ještě dneska. Jíst budeme v hotelu, pouze bych uvítal, kdyby mi někdo mohl každé ráno nosit chléb a mléko. Bylo by to možné?“

Agent mohl zajistit i náročnější přání.

Vlastně na tom není nic zvláštního, přeje-li si člověk po ránu chléb a mléko, to ještě nedává důvod mluvit o poustevníkovi. Emil Schmidt, pozdější eremita z La Turbie, byl jiný, úplně jiný než monsieur Bertran.

Přišel osobním parníkem z Nizzy s několika zavazadly,...

Jsou to většinou umělci, vědci nebo spisovatelé, kteří si hoví v podobném způsobu života. V nějakém zapadákově se o takových výstřednostech nikdy nedoslechnete, ale charakteristickým příkladem by mohl být například známý Emile Zola. Pokud chtěl napsat kapitolu k některému proslavenému románu, která se odehrávala například na mořské pláži, vyslal svou ženu právě na takovou pláž, aby tam pronajala nebo koupila domek či chatu, v níž žádanou kapitolu sepsal. Potřeboval-li naopak epizodu z prostředí továrny, vyslal manželku do průmyslové čtvrti, kde pronajala skromnou světnici hned vedle jakékoliv fabriky, v níž mohl spisovatel slyšet dunění parního lisu. Pokud však jiný známý spisovatel, Gerhard Hauptmann, píše ve světle oltářních svící, jistě ví, proč to dělá.

Monsieur Bertran byl spíše výjimkou, když hned koupil domeček v ceně 15 000 franků, které pak ledabyle vytáhl z

kapsy – musel být velice bohatým mužem, který sice nedbá na zevnějšek, zato považuje peníze za směnný prostředek k uspokojení drahých tužeb.

Následujícího rána se dostavila dívka s mlékem a byla přivítána sluhou, který se jmenoval velice nezvykle – Jean.

O monsieurovi Bertranovi nemůžeme zatím říci nic mimořádného. V kasinu se objevil pouze jednou a svou návštěvu promrhal filozofickými pohledy na hráče i na kuličku rulety. Na veřejnosti se objevoval jen vzácně, většinu času trávil v zahradním altánu, jehož okna byla osvětlena pozdě do noci. Občas si zašel na oběd do hotelu, ale většinou jeho sluha přinášel dvě porce jídla z hostince v La Bordině. Tu a tam zašel Jean na poštu pro dopisy, které docházely pod šifrou.

Uplynuly zhruba tři týdny, které monsieur Bertran prožil v altánku, když konečně nastala ranní hodina jednoho dne, v níž se jím musíme zabývat podrobněji.

Přenesme se nyní do místnosti vyvýšeného přízemí.

Komfortní zařízení bylo doplněno psacím stolem a obrovskou skříní s dvojitými dveřmi, jež stála v rohu.

Nejnápadnější byl telefon, jehož linka mizela mezi stolem a stěnou – samozřejmě, přímo to bilo do očí, poněvadž domek nebyl připojen na telefonní síť.

Jistě, takový domácí telefon si dnes může dovolit každý, je to celkem laciná záležitost, protože přístroj má jen jednu membránu, jíž se mluví i poslouchá... ale k čemu by monsieur Bertran, bydlící v domku sám se sluhou, potřeboval domácí telefon? Inu, nápadný fakt!

Onoho rána seděl monsieur Bertran před psacím stolem, oblečen do pohodlného domácího sáčka. Jistě se jedná o mistra pera, neboť před ním leží hromada popsaných listů a jeho zlatý hrot dosud sviští po psacím archu.

Vtom pleskl na papír tečku, přečetl si poslední stránku, odložil pero a natáhl se po telefonu.

Aparát neměl zvonek. Monsieur zapískl zvláštním způsobem do mluvítko a pak je přitiskl na ucho, čímž je změnil ve sluchátko.

...většinu času trávil v zahradním altánu,...

V aparátu se ozvalo zaharašení, poté hluboký vzdech.

„Sir?“ zaznělo pak.

Monsieur Bertran přemístil membránu k ústům.

„Jean je dole?“

„Ano, sir.“

„Ať přijde nahoru!“

„Hned, sir!“

Po dalším zaharašení byl ukončen krátký rozhovor se záhadnou třetí osobou, jíž dosud nikdo nikdy nespátřil.

Monsieur Bertran vstal a zmizel ve vedlejší místnosti. Když se opět objevil, domácké sáčko zmizelo a bylo nahrazeno černým vycházkovým kabátem, korunovaným vysokým cylindrem.

Nejprve přistoupil k psacímu stolu, srovnal popsané listy a postavil je do úhledného balíčku.

Tu zašustilo ve velké skříni, její dveře se otevřely a vyskočil z nich Jean, který za sebou opět zavřel.

Muž u stolu musel zaslechnout šustot, musel vědět, že není v místnosti sám, ale ani neotočil hlavu a dál si hrál s papíry.

„Jste hotov?“ zeptal se muž, který vystoupil ze skříně... ale taková otázka se ke sluhovi vůbec nehodila!

„Ano. Hned půjdu za ním.“

„Rád bych byl u toho a viděl jeho výraz, až bude číst rukopis,“ usmíval se sluha.

„Vše vám věrně popíšu. Nyní dohotovte výplatní listinu. Co se týče uhlí... kolik Hammond žádal?“

„21 frank za tunu nejlepšího anglického uhlí.“

„21 frank, to není mnoho. Objednejte tedy 600 tun, které s sebou můžeme vzít. Prozatím si vystačíme se dvěma tisíci revolverových granátů, ostatní necháme ležet.“

„Správně, sir!“

Pak se soukromník, který objednal k vytopení zahradního altánku uhlí za 12 600 franků a který potřeboval k obraně svého života 2000 revolverových granátů, vzdálil a sluha opět zmizel ve skříní, aby dohotovil výplatní listinu. Zvláštní společnost!

Monsieur Bertran pomalu kráčel po úzké cestičce, která vedla do La Bordiny, broukal si nějakou melodii a občas se zastavil, aby přivoněl ke květu keře a zastrčil si jej do knoflíkové dírky – muž, který vychutnával svěží jarní ráno a kterému by nikdo nepřisuzoval vlastnictví 2000 rychlopalných granátů.

V La Bordině počkal na ozubenou dráhu, nastoupil do vlaku odjíždějícího dolů do Monte Carla, ale opustil jej již po třech minutách před hotelem Palast.

To byl jeho cíl. Zamířil do haly.

„Mohu nyní mluvit s Jeho Výsostí knížetem Alexejevem?“ obrátil se na vrátného.

„Koho smím ohlásit?“

„Jmenuji se Jules Bertran. Zde je navštívenka.“

„V jaké záležitosti?“

„Ve velmi důležité,“ zněla nepřesná odpověď.

„Obchodní?“

„Soukromé.“

*„Jmenuji se Jules Bertran.
Zde je navštívenka.“*

„Jeho Výsost je sice zde, ale nevěřím, že vás přijme.“

„Proč ne? Kníže je snad nemocen?“

„Ne, nemocen není, ale má nějakou návštěvu.“

„Sdělte mu, že s ním potřebuji mluvit o důležité záležitosti ohledně jeho dcery.“

Vrátný vrhl překvapený pohled na mluvčího, který i přes svou jednoduchost – nebo právě kvůli ní – působil upřímným dojmem. Urychleně se postaral o vyřízení prosby prostřednictvím

pokojevého sluhy.

Minulého večera přijeli do hotelu Palast muž a žena, nepříjemný pár z Ruska, příbuzní knížete Alexejeva, jak čišníci vyzozorovali ze vzájemných pozdravů.

Jednalo se o sezení rodinné rady kvůli princezně Eugenii, která nechtěla zanechat svého poustevničení. Setkání předcházela dost bohatá výměna dopisů, ačkoliv se jednalo o předem smlouvenou záležitost, která měla být domluvena jenom ústně.

Nebudeme se tím příliš zdržovat. Hraběcí pár měl syna, který pracoval na ruském vyslanectví v Paříži. Maximilian a Eugenie se dobře znali; výstřední dívka už od dětství horovala pro fešáckého kavalíra, takže rodiče již dávno potajmu dohodli, že z nich vytvoří manželský pár.

Překážky neexistovaly. Maximilian byl do všeho zasvěcen a netrpělivě očekával okamžik, kdy poprvé nazve princeznu svou ženou.

Vykonání celého úmyslu bylo pochopitelně plánováno až na pozdější dobu, hlavně kvůli nízkému věku Eugenie, ale za nynějších okolností se dohodli, že zasnuby jsou neodkladné.

Láska zchladí pomatenou hlavinku, toužící po odříkání, a přivede ji na jiné myšlenky.

Ti tři se právě domlouvali, jak to nejlépe zaonačit, když tu vstoupil sluha a ohlásil návštěvu.

„Cože, v důležité záležitosti ohledně mé dcery?“ opakoval starý kníže překvapeně. „Co ten muž chce?“

„Více neřekl.“

„A kdo vlastně je Jules Bertran?“

Sluha mohl náhodou vyhovět. Jméno stálo na seznamu cizinců, navíc jistý pán, který vlastnil vilu v Monte Carlu, se zmínil v hotelu o svém novém sousedovi.

„Je to francouzský soukromý učenec. Před třemi týdny koupil nedaleko La Bordiny malý domek, kde žije se svým sluhou. Vede docela zdrženlivý život.“

„Dobrá, ale jak mi může nějaký neznámý učenec podávat neodkladné zprávy o mé dceři?!“

Pak si kníže uvědomil, že podobné dotazy vůči sluhovi nejsou na místě.

„Že nechám prosit!“

I jeho společnost přijela kvůli princezně, a tak svolil, aby zůstala v místnosti, do níž měl přijít cizinec.

Monsieur Bertran vstoupil. Bylo zřejmé na první pohled, že jednoduše vypadající muž se umí pohybovat na naleštěných parketách stejně dobře a jistě jako tři přítomní dvořané.

Příliš uctivě jej nepřijali. Kníže stál uprostřed místnosti, manželé bez rozpaků zůstali sedět. Všichni hleděli na učence stejně zvědavě jako on na ně.

„Jules Bertran,“ představil se.

„Těší mne.“

„Mám tu čest mluvit s Jeho Výsostí knížetem Alexejevem?“

Odpověď bylo milostivé příkývnutí.

„Prosím, Výsosti, abych si s vámi směl pohovořit mezi čtyřma očima!“

Ohó!! Co to mělo znamenat?!

„Mezi čtyřma očima? Se mnou? Proč? O čem?“

„O Její Výsosti princezně Eugenii,“ zněla jednoduchá odpověď.

V celém chování jinak skromného muže bylo cosi, co přivádělo starého knížete doslova do rozpaků. On, kníže Alexejev, nebyl v postavení, kdy by se bratříčkoval s kýmkoliv mezi čtyřma očima, vždyť uděloval pouze audience, které musí mít ustálený průběh. Vrhł tázavý pohled na manželský pár, jako by od něho očekával pomoc.

„Proč mezi čtyřma očima? Tito – ach – hrabě Jarkenov s manželkou – ach – mí příbuzní – ach – strýc mé dcery – –“

„Bylo by velice smutné, kdyby mi Výsost nedovolila rozhovor mezi čtyřma očima, neboť v přítomnosti dalších osob bych nechtěl hovořit o věcech, které mne sem přivedly.“

Kníže přestal váhat a přistoupil ke dveřím.

„Prosím, pojd'te za mnou!“

Učenec jej následoval do vedlejší místnosti, kde se rozhlédl.

„Nebude nás tady nikdo rušit?“

„Nikdo. Posadíte se?“

Oba usedli, učenec se pohodlně opřel do čalounění křesla.

„Přicházím jako námluvčí,“ prohlásil pak nanejdvůř flegmaticky.

Oproti tomu se kníže zatvářil, jako by se přeslechl, předklonil se a koktal:

„Jako – ná – námluv – čí?!“

„Ano, jako zplnomocněnec jistého mladého muže, který žádá o ruku princezny Eugenie.“

Nyní se kníže přesvědčil, že slyšel správně, a ihned se změnil v chladnokrevného diplomata, vyzývajícího svůj protějšek.

„Ach co! To mne velice překvapuje. Jak se jmenuje váš mladý muž?“

„Moulin, Alphonse Moulin.“

„Alphonse Moulin? Neznám! Zní to nějak francouzsky.“

„Je Francouzem.“

„A čím je?“

„Námořníkem z povolání, ale vypracoval se výš a nyní je kapitánem.“

„U jakého loďařství se plaví?“

„Je soukromým kapitánem. Jezdí se svou vlastní lodí. Pochází z dobré, úctyhodné rodiny a je samozřejmě bohatý, velmi bohatý.“

„Ták! A jak se tento pán – Moulin se tuším jmenuje, že – jak se tedy seznámil s princeznou?“

„V Paříži, při procházce v penzionu. Princezna se trochu zdržela, jelikož ztratila kapesník a hledala jej. Tento pán ho našel a vrátil jí ho. Přitom spolu prohodili několik slov.“

„Tak, tak! Kdy se opět setkal pan Alphonse Moulin s mou dcerou?“

„Už nikdy.“

„Už nikdy?“

„Ne.“

„Takže si dopisovali?“

„Také ne.“

„Tomu nerozumím! Jaká slova si tedy mohli při prvním setkání vyměnit?!“

„Slova zdvořilosti. – ‚To je váš kapesník?‘ – ‚Ano.‘ – ‚Jsem šťasten, že jsem ho mohl zvednout.‘ – ‚Velice vám děkuji.‘ – ‚Prosím.‘“

„Dál nic?“

„Vůbec nic.“

„To je mi ještě nepochopitelnější!“

„Proč, smím-li se zeptat?“

„Inu... myslím, že dotýčný pán žádá o ruku mé dcery?“

„Jistěže, proto jsem také přišel. Mluvím jeho jménem.“

„Vždyť princeznu vůbec nezná!“

„Výsosti,“ odvětil učenec srdečným tónem, který jako by vycházel přímo ze srdce, „pro mladého muže a dívku, byť by to byla princezna, stačí jediný pohled, doprovázený snad lehkým uzarděním, nebo lehký záchvěv hlasu, aby si spolu rozuměli. Neřekli si to slovy, a přece to znamenalo jediné – ‚Miluji tě! – Mám tě ráda!‘“

„Výsosti, mé čestné slovo!“

Kníže se však nenechal jeho srdečností zvíkat.

„Kdy se to stalo?“

„Před dvěma měsíci.“

„Áááách!“

„Co míní Výsost tímto výrazem?“

„Proto tedy princezna opustila tajně penzion!“

„Výsost se mýlí. Samozřejmě to mohlo mít na princeznu odchod ze zařízení nějaký vliv, vždyť se jednalo o ženské city, ale přímo neměl mladý muž s jejím odchodem nic společného. Nepřesvědčoval ji – ani nenaléhal. Od té chvíle ji neviděl – ani jí nepsal.“

„Rád bych věřil, že – – –“

„Výsosti, mé čestné slovo! Mladý muž mi na to přísahal a jeho přísaha je jako skála.“

„Dobrá, budu vám věřit. Odkud však tento pán ví, že princezna přijela do Monte Carla?“

„Stálo to ve všech novinách!“

Aj, slyšet něco takového, to je fatální záležitost! Jistě, byla to pravda a kníže to dobře sám věděl, a třebaže se o jeho dceři nedalo říci nic špatného, spíš naopak, musel se ocitnout v

rozpacích, bylo-li mu připomenuto, že jméno jeho dcery a tedy i jeho probíhá všemi ústy.

„Pan Alphonse Moulin princeznu miluje,“ pokračoval učenec, „a je pevně přesvědčen, že ona jej miluje též. Ujistil mne, že postačí, když ji vyhledá v její osamělosti, a ihned jej bude sama následovat zpět do normálního života.“

Tím by nepochybně prokázal velkou službu i Jeho Výsosti, která jistě nedovolí, aby se jeho dcera již v tak útlém mládí zaživa pohrbila. Jak jsem se již zmínil, kapitán je velice čestný mladý muž ze skvělé rodiny.“

Ach, nyní starý diplomat pochopil, kam měla celá záležitost vyústit, vlastně to bylo docela zřetelné. Aby to pochopil, k tomu ani nepotřeboval být obratným diplomatem.

Zde mu bylo z druhé strany nabízeno totéž, co on měl v úmyslu s hrabětem Maximilianem. Avšak dotěrnost této ‚záchranné ruky‘ jej pobouřila na nejvyšší míru.

Dokázal se však ovládnout, a protože chtěl mít celou záležitost z krku, považoval za nejlepší přejít k ironii.

„Tak, tak! Nu, jen se podívejme! Takže tento mladík je z dobré rodiny?“

„Z velice ctěné rodiny.“

„A svou námořnickou kariéru začal jako obyčejný námořník?“

„Jistě, začal od píky. Z plavčíka se dostal na lehkého námořníka, později na plného, přes boatmana se překlenul na kormidelníka a nakonec na kapitána.“

„Ták! Nyní mi dovoluje osobní otázku: vy jste učenec?“

„Soukromý učenec.“

„Jakému oboru jste se věnoval?“

„Astronomii. Jsem specialista na Saturn. V současné době se zabývám teorií, a tak jsem si mohl dovolit odebrat se na krásné místo, jakým je Monte Carlo.“

Kníže Alexejev se pomalu napřímil.

„Vážený pane,“ pravil s neskrývanou ironií, „nepochybuji, že jste výtečným astronomem, který je doma mezi hvězdami, ale tady, na pevné zemi, se zřejmě příliš dobře neorientujete, jak se

mně zdá. Ve vašem vlastním zájmu bych vám dal dobře míněnou radu, abyste se přestal zabývat pozemskými záležitostmi. – Prosím!“

Kníže Alexejev pozdravil učence pokývnutím hlavy a neomylným gestem pokynul ke dveřím, jež vedly na chodbu.

Také monsieur Bertran se zvedl, ale ne aby odešel.

„Chápu, co jste chtěl říci, Výsosti. Dáváte mému mladému příteli za vinu, že byl kdysi obyčejným námořníkem, ačkoliv pochází z vlivné rodiny. Podle vašich pozemských náhledů, které vidíte ze svého stanoviska, je tak jako tak vyloučeno, aby si muž moře vzal za ženu dceru ruského knížete Alexejeva.

Nuže, Výsosti, nechte si poradit od muže, který umí číst ve hvězdách: matka mého přítele byla francouzská šlechtična, která se z lásky provdala za měšťanského duchovního... a matka vaší dcery byla vámi, knížetem Alexejevem, zakoupena jako otrokyně na jakutském trhu za čtrnáct rublů, osm liber tabáku a deset lahví kořalky!“

Krucinál!!! Jinak zdravý obličej ruského knížete najednou mrtvolně zbledl, pak se zalil horkou vlnou krve, opět ztratil barvu – rty starého se chvěly stejně jako ruka, která směřovala ke dveřím.

„Ven!!“ zařval.

Učenec přesto neodcházel. Pohodlně sáhl do náprsní kapsy a vytáhl nějaký balíček. Roztrhl obal a podržel knížeti před očima svazek popsaných stránek.

„Nechcete si přečíst tento rukopis dříve, než odejdu?“

Kníže nereagoval, chvěl se po celém těle.

„Ven, nestydo!!“

„Nechcete si to skutečně přečíst? Neděláte dobře. Jinak se totiž tento článek o vás a vaší dceři objeví v sedmdesáti osmi listech!“

Starý muž se zarazil. Jeho ruka, ukazující na dveře, pomalu klesla a uchopila svazek papírů.

„Co... co... je v tom článku?“ vykoktal ztěžka.

„Přečtěte si jej. Počkám.“

Ruský kníže měl čisté svědomí a jeho čest nemohla poskvřnit ani skutečnost, že jeho dcera byla dítětem čerkeské otrokyně. Vše již odčinil.

Ne, jednalo se o něco jiného. V chování učence bylo cosi, co starého nutilo, aby vzal rukopis do rukou a přečetl si jej.

Monsieur Bertran se opět posadil, kníže učinil totéž.

Přečtěme si společně s ním začátek rukopisu, aniž bychom se starali, jaké měl při čtení pocity a které navenek dostatečně vyjadřoval. –

Princ z Monte Carla

zvláštní zpráva od 74

V Římě mne zastihl úkol bratří Hobwellů, kteří mne v zájmu svých čtenářů pověřili rozřešením záhady kolem takzvaného prince z Monte Carla.

Protože jsem nebyl zaneprázdněn, vynasnažil jsem se jejich výzvu uposlechnout. Předem podotýkám, že objasnění tajemství, které se vznáší nad princem z Monte Carla, považuji za vcelku snadné. Vlastně jsem celé této záležitosti nepřikládal příliš pozornosti.

V rychlosti jsem shromáždil všechny články, které se tímto případem zabývaly, dokonce jsem si zajistil i všechna čísla Masky. Materiály jsem prostudoval cestou do Monte Carla.

Bylo mi jasné, že duchařské kousky na Ďábelském ostrově úzce souvisí se záhadným kapitánem, takže jsem si zadal strašidla jako prvořadý úkol.

Z toho důvodu jsem učinil zastávku v Janově. Zde jsem si pořídil trikotový oblek, jaký nosívali artisté, ušitý z tmavé látky.

Tuto jsem navoskoval a vyrobil jsem si nepromokavé rukavice a kapuci. Jakmile jsem s tím byl hotov, pokračoval jsem v přerušené cestě.

V Monte Carlu jsem se dozvěděl o nejnovějších událostech dne, spíše předešlé noci: nepodařený podnik proti duchům, vedený lordem Rogerem, při němž přišel Mr Dixon téměř o život.

Všechny tyto události jsou dostatečně známě, takže je nemusím opakovat. Ano, každému čtenáři, který byl v Monte Carlu přítomen od začátku aféry a podrobně ji sledoval, musí být podrobnosti známy mnohem lépe, než mně, protože já se začal celé historie věnovat až v nedávné době, a to především z obchodního důvodu.

Pod rouškou lékaře jsem si zajistil přístup do nemocničního pokoje Mr Dixona. Ihned jsem nabyl přesvědčení, že se jedná o silný elektrický šok, který Dixona připravil o rozum – a můj názor byl později potvrzen ošetřujícím šéflékařem.

Nyní bych se měl vybavit výtečně izolujícím gumovým oblekem, ale neměl jsem čas a navíc jsem se přesvědčil, že fermeži a voskem impregnovaný trikotový oděv, který jsem si pořídil původně, abych nebyl vidět ve vodě a nezanechával stopy na pevné zemi, mne výtečně ochrání i před elektrickými výboji.

V průběhu dne jsem neviděl maskovaného kapitána ani chlapce ve škrabošce, zato jsem spatřil jednoho námořníka z Heliotropu, Wilma, tlustou ordonanci, která hraje v příběhu důležitou roli a neustále doprovází kapitána či chlapce.

Kromě toho se musím zmínit, že jsem spatřil také princeznu Eugenii, když se vracela z obchodu, v němž si zakoupila novou vlnu. Obklopili ji chodci, především dámy, aby jí políbili kutnu z pytloviny, což skromně strpěla.

Své přípravy jsem konal, aby si toho nikdo nevšiml a abych snad nevzbudil zbytečnou pozornost. Nejdůležitější bylo najít místo, kde bych mohl nepozorovaně opustit břeh a plaváním se dostat na lile de Castelle.

Takové místo jsem našel u paty skály, na niž stojí takzvaná Noemova archa. Večer jsem se v hotelu převlékl do voskovaného trikotu, přes něj jsem přehodil dlouhý kabát, opatřil jsem si prut a krátce před soumrakem jsem se vydal na uvedené místo, abych se zdánlivě věnoval nočnímu rybaření.

Aniž bych se vyptával, zjistil jsem – vždyť celé Monte Carlo o ničem jiném nemluvalo – zjistil jsem, že se této noci nikdo neodvází na Ďábelský ostrov, když tam včera došlo k takové katastrofě.

Dále jsem se ujistil, že nebudu při lovu rušen rybáři, neboť mé místo, jakási jeskyně, byla nepřístupná bez namáhavého horského výstupu.

Tam jsem čekal na příchod noci. Měsíc nevyšel, což mi mohlo být jen vítané.

Kolem deváté hodiny jsem odložil boty, kabát i klobouk. Natáhl jsem si modré rukavice a masku stejné barvy, poté jsem sestoupil do vody. Barva úboru se nelišila od zbarvení vody, takže by mne nemohl nikdo zpozorovat ani z bezprostřední blízkosti, tím spíš, že mne nemohla prozradit světlá barva rukou nebo obličeje.

Důkaz o neviditelnosti se objevil záhy, neboť na moři jsem prodělal velice zajímavé setkání.

Zhruba sto metrů daleko od břehu jsem za sebou zaregistroval slabé světlo a současně jsem zaslechl lehké šplouchání. Ačkoliv jsem se co nejrychleji obrátil a připravil se ponořit, najednou kolem mne prolétla lehká plachetnice.

Svítila hlavní lucerna, v jejímž světle jsem zřetelně zpozoroval statného muže, který stál u kormidla a měl přes obličej černou masku, zatímco na přídi loďky stál maskovaný chlapec.

Měl jsem oba maskované před sebou! Přes své předešlé zjetí na moři se nevzdali dalších námořních výprav, a vlastně si to mohli dovolit, neboť jsem se bez svého přičinění dozvěděl, že v celé oblasti není člověka, který by se odvážil vztáhnout ruku na prince z Monte Carla, spolčeného s ďáblem.

V momentu, kdy mne člun míjel, slyšel jsem muže říkat hlubokým hlasem:

„Světlo musí bezpodmínečně strašit ještě několik noci, ale buď bez obav, Heinz dostal příkaz stáhnout se do bezpečí před každým vetřelcem – pokud by se někdo odvážil vstoupit na ostrov. Něco takového jako včera se už pochopitelně nesmí stát.“

Odpověď nenásledovala, potom byla rychlá loďka tak daleko, že nebylo nic slyšet. Sebelepší plavec by jí nestačil.

...potom byla rychlá loďka tak daleko,...

S výsledkem prvních deseti minut jsem mohl být velice spokojen. Samozřejmě, všeobecně se minilo, že veškeré strašení na ostrově má na triku maskovaný kapitán, ale teprve nyní jsem slyšel na vlastní uši, že se tato domněnka potvrzuje.

Ohledně mé neviditelnosti jsem si všiml, že kapitánovy oči pátraly po vodní hladině právě v místech, kde jsem se nalézal, ale ani zkušené oko námořníka nerozeznalo plavce v trikotu od modré hladiny Středozemního moře.

Byl jsem zvědavý, zda člun přistane u ostrova. Pak by určitě zhasli hlavní lucernu, což se však nestalo. Člun s hořícím světlem minul ostrov a během plavby jsem mohl sledovat světlo, z něhož jsem nespustil oči, daleko na širém moři.

Po dalších deseti minutách jsem dosáhl Ďábelského ostrova. Moře bylo klidné, a tak mi výstup přes útesy nedělal žádné potíže. Protože jsem se ještě před započatím cesty orientoval na

mapě, která je všude k dostání, ihned jsem bezpečně věděl, kde jsem.

Vedle vchodu do věže jsem se dobře ukryl za keře a potom jsem čekal téměř tři hodiny, aniž bych upozoroval něco podezřelého.

Podle lodních zvonků, jejichž úderý doléhaly až sem, jsem si mohl snadno spočítat, že už záhy nastane půlnoc. Tu jsem zaznamenal lehký hluk, který přicházel z věže a poté se pomalu vzdaloval. Jednalo se o kroky mezi křovisky.

Byl jsem si jist, že to může být jedině Heinz, který měl na starosti strašení. Nebylo nic vidět, ačkoliv muž musel přejít nedaleko mne. Panovala sice černočerná tma, ale mé dobré oči by musely spatřit alespoň obrysy jeho postavy. Vlastně jsem se nemohl neviditelnosti slyšitelného ducha divit, tušil jsem, jak vše narafičil, což se také potvrdilo.

Přesně ve dvanáct hodin, když také lodní zvony ohlásily půlnoc, rozsvítilo se v křovinách světlo, které bylo již dostatečně popsáno a přirovnáno k tanci ducha. Proménádovalo se po celém ostrově, chvíli vysoko, chvíli nízko.

Kdo však tvrdil, že se světlo podobá bludičce, nikdy tuto neviděl! Bylo sice vidět formu ruky, ale oheň byl naprosto klidný, neplápolal, čímž se naprosto odlišoval od bludných světélek vznikajících hořením bahenních plynů.

Po zemi jsem se plazil nehlučně blíž a brzy jsem zjistil, o jakého ducha se vlastně jedná.

Viděl jsem lampu z bílého mléčného skla, kterou v ruce držel muž a mával jí sem a tam. Tento muž – tedy přítel Heinz – učinil stejně opatření jako já, rozdíl byl pouze v barvě obleku, neboť měl na sobě černý, kdežto já modrý. Ruce a tvář měl začerněné, takže člověk potřeboval opravdu velmi dobré oči, aby v temnotě noci rozeznal tmavou postavu, jež se rozplývala v nejbližší vzdálenosti od lampy.

V jednom okamžiku na sebe nechal dopadnout více světla, a protože stál bokem ke mně, rozeznal jsem zřetelně, že má na zádech jakýsi vak, z něhož visely dráty – baterie, která napájela elektrickou svítílnu.

Černý strašák běhal celou hodinu s lampou po ostrově,...

Pokud i bílá žena byla vybavena takovou baterií, je nepochybné, proč nemohl Mr Dixon na postavu sáhnout. Elektrický výboj mu pak přivodil zmíněné následky.

Černý strašák běhal celou hodinu s lampou po ostrově, pak najednou zhasl – hodina duchů minula.

Naposledy mířil směrem k věži, a tak jsem ho musel předběhnout. Jak se vlastně ten muž dostal na ostrov? Vyšel z věže, tím jsem si byl jistý. Že by tam byl ukrytý celé dny, aby mohl za noci strašit? Těžko!

Plán jsem měl již připravený. Nejdůležitější bylo zůstat mu v patách, aniž bych se prozradil. V plížení jsem byl dostatečně obratný. (Ve vší skromnosti poznamenávám, že mne bratři Hobwellové nehledali jen tak pro nic za nic, abych sáhl princi z Monte Carla na zoubek – byl jsem znám svými schopnostmi v řešení zapeklých případů).

Přede mnou zněly bezhlučné kroky, které jsem následoval jako obratný had. Správně, opět zmizel ve věži!

Nyní nastala nepohodlná situace. Muž byl uvnitř, slyšel jsem harašení a hrabání, ale ve tmě nebylo nic vidět. Přesto musím nějakým způsobem vyzvědět, co chlap uvnitř dělá, jestli odchází a podobně.

Už jsem chtěl přistoupit k mezní variantě chytit ducha pod krkem a třeba mírným „násilím“ jej přinutit k přiznání, když tu mi přispěla na pomoc náhoda.

„Proklatě, už toho mám dost!“ slyšel jsem ducha bručet si pro sebe, pak se pod pryčnou rozsvítila elektrická žárovka.

Černý muž ležel na zemi a něco kutil. Záhy se mu to podařilo: ze země se zvedla velká, avšak lehká kamenná deska – ne nepodobná padacím dveřím – potě světlo hned zhaslo, ale třebaže jsem už nic neviděl, byl jsem si jist, že muž zmizel v otvoru. Navíc jsem slyšel, jak se kámen znovu zavírá.

Je tam tunel? Kam vede? Měl jsem se to záhy dozvědět.

Nemohl jsem jít hned za ním, proto jsem asi půlhodinu vyčkával, ucho přilepené na zem. Když se nic nedělo, pokračoval jsem v plížení až k pryčně.

Doposud jsem se nezmínil o výzbroji. Za opaskem jsem měl malý nabitý revolver, jehož nábojům nevadilo vlhko, zavírací lampu a zapalovač ve vodotěsném pouzdře.

Nebylo ani nutné rozsvítit. Dával jsem dobrý pozor, a tak jsem i potmě našel mechanismus, který zvedal kamennou desku a byl velice primitivní.

Natáhl jsem ruku do otvoru a ucítil jsem kamenné schodiště, které směřovalo do hlubiny. Přiklopil jsem za sebou desku a sunul se dolů.

Nic se nepohnulo, obklopovala mne smrtelná tma.

Riskl jsem to a rozsvítil lampu. Vlastně to bylo jen na okamžik, protože lampy byla moderní konstrukce a dovolovala ihned zaklopit zdroj světla.

Ta krátká chvilka světla stačila, abych vlevo zpozoroval kamennou stěnu, vpravo stejnou a pod mýma nohama bezpočet stejně kamenných schodů, jejichž konec nebylo vidět.

Rozhlédnutí splnilo účel. Přiklopil jsem tedy lampu a po nehluchých podrážkách jsem sestupoval dolů, stále dolů, hlouběji a hlouběji – až mi z toho vstávaly vlasy hrůzou!

Během plavání k ostrovu jsem se několikrát nohama přesvědčil o hloubce moře, a jak jsem poznal z mapy, měla být celá tato část moře velmi mělká – a já musel být dávno pod hladinou, dokonce pode dnem moře! Ile de Castelle přece jen nebyl velký a schody, třebaže neklesaly příliš prudce, pokračovaly stále hlouběji.

Ostrov byl tedy nejspíš daleko za mnou a nad mou hlavou se proháněly ryby Středozemního moře.

Konečně, konečně schody skončily! Napočítal jsem jich 267, to znamenalo hloubku nejméně čtyřicet metrů.

Neustále mne obklopovalo ticho. Na okamžik jsem rozsvítil lampičku a spatřil jsem před sebou dlouhou, rovnou chodbu, na jejímž konci v dáli začínalo stoupat schodiště.

Nechci být rozvláčný, a tak jenom podotknu, že se schodiště i chodby několikrát opakovaly, neustále však směrem k pevnině. Podle svých propočtů jsem již musel být pod pevnou zemí.

Tu se tunel rozdvojoval, jedna větev mířila vpravo. Přemýšlel jsem, zda mám pokračovat rovně anebo raději sledovat nový směr. Pak jsem v dálce zpozoroval nejasné světélko.

Nebylo pochyb, blížilo se! Navíc vlhký vzduch klamal, takže nemohlo být tak daleko, jak se zdálo. Brzy jsem viděl i postavu, za níž kráčela druhá.

Nemohl jsem vědět, zda půjdou rovně nebo zahnou, a tak mi nezbylo než se co nejrychleji stáhnout. Pak ale bude mé dosavadní zkoumání marné a celá situace se může opakovat.

Nenajdu nějakou skrýš? Ano, zahlédl jsem výklenek ve zdi. Vtiskl jsem se dovnitř přes nebezpečí, že mohu být zpozorován i ve svém tmavém obleku. Nu, i kdyby mne zde našli, jistě bych se neocitl v ohrožení života!

Vzápětí jsem mohl obě postavy blíže rozeznat: muž a chlapec!

Vzápětí jsem mohl obě postavy blíže rozeznat...

I kdyby měli černé masky, hned bych věděl, že to jsou kapitán z Heliotropu s Raoulem! A tento chlapec... kde už jsem spatřil jeho rozpustilou tvář, lemovanou černými loknami vlasů?

Ach, už to mám! – a nemálo mne to udivilo... byl jsem z toho paf!!

Ano, nyní jsem si uměl vysvětlit, proč princ položil kolem chlapce něžně ruku!

Vtom chlapec promluvil – čtyřicet metrů pod zemí prohlásil něco velice prozaického:

„Ty, já mám hrozný hlad! Polibkem se člověk nenasytí!“

A kapitán odpověděl, tisknouc k sobě chlapce, jehož jsem dnes spatřil v kutně jeptišky:

„Ale, drahá Eugenie, princezna přece nesmí – – –“

Dál se čtenář nedostal.

Kníže Alexejev vyskočil, chraptivě vykřikl a vyvalenýma očima hleděl na učence, který se také zvedl.

„To není pravda, to není pravda!“ vyrazil nakonec. „Kdo tohle sepsal?“

Ještě jednou se podíval na první stránku, kde mělo být jméno pisatele – zvláštní zpráva od??? – ale učenec mu to mohl říci.

„Slyšel jste už někdy jméno Nobody?“

„To je... to je – – –“

„Soukromý detektiv, svého času dopisovatel newyorského týdeníku World magazin,“ dodal monsieur Bertran. „Tento článek je však napsán pro bratry Hobwelly, kteří vydávají 78 anglických a amerických plátků – a v těchto všech plátcích bude článek zveřejněn. Výsost může číst klidně dál, bude to stále zajímavější. Tohle byl teprve začátek.“

Kníže nebyl schopen přemýšlet, zmačkal papíry a přikročil ke krbu.

„Do ohně s tím!“ řval.

„Dovolil bych si Výsost upozornit, že krb je vyhaslý,“ zaznělo chladným výsměchem z učencových úst.

„Zničím tu škrábanici!“

„Nevadí, škrábanice má 78 kopií, pro každý list jednu.“

Kníže, který byl již skoro připraven rukopis roztrhat, se zarazil a pohlédl na učenec.

„Ano, pane, ale kdo vlastně jste? Proč jste mi přinesl rukopis Nobodyho? Musím si s tím člověkem ihned promluvit!“

„Chcete-li s Nobodým mluvit, nemusíte chodit daleko.“

Monsieur Bertran strhl falešné vousy a podržel je knížeti před očima – a ten spatřil zcela jinou tvář, energické rysy mladého muže – ale byl to jediný okamžik, pak se vousy přilepily na původní místo a stál zde tentýž učenec, který přes všechnu skromnost dokázal jednat velice energicky.

„Vy jste... vy jste – – –“

„Soukromý detektiv Nobody, nyní v masce francouzského učenec.“

„A vy... jste... mou dceru – – –“

„Viděl jsem vaši dceru čtyřicet metrů pod mořem v doprovodu prince z Monte Carla,“ doplnil Nobody. „A viděl jsem daleko víc.“

„Co?“

„Viděl jsem oba spolu večeřet.“

„Veče – – –“

„– – – řet.“

„Jen spolu?“

„Právě tak.“

Skromný učenec nyní mluvil úplně jiným hlasem, výsměšným tónem Nobodyho, který uměl být až nemožně cynický.

„Co má dcera jedla?“ vykoktal starý kníže namáhavě.

„Určitě ne chléb, který jí hází každý den přes plot. Dopřála si: bujón s něčím uvnitř, dále pečenou rybu, kterou bych označil za mořskou štiky, potom beefsteak á la Chateaubriand, dál řízek á la Nelson a nakonec dort s plísňovým sýrem.“

Oči drahého papá se rozšířily s každým dalším jmenovaným chodem.

„A vše zapíjela šampaňským,“ dodal Nobody.

„Šampaň – – –“

„– – – ským, které ji milý naléval.“

„Mi – – –?!“

„– – – lý! Potom se oba odebrali do jiné místnosti, kam jsem je nemohl vlastně ani nesměl následovat. Jak jsem si všiml otevřenými dveřmi, stála v místnosti jen postel s nebesy. A tam – myslím v tom pokoji – zůstali oba až do rána.

Při rozbřesku si Raoul opět oblékl jeptišskou kutnu princezny Eugenie a vrátil se tunelem zpátky do poustevny v La Bordině.

Pokud má Výsost zájem, najde v rukopise vše popsáno.“

V této chvíli, kdy by měl být totálně zničen, změnil se ruský kníže opět v chladného diplomata. S ledovým výrazem se odvrátil a chtěl vstoupit do vedlejší místnosti. Nobody mu rychle skočil do cesty.

„Moment! Jeszcze Polska niezginiała, Rusko taky ne! Že princ z Monte Carla a princezna večeří v meandrovém hradu plněného krocana, to ví pouze kapitán *Heliotropu*, jeho posádka

a moje maličkost. Od nás se to nikdo nedozví. Pokud se dohodneme, není nutné, aby se tato zpráva objevila – –“

„Já to neřeknu už vůbec nikomu!“ přerušil jej kníže. „Musím říci bratřenci a jeho ženě, aby mne kvůli neodkladným obchodům omluvili.“

„Vědí, že jsem přišel kvůli princezně!“

„Princezna nasekala spoustu dluhů... ne, raději prodala v Paříži starou rodinnou památku, kterou jste mi přijel vrátit.“

„Pak je to v pořádku. Počkám zde.“

Sotva Nobody osaměl, vytáhl z jedné kapsy kabátu malý nožík a z druhé smotek tabáku, z něhož zamyšleně kousek odkrojil, chvíli si s ním pohrál... a než ho stačil vsunout do úst, kníže se vracel.

Byl naprosto klidný, ale o to vážnější. Zažil v posledních minutách něco neuvěřitelného a velice se přemáhal, aby zůstal navenek klidným.

„Nepochybují o pravdivosti vašich slov, dokonce vím, proč má dcera tak tloustne, ačkoliv žije o suchém chlebu!“ začal, což znělo při jeho vážnosti velmi komicky. „Tohle všechno jste ale nemohl pozorovat ze svého úkrytu!“

„Ne. Nechal jsem se poznat, protože jsem v princí z Monte Carla našel starého známého.“

„Právě onoho Alphonse Moulina?“

„Ano. Všechno mi vyprávěl.“

„Takže jste se dostal tunelem z ostrova až do meandrového hradu?“

„Ano. Nejzvláštnější na tom však je, že nynější majitel meandrového hradu, lord Roger, o tom nic nevěděl, neměl tušení, že tunel ústí v jeho domě. Jistě, dům byl vlastně budován už starými Saracény, kdy měl kamenný hrad plnit ochrannou úlohu proti námořním pirátům – a snad to byli právě oni, kteří vybudovali také podzemní a podmořský tunel. Druhá větev chodby končí v ruinách nedaleko poustevny vaší dcery. Byla to právě princezna, kdo tyto tunely objevil.“

„Jakmile jsem se dočetl, že jste použil tohoto tunelu, byl jsem si jistý, že jej využívá i má dcera. Pouze jedno mi není

jasné... Eugenie objevila jen náhodou, že nedaleko její poustevny ústí podzemní tunel – – –“

„Zadržte! Poněkud se mýlíte, neboť se to stalo jinak. Smím vás informovat?“

„Prosím, mluvte.“

„Víte vše, co souvisí s princem z Monte Carla, alespoň v tom rozsahu, jak to popisovala *Maska*?“

„Vše.“

„Znáte eremitu z La Turbie?“

„Slyšel jsem všechno, co se tu o něm říká.“

„Nu, právě v den vašeho příjezdu se princezna rozhodla navštívit poustevníka. Vystoupila nahoru, poradila si s padací lávkou, přešla přes propast, ale poustevníka nenašla doma. Prohlédla si jeho byt, prošla skalními místnostmi – a najednou jí pod nohama ujela pevná zem a dívka se propadla do značné hloubky, přičemž ztratila vědomí.“

Když se opět vzpamatovala, obklopovala ji naprostá tma. Neměla nic zlomeného, vůbec nebyla poraněna. – Co prožila pod zemí, o tom raději pomlčím, neboť bych to stejně neuměl vyjádřit. Řeknu vám jenom jedno, Výsosti: vaše dcera je hrdinka!

Každý jiný člověk, byť sebeenergičtější a jakkoliv silný, by se jistě zbláznil – alespoň podle mého mínění – ale vaše dcera dokázala jednat.“

V této chvíli kníže zapomněl na vše, hrdě a šťastně se usmál.

„Ano, ano, to je moje Atamanka! – Nu, jak jednala?“

„Vymyká se to veškerému popisu, mohu to pouze naznačit. Zřítěla se pět metrů hluboko, do šachty, z níž vedla pouze jediná cesta, a to schodiště klesající do hlubiny.“

Skála, kterou poustevník obývá, je vzdušnou čarou asi dva kilometry daleko od Ďábelského ostrova, ale vaše Atamanka – pardon, vaše dcera tuto vzdálenost překonala v naprosté tmě, tápajíc podél stěn, chvíli nahoru, chvíli dolů – a potřebovala k tomu celých patnáct hodin. Potom konečně spatřila východ.

Chápe Výsost můj obdiv? Chtěl bych vědět, kolik lidí by se po první hodině beznaděje nevrhlo na zem a raději neočekávalo smrt!“

„Ano, moje Atamanka!“ řekl kníže tónem hrdého otce. „Je skvělá!“

„Ne, není skvělá, je hrdinka!“ opravil jej Nobody.

„Takže podzemní tunel, který pod mořem pokračuje k Ďábelskému ostrovu, začíná už na poustevníkově skále?“

„Pokračuje ještě dál. Vaše Výsost si jistě vzpomene, že ve stejný den, kdy princezna zmizela, spatřil maskovaný kapitán na Ďábelském ostrově ženu v bílém?“

„Ano, pamatuji se. Byla to postava sebevražedkyně.“

„Ne. V této záležitosti je kapitán bez viny. O tom však později. Kapitán měl v úmyslu zůstat u mrtvol, aby poznal, co je strach. Navíc pana von Marbacha a jeho dceru dobře znal, dokonce s nimi byl v příbuzenském poměru.“

„Co to říkáte! Mluvíte stále o panu Moulinovi?“

„Ano, jistě, o kapitánovi *Heliotropu* a maskovaném princí z Monte Carla. Druhá žena Ernsta von Marbacha, Johanina matka, byla sestrou Alphonsovy matky.

Kapitán navštívil ostrov také proto, aby je ještě jednou spatřil, když už přišel pozdě, aby je zachránil. Považoval navíc za svou povinnost pátrat po mrtvole mladé dívky.

Během noci mohl hlídat jen před věží. Kolem půlnoci slyšel zvláštní zvuky, hekání a nářek. Byla to princezna Eugenie, která dospěla na konec schodiště a nyní se snažila ze všech sil odstranit kamennou desku, kterou správně považovala za padací dveře. Nakonec se jí to povedlo a ocitla se přímo proti kapitánovi.

Chci poznamenat, že střepy lampy, nalezené na zemi, byly pozdějšího data; teprve s jistým úmyslem a po zralé úvaze ji rozbil a začal předstírat strašení na ostrově. Jistě, mohl se podívat nad postavou, která vylézala ze země, ale aby kvůli tomu hned upouštěl vše z rukou – ne, tak bázlivý můj přítel není.

Nadzdvihl ji a... ocitl se v přepychově zařízeném domě.

Poté mu dívka vše vysvětlila. Ještě štěstí, že princezna u sebe měla pečené kuře a červené víno s vodou. Dokonce neupustila ani prádelní šňůru a horolezeckou hůl – – –“

„Prosím,“ přerušil jej kníže, „takže v tunelu měla vizi kostlivce?“

„Vizi? Kdepak!“ odpověděl Nobody svým suchým tónem. „Kostí tam každopádně leží dost, ale princezna je nemohla vidět, neboť byla černá tma.“

Neustále tápala kupředu, tunel přece musel někde končit, což byl docela přirozený předpoklad. Tu a tam o nějakou kost zakopla, ale vizi neměla. Vysvětlím to později – pokud to Výsost považuje za nutné.

Takže princezna pojedla ještě z kapitánova koše a potom usnula. Můj přítel ji ustlal na hadrech Mr Hydriána a rozhodl se vykonat stejnou cestu jako princezna, avšak ve světle lampy. Vstoupil do tunelu, o němž jsem se zmínil, stoupal po schodech

– až narazil na kamennou desku. Nadzvihl ji a... ocitl se v přepychově zařízeném domě. Samozřejmě se tam nedostal přímo, musel projít několika chodbami a zvednout další desky.

V domě bylo naprosto vše kromě živých lidí. Našel domovní dveře, ale nemohl je otevřít ani vyrazit. Nevadí! Proč by však princezna měla spát na hadrech ve věži, kde to nijak pěkně nevonělo? Vždyť tady se nabízela nejměkčí postel a nebylo to právě daleko!

Vymyšleno, provedeno! Kapitán se vrátil a nesl spící v náručí do domu. Princezna se cestou probudila a ihned byla čilá jako ryba. A tak se na něčem dohodli. Plán ještě nebyl ucelený, ale byly položeny základy malé lumpárny. Hlavní bylo, že si oba zatím ponechají tajemství, tedy objevení tunelů, pro sebe.

Dům stál v rokli Gaumates. To se dalo zjistit pohledem z oken na pravé straně. Princezna si nyní potřebovala odpočinout a kapitán se vrátil na ostrov. Bylo ujednáno tajné znamení, které princezna udělá za oknem – poznají, o jaký jde dům, a kapitán se pokusí o jeho koupi – – –“

„Aby mohli dělat další neplechty!“ mínil kníže se zachmuřeným výrazem.

„Pro mne za mne, ano. Kapitán je mladý a váží si života, snad jednal z pozice těchto vlastností. Ano, má i jiné vlastnosti. Je velice silný, ale... nu, prostě to udělal – hlouposti jsou zde od toho, aby je někdo dělal. Ano, dokonce to musel udělat, neboť šlo o sázku, v níž se jednalo o mnohé.

Kapitán našel v tunelu kromě koster a kostí také rubáš. Ležel na schodech hned pod věží. Pak se zmíním, jak se tam dostal. Byla to samozřejmě pohřební košile sebevražedkyně. Vzal ji s sebou nahoru jako první stopu po zmizelé.

Když druhého dne přicházeli úředníci a on již zdálky zpozoroval jejich tváře naplněné strachem, dostal báječný nápad zahrát si na mrtvého. Natáhl si rubáš, položil se vedle starého muže na pryčnu a... ostatní Výsost zná.“

„Ne – slý – cha – né!!!“ zazněl rozhořčený výkřik.

„Ach, proč neslýchané?“ prohlásil Nobody a nechal padnout veškerý respekt. „Ti hlupáci ho považovali za upíra, a nebyli to

jen oni, nýbrž i takzvaní vzdělanci uvěřili, že maskovaný kapitán saje krev mladých dívek. Musel je přece nějak vytrestat!“

Starý kníže hryzal rty. Ví snad tento muž, že i kníže byl připraven vyrazit na upíra a vyžádat si zpět svou dceru? Cítil úder pod pás a tak raději mlčel.

Ano, ale na druhou stranu – nebyla jeho dcera skutečně v rukách maskovaného kapitána?!

„Co se stalo dál? Kde byla princezna?“

„Spala v posteli neobydleného meandrového hradu. Prospala vše. Princ z Monte Carla musel čekat plných šest hodin v rokli Gaumates na její znamení, a když k němu konečně došlo, princ odpověděl domluvenými výstřely z revolveru.

Jen náhodou dům patřil lordu Rogerovi, ale kapitánovi to značně usnadnilo situaci. Vyzvedl lorda a – – –“

„A se vším se mu svěřil?“ přerušil jej kníže rychle.

„Nebylo to nutné.“

„Proč to nebylo nutné?“

„Celá ta komedie o maskovaném kapitánovi *Heliotropu* vlastně vyšla z hlavy lorda Hannibala Rogera.“

„Cožééé?!“ vyjekl kníže s velkýma očima. „Z hlavy lorda Rogera?“

„Zajisté. Vždyť šlo o sázku nebo jak to nazvat – – –“

Nobody se nechal přerušit pohybem ruky.

„Nejdřív mi řekněte, co se dělo s mou dcerou! Kde strávila celé tři dny?“

„V meandrovém hradu.“

„Spolu – s – kapitánem – – –?!“ vyražel sípavě.

Nobody pomalu pokrčil rameny.

„Výsosti, mluvmе bez okolků. Ano, stalo se to. Jsou mladí a měl byste jim prominout. Svatba vše urovná.“

„A takového – nazýváte – čestným mužem?!“ vydechl otec.

„Nu,“ prohlásil Nobody bez okolků, „vy jste si snad nakonec nevzal matku princezny Eugenie?“

Starý kníže kupodivu nevypěnil, nýbrž nechal poklesnout hlavu na prsa. Nebylo vyhnutí, musel snášet jeden direkt za

druhým – a byly to pořádné rány! Navíc mu ležela na srdci ještě jiná myšlenka.

„A věděla – nevěděla – že jsem – že jsem už dorazil, abych – abych ji přitiskl na – otcovské srdce?“ koktal.

„Ano, věděla to.“

„A – nespěchala – za – mnou?“

Nobody již měl na rtech odpověď – odpověď, která by starého otce nepochybně ranila. Chtěl říci:

„Starý muži, nenechal jsi svou dceru na ulici a neodtáhl jsi od ní ochrannou ruku? A nyní bys chtěl, aby kvůli tobě opustila lásku svého srdce, aby ti letěla vstříc, protože sis na ni náhodou vzpomněl?“

Ale neřekl to.

„Bože, zkuste se vžít do myšlení takových mladých lidí!“ prohlásil nakonec. „Láska je slepá! Samozřejmě, myslela na starého otce, ale v zápalu citů... takové nesmysly by vůbec neměly existovat!... Celé tři dny prožili jako ve snu.“

Starý byl i přesto velmi otřesen. Zakryl si oči dlaněmi.

„Ó, moje Atamanka, moje Atamanka!“ sténal.

„Ano, nazval jste ji Atamankou,“ začal Nobody opět suše. „No a co? Když se probudila z krásného snu, neběžela hned za svým papá?“

„Aby ho obelhala hloupými báchorkami!“

„Nu, jak se to vezme. Mládí pohrdá pravdou stáří!“

Kapitán ji samozřejmě zasvětil do celé komedie, která hýbe světem, a princezna se pro ni přirozeně nadchla a byla ráda, že se smí zúčastnit. Plán vyšel z mladých, vynalézavých hlav.

Oba podrobně prozkoumali podzemní chodby a přitom našli další tunel, který vedl do rozvalin starého dvora.

Všichni byli dosud vzrušeni eremitou – a princezna se chtěla stát poustevnicí, odříkající se světa! Myslím, že komedie nemohla mít lepší vyústění!“

„A zatímco světu lhala, že žije o vodě a chlebu, cpala se lahůdkami v meandrovém hradu!“

„Jistě, to bylo součástí její role. Navíc zastala úlohu maskovaného chlapce. Myslím, že má herecký talent!“

„Neslýchané! Vždyť stihla plést punčochy!“

„I což, to ji ani nenapadlo! Pletli je námořníci. Bylo dohodnuto, že první pár nesmí vypadat příliš skvěle.“

„Ne – slý – cha – né!!!“ protáhl kníže opět.

„Že námořníci umí plést punčochy?“ předstíral Nobody nechápavost.

„Většina mořských vlků umí plést, spravovat boty i šít.“

„Nebyla to jen komedie, ale rouhání!!“

„Kdepak!“ oponoval Nobody rozhodně. „O pánbíčkaření se zde nikdy nejednalo, navíc byste si měl uvědomit, kolik tím vším dala princezna dobrých podnětů.“

„Co vlastně měla celá komedie s princem z Monte Carla za cíl?“

„Stejný, jako každá jiná – aby se člověk trochu pobavil! Bylo to příjemné rozptýlení. Slyšela již Výsost o Zlatém kapitánovi?“

Kníže zavrtěl hlavou.

„Je to přezdívka mého přítele, kterou vůči němu sám používám. Pokud mi nyní Vaše Výsost dá čestné slovo, že neprozradí nic z toho, co uslyší, něco vám o kapitánovi řeknu. Klidně se mi můžete zavázat, Výsosti. Později pochopíte, proč jsem po vás žádal slib mlčení. Jedná se totiž také o monackého knížete.“

„V tom případě vám své slovo dám,“ odvětil kníže bez váhání.

„Děkuji. Nuže, Zlatý kapitán navštívil z obchodních důvodů Londýn. V jistém klubu se seznámil s lordem Hannibalem Rogerem a dalšími pány, kteří se většinu života nudí, protože mají příliš mnoho peněz.“

Řeč přešla mimo jiné i na Monte Carlo. Mluvílo se o snaze kasina připoutat zimní hosty k herně i v letních měsících. Dosud se to příliš nedařilo, veškeré pořádané slavnosti a podobné byly bez úspěchu – když odlétají vlaštovky k severu, berou s sebou i zimní hosty hráčského města, které je pak jako po vymření.“

Tu se ozval Zlatý kapitán:

„Znám prostředek, jak je zadržet.“

„Jaký?“

„Lecjaký – musí se tam podniknout něco senzačního.“

„To se nepodaří.“

„Vsadíme se? Vkládám do sázky milion liber šterlinků – –“

„Kolik?!“ zarazil se kníže Alexejev.

„Milion liber šterlinků.“

„To by bylo 25 milionů franků!“ mínil ruský kníže, který sice nepatřil mezi chudáky, ale před takovým majetkem lodního kapitána musel smeknout.

Také on patřil k lidem, kterým je vítanější známost s hloupým boháčem než s inteligentním chudákem.

„Je snad ten... ten... Alphonse Moulin tak bohatý, že se může vsázet o milion liber šterlinků... a klidně prohrát?!“

„Ano, má na to. Později vám řeknu, kde přišel k penězům. Kolumbus a Pizarro byli jen dobrodruzi, a přece své vlasti darovali nesmírné poklady, dokonce celé světa daly – tím chci říci, že nějakých milion liber pro kapitána v jeho šampaňské náladě neznamenal zhora nic.“

K pořádné sázce však vlastně ani nedošlo. Pánové se spojili. Lord Roger si nechal v australské loděnici postavit motorovou jachtu, jinými slovy *Heliotrop*, skvostnou loď, ale pak se výstřednímu lordovi nelíbila nějaká maličkost a loď odmítl.

Pokud se tedy Zlatému kapitánovi podaří jeho výmysly pozdržet zimní návštěvníky v Monte Carlu alespoň čtyři týdny, bude *Heliotrop* jeho. Kapitán tedy vlastně nic nevsadil, zato lordovi velice záleželo na tom, aby se zbavil původu své zloby – lodi. Výsost pozná, jak moc se zapojil do celé komedie, jen aby se mu úmysl zdařil.

Všechno to byl báječný žert, v němž Zlatý kapitán sehrál hlavní roli. Něco takového si pochopitelně nenechal ujít ani lord Roger.“

„Takže on se připojil?! Ne – slý – cha – né!!!“ vyjekla Výsost bůhvípokolikáté. „Do jaké míry?“

Kníže se začal zajímat o celou historku tak silně, že dokonce zapomněl na... vlastní dceru.

„Nu, komedie vlastně začala vyprávěním lorda Rogera, který se zmínil o setkáních s prastarým kapitánem *Heliotropu* v Colombu a podobně, kde měl jmenovaný hledat Hirana Singa.“

„A nebyla to snad pravda?“

„Ach, Bůh chraň!“ zasmál se Nobody. „Byly to pouhé přípravy, vymyšlené od A do Z.“

„Ne – slý – cha – né!!!“

„Zlaté pruty patřily Carnegiemu, který uzavřel v Alexandrii nějaký obchod a měl zaplatit pět milionů franků ve zlatě. Náklad svěřil *Heliotropu*, nechal jej pojistit – a peníze udělaly krátkou zastávku v monacké bance, odkud pak pokračovaly na místo určení.“

„Takže i Mr Carnegie se podílel na komedii?“

„Jistě.“

„Ne – slý – cha – né!!! A Hiran Sing?“

„Ve skutečnosti to byl arménský kupec, známý zainteresovaných pánů.“

„A omlazovací léčba? Jak se ukázalo, původní kapitán *Heliotropu* byl opravdu velmi starý.“

„Ano, také to byl mistrovský kousek Zlatého kapitána. Přitom je to zcela jednoduché. Obyčejný kouzelnický trik.“

Starý muž nikdy nebyl Zlatým kapitánem, prostě to byl obyčejný stařec, kterého se přes všechnu pozornost podařilo dostat ven z hotelu. Na jeho místo byl pak vpašován Zlatý kapitán. Proč by se to nemělo podařit? Šikovnost nejsou žádné čáry. Hotel a hlavně pokoj nebyly nijak zvlášť střeženy.

Já sám se velice divím nad úžasem publika. Ze své eskamotérské praxe vím, že je možné provést ještě podstatně těžší kousky.“

„A knížecí pas?“

„Právě kvůli němu jsem si od vás vyžádal čestné slovo. Když kapitán vymýšlel plán, ihned počítal s černou maskou, která měla diváky přivést k šílenství. Ano, myšlenka je to skvělá, ale bohužel nejhůře uskutečnitelná právě v Monte Carlu, kde se velmi dbá na průkazy totožnosti a další doklady. Naštěstí tu byl lord Roger.“

Monacký kníže kdysi uzavřel právě s lordem jisté obchody, za něž je mu dodnes vděčný. Ještě před nedávnem měl kníže množství rodinných dluhů. Herní banka je na otci země závislá stejně jako on na ní, a jak víte – – –“

Nobody naznačil prsty počítání peněz, „– – – zde byla možnost pozdržet zimní návštěvníky a přimět je, aby pustili víc peněz... krátce a dobře, dohodli se na vydání pasu.“

Kníže Alexejev vstal a několikrát přešel po místnosti, přičemž jen pokyvoval hlavou. Od svého ‚ne – slý – cha – né‘ nyní upustil, snad proto, že se mluvilo o monackém knížeti.

„Právě z toho důvodu,“ pokračoval Nobody, „nemohl nikdo vědět, kdo vlastně za princem z Monte Carla stojí. K čemu také? Angličtí a američtí miliardáři se bavili už tím, jak všechno obecenstvo valilo oči a otvíralo ústa. Vlastně o nic nešlo: kapitán se znenadání objeví, zahraje výtečnou frašku a opět se ztratí, stejně nenápadně, jak přišel.“

Pouze vy jste výjimkou, musím vás do všeho zasvětit. Víte, Výsosti, na tom všem, co jsem napsal a co jste četl, jak jsem plaval k ostrovu, jak jsem se plížil za kapitánem s maskou, jak jsem prolézal podzemními tunely a tak dále a tak dále – na tom všem není ani slůvko pravdy – – –“

Kníže sebou trhnul a zarazil se uprostřed chůze.

„Cóóó?! To všechno – není – pravda?!“

„Ale kdež, celá ta zpráva je výplodem mé fantazie,“ přisvědčil Nobody srdečně.

Starý kníže stál – a nyní mu zůstal stát i rozum. Díval se na Nobodého, jako by jeden z nich musel být blázen.

„To znamená,“ vysvětloval Nobody nevzrušeně, „že k ostrovu jsem sice plaval kvůli strašení, ale je to třeba brát z jiného pohledu. Strašidlo bylo mým nápadem, a pokud jsem plaval na ostrov, tak proto, abych zjistil, kde mrtvola – – –“

„Vy jste – snad – spoluautorem – celé – – – komedie?!“ koktal kníže.

„Jistě. Nepochybně znáte kapitánovu ordonanci, tlustého Wilma s obrovskými kostěnými brýlemi a nohama do X?“

„Již jsem ho několikrát viděl.“

Nobody vyplivl z okna smotek
žvýkacího tabáku.

„Nu, tím jsem byl právě já.“

Kníže Alexejev se nezmohl na
jediné slovo.

„Zlatý kapitán je mým
společníkem v různých obchodech.
Kryje mé zájmy, o čemž se však
nikdo na světě nesmí dozvědět.

Měli bychom se na celou
historku dívat ze tří odlišných
stránek: kapitánovi jde hlavně o
získání oné nádherné motorové
jachty; angličtí a američtí
zazobanci se chtějí pořádně pobavit; a já jsem se toho zúčastnil,
abych vítězně ukončil jednu žurnalistickou rozepři.

Již delší dobu se v 78 plátcích bratří Hobwellů objevují
různé zprávy, které zpochybňují mou práci detektiva a podobně.
Dobrá! Možná se ani příliš nemýlí – ale já jsem se rozhodl, že
zosnuji kousek, který jim zakalí zrak. Počátkem byla fraška s
maskovaným kapitánem. Já jsem jen ordonance Wilm, a ačkoliv
jsem hlavním aranžérem, schovávám se za kulisy.

Mr Hobwell je také tady a velice mu záleží na tom, aby strhl
maskovanému kapitánovi jeho roušku – zatím se mu nedaří. Od
chvíle, kdy se stal Mr Dixon obětí elektrického šoku strašidla,
zatímco lord Roger stál v pozadí jako *deus ex machina*, nenajde
se hned tak reportér, který by měl odvahu do něčeho se pouštět.

Nyní připuštěme, že půjdu k Mr Hobwellovi, představím se –
ano, já jsem Nobody, a jak jistě víte, svého času jsem byl
výtečným reportérem týdeníku *World magazin* – tak proč bych
nepropátral na vlastní pěst případ prince z Monte Carla a
nenapsal pro vás poutavou reportáž? Dokonce jsem už na něco
přišel – tady je má zpráva – jak mi zaplatíte?

Mr Hobwell snad zpochybnil mé umění, ale dobře ví, kdo
jsem a co dokážu. Jsem přesvědčen, že by mi radostí skočil
kolem krku a políbil by mne – a slíbil by mi hory, doly.

*Kníže Alexejev se nezmohl
na jediné slovo.*

Přečetl by si můj rukopis a já bych mu dovolil kratičký, zběžný pohled za kulisy, aby se přesvědčil o pravdivosti mé zprávy, která by se vzápětí objevila v 78 anglických i amerických plátcích. Nechybělo by ani líčení kruté pranice ubohého detektiva Nobodyho s hrozným Wilmem, který má nohy do X. My se tedy rveme o život – a najednou by se v konkurenčních novinách objevila pravdivá zpráva o všem – třebaže ani zde bych se nezmínil, že Zlatý kapitán je mým přítelem – ale označil bych se za aranžéra celé komedie, vždyť právě já jsem oním křivonohým Wilmem, s nímž jsem se domněle pral... a to pochopitelně dokážu.

Rozumíte mi, Výsosti? Bratři Hobwellové a jejich 78 plátků bude nekonečně blamováno – a to je mé vítězství v této žurnalistické rozepři. Otevřeně se přiznávám, že nejednám v rukavičkách, ale... to je život.“

Nobody si uřízl další kousek žvýkacího tabáku.

Starý diplomat stál dosud uprostřed místnosti se sepjatýma rukama, zvedl oči ke stropu a pomalu zavrtěl hlavou.

Na takové myšlenky by se svou diplomacií nikdy nepřipadl!

„Historka s princeznou Eugenií a kapitánem,“ pokračoval Nobody, „že oba ztratí srdce a vzplanou láskou – s tím jsem však nepočítal. Tím se také mnohé změnilo. Výsosti,“ Nobody vstal, přistoupil ke knížeti a pokračoval zcela jiným hlasem, „kvůli vám, vaší dceři a svému příteli se všeho vzdávám, nepůjdu za Hobwellem, nebude nic zveřejněno, vše se rozplyne, ale... nyní pojdte se mnou a požehnejte své dceři a mému příteli!“

V tom okamžiku si starý kníže přesně uvědomil, jak se dostal do moci tohoto záhadného muže – na milost i nemilost; byl svírán medvědími prackami a nevěděl, má-li se Nobodyho obratnosti divit nebo se od něho s hrůzou odvrátit.

Ale neměl příliš možností k volbě. Atamanka si do ničeho nenechala mluvit – Maximilian bude muset odtáhnout s nepořízenou...

„A co by se stalo, kdybych se vším souhlasil hned, jakmile byste mi řekl pár slov o svém příteli – co pak?“

„Ano, nemělo by to chybu,“ opáčil Nobody. „Pak byste se o celé komedii nedozvěděl jedině slovo. Zůstal bych soukromým učencem Bertranem, později bych vám představil statného pána kapitána Alphonse Moulina, zašel bych s vámi do poustevny vaší dcery, prostě by všechno mělo hladký průběh. Nikdy byste se nedozvěděl, co ti dva natropili bez mého vědomí, že pan Moulin sehrál úlohu maskovaného prince z Monte Carla a tak dál. Snad by vás s tím seznámili později, možná také ne. Každopádně byste si ušetřil tuto krutou hodinku. Když jste mne však chtěl vykázat ze dveří – musel jsem vám naordinovat hořkou pilulku.“

Těžce zkoušený stařec se přes to všechno dokázal konečně usmát.

„Nyní nic nezveřejníte?“

„Ani slovo. Princezna Eugenie prostě opustí poustevnu, protože má plné zuby suchého chleba, vody i odříkání se světa, stejně tak princ z Monte Carla nečekaně zmizí, aniž by se kdokoliv dozvěděl, kdo se skrýval pod maskou kapitána *Heliotropu*. Než padne opona, dožije se lehkověrné obecenstvo pouze jediného překvapení.“

„Jakého?“

„Pojďte se mnou, nechám vás předem nahlédnout za kulisy! Nejdřív však uklidněte svou dceru, neboť má velké starosti. I přes všechno miluje svého otce plnou silou svého mladistvého srdce. Také kapitán čeká na vaše přátelské slovo. Pokud vám nestačí mé ujištění, že je čestným mužem, přepetejte se lorda Rogera nebo Mr Carnegiea.“

Jak už jsme se zmínili, i ruský kníže uměl mít respekt před bohatstvím, a jména jako lord Roger a Carnegie mu zněla velice přívětivě. Pokud ti dva ztratí za kapitána slovo, o něčem to hovoří, a když se navíc tito vysoce postavení pánové účastní celé komedie, nesmí u toho kníže Alexejev chybět!

„Kam mne povedete?“

„Do domu, v němž bydlím jako monsieur Bertran.“

„Co tam?“

„Tam začíná Ariadnina nit, kterou musíme sledovat na cestě labyrintem.“

„Dobrá, pojd'me!“

Kníže si nechal přinést hůl a klobouk; sluha se opět vzdálil a starý pán již bral za kliku, když tu se najednou zarazil, podíval se strnule na svého průvodce a udeřil se rukou do čela.

„Ach, co se děje?“ mumlal. „Vy mne chcete odvést za panem Moulinem?“

„Jistě, alias Zlatým kapitánem.“

„Ale to je přece... maskovaný princ z Monte Carla?“

Nobody se ani nepodivil, že starý pán dává teprve nyní význam souvislostem; věděl, co jej asi napadlo a nad čím se zarazil. Nesmírně se tím bavil.

„Jistě, to je tatáž osoba.“

„Ano, ale... mám ho vidět hned teď?“

„Samozřejmě. Právě tak lorda Rogera.“

„Také lorda?“

„Ano, lorda Hannibala Rogera.“

„Ano, ale – – –“ zarazil se kníže, „myslel jsem... že odjeli do jižních moří... ne, k marockému pobřeží... a lord měl – – –“

„Přijít o hlavu,“ pomohl mu Nobody. „Jistě, madam Pompadour se přece osobně zúčastnila popravy, na vlastní oči viděla, jak lordova hlava spadla ze špalku. Pak to jistě musí být pravda.“

„Ano, a není – – –“

„Klidně mne následujte, Výsosti,“ smál se Nobody z plna hrdla. „Pojedeme od mého domku přímo na pirátský ostrov u marockého pobřeží, kde vám bezhlavý lord podá bližší vysvětlení.“

Kníže udeřil zlobně holí do země, vrhl na mluvčího nejistý pohled, ale potom se také hlasitě zasmál.

„K čertu! Ať to chápe blázen! Já už ničemu nerozumím. Myslím, že udělám nejlíp, když půjdu.“

A poslušně následoval muže, kterého před půlhodinou vyhazoval ze dveří. – – –

Tímto jsme také naznačili, co vlastně říkala Pompadourka, když byla vytažena ze sudu s naloženým masem. Pochopitelně nesmíme přeháněla – snad to bylo její druhou přirozeností – snad považovala vlastní fantazii za skutečnost... a můžeme si být jisti, že svému vyprávění do puntíku věřila. Byla z těch, které dokážou podobná vyprávění okrášlit smyšlenými podrobnostmi.

Rozruch, který tím v Monaku – Monte Carlu vzbudila, nebral konce. Ano, proč by neměli věřit dámě, jakou je madam Pompadour? Vždyť na vlastní oči viděli, že odjela na *Heliotropu*. Stejně tak ji viděli vylézat ze zabeđeného sudu na pobřeží Monaka!

Všechno, co vyprávěla, musela být pravda.

Také dopis, který napsala své komorné, přišel na správnou adresu, opatřený razítkem marocké pošty, i když dorazil až dva dny po pisatelce. Jistě, poštovní spojení mezi pirátským ostrovem a Monakem nebylo příliš časté.

Přicházely i dopisy od ostatních dam, označené do jednoho marockým poštovním razítkem, a všechny obsahovaly zprvu senzační, zato později nejotřesnější zprávy, které si v ničem neodporovaly.

Ano, co k tomu ještě dodat?

Všichni byli nesmírně pobouřeni lhostejným stanoviskem policie. Kdyby to záleželo na nejrozpálenějších hlavách, vyrazila by vzápětí z přístavu celá francouzská námořní flotila, aby pátrala po ostrově pirátů a potrestala hrozného Karabasse. Zdrženlivější tvrdili, že by si s tím poradila i monacká armáda.

Snad to mínili žertem, ale faktem bylo, že se sešlo představenstvo, aby se dohodlo, jak z moci pirátů osvobodit dámy, bez nichž není Monte Carlo Monte Carlem.

Jaká škoda, že závěry představenstva nedošly naplnění! To by jistě celou komedii důstojně korunovalo!

KAPITOLA PÁTÁ

Na zemi a v podzemí

„Prosím, vstupte!“

S těmito slovy Nobody otevřel dveře své pracovny. Kníže spatřil jediného muže, který se právě zvedl od psacího stolu. Byl oblečen v krátkém sáčku se stříbrnými knoflíky.

„Jeho Výsost kníže Alexejev – můj sluha Jean,“ seznámil je Nobody. „Jsem potěšen, že vás mohu seznámit.“

Starý kníže opět nasadil zaražený výraz. Být představen sluhovi, to nepatřilo k jeho každodenním způsobům!

„Ne, ne,“ dodal Nobody se smíchem. „Ačkoliv nyní hraje Mr Hawsken roli sluhy, ve skutečnosti je mým prvním tajemníkem.“

Pak se Nobody obrátil ke dveřím, jež vedly do vedlejší místnosti.

„Wilme!“

„Co je?“ zaznělo z toho směru rozčileným hlasem, který kníže již několikrát slyšel, například na kutru.

Cože? Neříkal snad Nobody, že on sám hraje roli Wilma? Inu, i někdo jiný se mohl jmenovat stejně a mít přitom podobně hrubý hlas.

„Co děláš?“ pokračoval Nobody.

„Nic!“ zaznělo promptně z druhé strany.

„Pojď sem a přines lampu!“

„K čemu?“

„Budeš svítit jednomu pánovi.“

„Kde?“

„V tunelu.“

„Proč?“

Ruský kníže si připadal jako ve snu. Kdyby to tak byl jeho sluha! Jak se zdálo, nyní i Nobody ztrácel trpělivost.

„Koukej si pospíšíť s tou lampou!“

„Ach, nemám náladu!“ zaznělo z druhé strany hrubě s nádechem flegmaticnosti.

Nobody si pro něho dosud nedošel.

„Říkal jsi, že nemáš co dělat!“

„No, jo,“ znělo upřímně z neviditelných úst. „Přesto musím cvičit svoji divokou žízalu!“

„Počkej, já tě naučím cvičit žízaly – – –“

Nobody se vrhl ke dveřím a zmizel ve vedlejší místnosti, odkud byl vzápětí slyšet hluk rvačky. Jinak to ani nemohlo být – pán nemohl beztréstně trestat sluhu, ten se nepochybně bránil! Vedle divoce skřípěly stoly, několik židlí se s rachocením zřítily, bylo slyšet řinčení rozbíjeného nádobí... a mezi tím zněly divoké hlasy:

„Ty – ne – sty – da – tý – hulváte!!!“ ječel Nobody.

„Au – auvajs – vždyť jsem nic neudělal!!!“ bránil se bas.

„Tady – máš – odměnu!!“

„To je příliš!“

„A další dostaneš přídavkem!“

„Hehe, to nebolelo!“

„Mám ti snad přelámat všechny kosti v těle?!“

„Auúúúúuvajs! Master, master, přestaňte už, vždyť vám upadl knoflík!!!“

„Koukej mazat!“

„Hlavně mi nezašlápněte žízalu!!!“

„Padej!!!“

Kníže stál naprosto omráčen, neschopen slova, že před jeho výsostnými očima – lépe řečeno, před jeho výsostnými ušisky, protože vše jen slyšel, ale nic neviděl – se odehrává tak tvrdá, nelíbá scéna.

Netrvalo to vlastně příliš dlouho, možná několik vteřin. Slova létala sem a tam, a když Nobody vykřikl své poslední ‚Padej!!!‘, vlétl dveřmi ke knížeti mužíček – kníže Alexejev ihned spatřil obrovské kostěné brýle, ještě větší pupek a hrozně křivé nožky – takže Wilma nemohl hrát Nobody, jak tvrdil, neboť zde stál živoucí důkaz! – – –

...rukama zatlačil tlusté břicho,...

a čím byl uveden do rychlého pohybu, bylo patrné z Wilmova postoje, neboť muž vystrkoval břicho daleko před sebe a držel se oběma rukama za zadek, kde se zvětčila Nobodyho bota.

Chvíli zíral na knížete, který bez dechu zíral na něho... ale vtom malý mužíček jakoby povyrostl... jeho nohy se narovnávaly... rukama zatlačil tlusté břicho, což bylo doprovázeno hlubokým výdechem vzduchu – jako když vymáčkne obsah vzduchového polštáře – a také to vlastně nebylo nic jiného!

Jeho Výsosti totiž zavál vzduch vytlačený z panděra přímo do tváře – pak zmizely obrovské brýle a...

„Život je vážný, tak proč si nedopřát trochu legrace,“ prohlásil Nobody a sáhl pro své sako. „Nebo vám to nepřipadá humorné? Nu, mohl jsem se tedy zmýlit, což je lidské. Ať Výsost promine, že jsem vstoupil bez saka.“

Tajemník nemohl udržet smích – smál se přeměně nebo naprosto hloupému výrazu obličeje knížete?

„Ach nee! Jste to opravdu vy?!“

„Myslíte-li Nobodyho, pak jsem to skutečně já.“

„Kde je však Wilm?“

„Také to jsem já.“

„Vždyť jste se spolu prali!“

„Ne, akorát jsem hýbal stolem, převrátil jsem několik židlí a rozbil pár sklenic. Přitom jsem si stačil napumpovat vzduchový polštář, který nosím pod vestou.“

Teprve nyní si kníže uvědomil, že tentokrát na sobě ordonance měla bílý límeček a šaty, jaké námořník nikdy nenosil. Všechno se však odehrálo tak rychle, že to nemohlo být nápadné.

„Vždyť jste se s někým hádal, dokonce i z této místnosti!“

„K tomu jsem nepotřeboval nikoho jiného.“

„Ach, snad nejste břichomluvec?!“

„I to patří k mé profesi. Prosím o prominutí, Výsosti, že jsem se odvážil k hrubému žertíku, ale chtěl jsem vám podat malý důkaz, že se výtečně vyznám v převlecích.“

Má první slova nezněla bezdůvodně... život je opravdu velmi vážný, a pokud si člověk sám občas nedopřeje malý žertík, nikdo jiný to za něho neudělá.“

Teprve teď knížeti došlo, co se před jeho zraky událo; začal se hlasitě smát. Ano, tento muž by byl výtečným lékem pro melancholiky!

Nobody zatím zaběhl do vedlejší místnosti pro žádanou lampu, zapálil ji a zamířil k velké skříně.

„Nyní nás nečeká slunce, neuvidíme třpyt hvězd – zmizíme v říši noci!“

S těmito slovy otevřel dveře skříně. Uvnitř nevisely šaty... u dna skříně začínal provazový žebřík.

„Tento tunel, spíš šachtu, vybudovali mí lidé,“ vysvětloval Nobody. „Přímo pod námi vede tunel z meandrového hradu k poustevně princezny, odkud pokračuje k věži Agusta v La Turbii, což je nejstarší stavba v okolí, která se dochovala ještě z dob Římanů a Maurů.“

Vypočítali jsme, kudy by vedl tunel nahoře na zemi, a vypočítali jsme, že tento dům by měl být postaven právě nad

ním. Proto jsem stavení koupil a nechal vyhloubit chodbu k tunelu.

Čas na položení mramorového schodiště jsme ovšem neměli, avšak dobrý provazový žebřík může být často jistější než poruchový výtah. Prosím, následujte mne! Cesta je bez překážek.“

Snad bylo trochu přehnaným požadavkem chtít po šedesátiletém starci, aby šplhal po provazovém žebříku do nejisté tmy, ale Nobody se nemýlil – žebřík byl pevný, a pokud sestupující netrpěl právě deliriem tremens, nemohl se zřítit.

Nobody již dávno zmizel v hlubině, odkud vyslal nahoru paprsek lampy, aby starci usnadnil sestup.

„Můžete se klidně pustit, pokud se vám to zlíbí, Výsosti – dole vás zachytím do náruče,“ neopouštěl Nobodyho humor. „Je tu i jiná cesta do svatyně, ale ta vede vodou a nějakou dobu i pod ní, takže k tomu člověk potřebuje především výborné plíce. Ostatně za okamžik rozsvítím elektrické světlo.“

Kníže po chvíli dospěl k odpočívadlu, zhotovenému z prkna, které bylo podepřeno trámem. Odtud po chvíli sestupoval níž. Když se konečně ocitl na pevné zemi, rozsvítilo se silné elektrické světlo, jež šířilo téměř denní jas.

Starý pán spatřil dost dlouhou, klenutou chodbu, vyzděnou kvádry, po kterých vedly zeleně izolované dráty. Tu a tam visela ze stropu žárovka.

„Když jsme objevili chodby,“ pokračoval Nobody ve vysvětlování, „vypadaly zcela jinak. Nebylo zde vůbec tak čisto a útulno. Lidské kosti a lebky se válely všude. Jak předpokládám, patřily Maurům. Zde musel kdysi zemřít celý zástup Saracénů. Snad jim ústupovou cestu zasypalo zemětřesení. – Ale tehdy zde ještě nebylo elektrické osvětlení.“

„O tom nepochybuji,“ musel se kníže zasmát suše vyřčenému dodatku, následujícímu po téměř vědecké informaci. „Kde máte zdroj elektřiny?“

Lidské kosti a lebky se válely všude.

„V meandrovém hradu. Elektrárna se raduje, že kapitán vykazuje takovou spotřebu proudu... a monacký národ je toho názoru, že se elektřinou živí – snad aby mu lépe trávilo, když sežere tolik dívek. Prý to rozpouští vlasy v žaludku.“

Pokračovali v cestě. Starý kníže nevěnoval příliš pozornosti okolí, netušil, po kolika schodištích a plošinách přešel, jen neustále naslouchal žvanění svého průvodce. Byl velice udiven, když se zničehonic ocitl v luxusně zařízené místnosti.

„Papá!“ zazněl jásavý výkřik a dívčí postava se zavěsila na krk starého muže. „Když jsi přišel sám, určitě je všechno v pořádku! Upletla jsem ti opravdu punčochu, sice jen jednu, ale můžeš si ji hned natáhnout. Dávej však pozor, zapomněla jsem v ní jehlici. A teď mi dej jednu za ucho, aby se vybouřil tvůj poslední hněv!“ – – –

Nepotřebujeme vědět, zda Atamanka dostala zaslouženou za ucho či nikoliv a jestli si otec navlékl pochybnou punčochu nebo

od toho raději upustil – nechceme také být svědky, když se k těm dvěma připojil Zlatý kapitán, který trochu změnil střih svého plnovousu a obarvil jej načerno jako vlasy na hlavě, ale i bez masky nebyl poznán.

Zůstaneme s Nobodým, který se pohyboval po okolí jako bezvousý mladý muž, naprosto pohodlně, ale vždy elegantně oblečen.

Že jsme se dostali do nitra meandrového hradu, jistě čtenář pochopil. Cestu, kterou se detektiv vydal, aby prošel celým rozsáhlým domem, který se podobal spíše mraveništi, nemusíme popisovat.

Pokud měl nyní v úmyslu něco určitého, musel od toho upustit, neboť...

Právě procházel přes jednu z chodeb, když se celým domem rozlehlo řinčení zvonku, slyšitelné snad i v nejzazším sklepení. Nobody rychle proběhl kolem několika dveří, do posledních vběhl a ocitl se u telefonu v malé místnosti.

„Ano. Kdo je tam?“

„Mořská hlídka. S kým mluvím?“

„Se mnou.“

Věřme, že Nobody nepotřeboval používat své jméno, jak se s tím nakonec setkáváme i u většiny služebních duchů – „Kdo klepe?“

– „Já!!“ – a zde v domě platilo pouze jediné „já“, totiž to Nobodyho.

„Co se děje?“ ptal se dál.

„Cigalgi právě převezl na Ďábelský ostrov nějakého pána.“

„Zřejmě chce navštívit hrob některého sebevraha.“

„Vydal jste rozkaz oznámit vám vše, co se na ostrově pohne – – –“

„V pořádku, děkuji. Je na tom muži něco zvláštního nebo nápadného?“

„Ne. Dlouho se bavil s Cigalgim, který ho pak osobně doprovodil, nejspíš aby mu označil nějaký hrob. Nyní jsou oba muži... okamžik, počkejte chvíli!“

Námořní hlídka, která se ohlásila na druhém konci, se na okamžik odmlčela, ale poté začala mluvit tím rychleji:

„Ano, nemýlíme se, je to hrob Ernsta von Marbacha, který Cigalgi ukazuje cizinci... prohlíží si ho s velkým zájmem... a teď zkoumá vedlejší prázdný hrob, který byl určený jeho dceři... vytahuje kapesník... otírá si oči – – –“

„Jdu tam. Konec!“

Nobody položil sluchátko, rychle vyběhl z místnosti a zamířil k výtahu. O půl minuty později se dostal do nejvyšší věže meandrového hradu, zařízeného lordem Rogerem všemožnými přístroji, které usnadňují námořní stráž. Hlavně zde nechyběl velký, výtečný dalekohled.

Ve věži stáli dva muži, z nichž jeden hleděl dalekohledem. Nyní okamžitě ustoupil Nobodemu, který přiložil bez meškání oko k čočce.

„Souhlasí,“ bručel, „je to dosud mladý muž, bledý, s černými vlasy – vypadá jako umělec, který umírá hlady. Proč si však otírá slzy? Kdo to může být? Počkat, teď mne něco napadlo! Mohl... a teď ho Giuseppe vede stranou, na volné prostranství. Co to znamená?! Teď se Cigalgi dívá přímo sem, k meandrovému hradu. Ví, že ostrov neustále pozorujeme, a teď se snaží, abychom ho pochopili, proto odvedl muže stranou – – –“

„Zdá se mi, jako by nám ho chtěl Giuseppe hodit na krk. Má jít do meandrového hradu a zeptat se tam na nejasnosti okolo prázdného hrobu,“ mínil jeden z pánů, který také pozoroval dalekohledem ostrov.

Nobody se rychle obrátil na muže, který jej přerušil.

„Zdá se mi, že jste zešíleli!“ zvolal ne právě uctivě. „Máte Cigalgiho za pitomce, který pošle neznámého muže právě do domu, o němž celé Monte Carlo ví, že je neobydlený?“

To je pravda!

Když se kapitán se šestatřiceti dámami nalodil na *Heliotrop*, aby odpluli na ostrov, zůstali v meandrovém hradu dva námořníci a muž, který mohl být nazván domovníkem. Ještě téhož večera však všichni tři opustili meandrový hrad a odvedli

s sebou také kapitánovy koně. Odjeli do Nizzy, kde – jak se později proslechlo – prodali koně zpět obchodníkovi.

Pozorovatelé zvědavě pokukovali po meandrovém hradu, ale neviděli nic než zavřené okenice. Vše již bylo přichystáno pro kapitána, který se chtěl po anglicku vypařit.

Nikdo z Monačanů netušil, že meandrový hrad je dosud obydlen, dokonce mnoha lidmi.

Odkud by to mohli tušit? Okna i dveře zůstávaly zavřené, komíny nezdobily obláčky kouře. Ječivý zvonek se rozléhal celým domem, ale nikdy nepronikl kamennými stěnami ven.

Stejně málo mohli být spatřeni hlídači, kteří ve dne v noci pátrali z malé věžičky dalekohledy po okolí.

Nobody sice poznamenal před knížetem, že elektrárna má radost z množství energie, spotřebované kapitánem, ale v podstatě se jednalo jen o žert pro ukrácení cesty tunelem.

Elektrárna pouštěla proud do rokle Gaumates stejně jako jinam, aniž by věděla, kolik se ho spotřebovalo, neboť to se kontrolovalo a zapisovalo jednou za čtvrt roku, a do té doby je ještě daleko. Teprve když se dotyčný dům neotevře zapisujícímu úředníkovi, je vedení prostě ustřiženo.

Pouze jediný muž se zdál být zatažen do některých podrobností, aniž by měl jinak cokoliv společného s meandrovým hradem – Giuseppe Cigalgi, převozník.

Napomenutý pán stydlivě mlčel.

„Ne,“ pokračoval Nobody, hledě opět dalekohledem na ostrov, „tak hloupý Giuseppe není. Spíš se mi zdá, že chce, aby někdo přišel na ostrov – ano, teď dokonce nenápadně mává. Je velmi šikovný. Dobrá, něco podniknu, i když cestě přímo na ostrov bych se raději vyhnul, protože bych mohl vzbudit pozornost. – Mr Andree, došlo něco nového o Noemově arše?“

„Ano, včera večer kolem deváté hodiny byla v Monte Carlu viděna madam Orranda. Šla do lékárny a nakoupila za tři franky náplastí. O hodinu později ji pozorovatel spatřil na cestě zpět, a to již s sebou měla další ženskou, zdánlivě mladou, kterou vedla do Noemovy archy.“

„Mladá dáma nebyla zdánlivě příliš svolná Orrandu následovat,“ ...

„Kdo to byl?“ ptal se Nobody, aniž by přestal pozorovat ostrov.

„To se zatím nepodařilo zjistit. Žena měla přes obličej hustý závoj. Mr Row vám může vše vyprávět podrobněji.“

„Vím, za to také Rowa platím. Zatím nemám čas na podrobnosti, proto chci slyšet od vás jen nejnutnější věci. – Mr Fittmanne, přineste mi, prosím, plavky!“

Druhý pán se nezdál nijak překvapen, že jeho nadřízený u dalekohledu zatoužil najednou po plavkách; šel, aby je přinesl.

„Nuže?“

„Mladá dáma nebyla zdánlivě příliš svolná Orrandu následovat,“ pokračoval Mr Andree ve zprávě. „Skelet ji vlekla nahoru skoro násilím a hučela a hučela, dokud se za nimi nezavřela vrata archy.“

„Co jí Orranda říkala?“

„Row neslyšel ani slovo. Ulice byla úplně prázdná, takže se k nim nemohl nepozorovaně přiblížit. Jakmile se o to pokusil, Skelet přestala mluvit a ještě víc dívku mačkala, až ta chuděra vzlykala.“

„Takže násilí! Kde Skelet tu dívku ulovila?“

„Také to Mr Row neví. Ztratil Orrandu v lékárně z očí, a když ji opět našel, měla již mladou dívku s sebou.“

„Vyšla už ven z archy?“

„Ne.“

„Hm!“ bručel Nobody hledě neustále na ostrov. „Tato otázka vlastně byla zbytečná. Z Noemovy archy se dosud žádná žena nevrátila, alespoň ne zpátky do starých poměrů. Takže násilí! Hm! Je nejvyšší čas konečně... vida, jdou zpátky ke břehu! Musím si pospíšet!“ přerušil samomluvu a ustoupil od dalekohledu. „K čertu, kde je Fittmann s mými plavkami! Přece tam nepoplavu nahatý – – –“

Očekávaný právě vešel, plavky v ruce. Nobody mu je vytrhl a spěchal pryč.

Cesta jej vedla pod zem. Ačkoliv nesvítila světla a on neustále stoupal a sestupoval po schodech, ani na okamžik nezpomalil, a přece neudělal jediný chybný krok. Musíme přesto přiznat, že Nobody pečlivě počítal schody i kroky, tu a tam hmátl po zdi, aby se přesvědčil, zda tam skutečně leží předpokládaný roh nebo odbočka jiným směrem.

Tu se před ním vynořilo množství světél, která ozářila několik mužů, pracujících s velkou vrtačkou. Chtěli prorazit masivní zeď.

Chodba v těchto místech skrývala nebezpečí pro chodce, neboť se měnila v úzkou stezku, jež byla z jedné strany lemována stěnou a z druhé korytem s hlubokou vodou.

Voda měla slanou chuť, nejspíš se sem prodírala z moře, které již nemohlo být daleko, poněvadž Nobody kráčel tunelem, který ústil ve věži na Ďábelském ostrově.

„Nu, jak jste daleko?“ ptal se Nobody mužů a začal se rychle svlékat.

„Brzy budeme v hloubce půldruhého metru,“ odvětil muž, nejspíš předák dělníků.

„K čertu, ještě jste neprorazili?“

„Vrták je už na konci.“

„Vezměte si delší!“

„Máme nejdelší. Navíc je už tupý.“

„Pak se to bude muset vysekat ručně,“ prohlásil Nobody a stahoval si boty.

„Pokud je to opravdu zeď a ne masivní skála,“ odvětil muž váhavě.

„Je to zeď. Stará mapa dosud ve všem souhlasila, takže ani v tomto se nebude mýlit. Sám jsem byl na druhé straně a jdu tam znovu. Sílu zdi samozřejmě nelze odhadnout, hlavně ve vodě, kde se neustále ponořuje a plave. Klidně pokračujte, silnější než dva metry zeď nebude, tajný vchod musí být dokončen co nejrychleji.“

„Jo, kdybysme to tak mohli odstřelit!“

„Nesmysl, nesmíme jeptišky nahoře polekat, hlavně pokud leží v modlitbách!“

„A já myslel, že ty ženské dělají něco úplně jiného!“

„Máš pravdu, Bruno. Nu, brzy se porozhlédneme v té jejich arše! – Mé věci nechte zde!“

Nobody zde stál jen v plavkách. Bez dalších slov se vrhl k vodě, hluboce se nadechl a – skokem po hlavě zmizel pod hladinou, aniž by se opět objevil.

Muži zanechali práce a se zřejmým respektem hleděli na hladinu, pokrytou kruhy.

„Otto,“ přerušil nakonec jeden z nich ticho, „ty přece taky plaveš jako mrož! Dokonce jsem tě viděl lovit kameny ze dna – udělal bys to po něm?“

„Ani za tři tolary – nee, ani za tři miliony,“ odpověděl rychle tázaný a zachvěl se hrůzou. „I kdybych tady měl umřít hladu a na druhé straně by stál prostřený stůl – nee, to bych nerisknul. Jak jsme zjistili, díra, kterou musí proplout, leží čtyři metry pod hladinou vody – a zkus se tak hluboko ponořit! Tady to nic

neznamená, ale pod vodou, tam už je nějaký tlak, který jako by ti chtěl prorazit ušní bubínky!

Dál si představ úzkou díru, v níž nemůžeš pořádně roztáhnout ruce ani nohy, ale nemáš moc času, aby ses dostal na druhou stranu... jinak se zadusíš! Prý musí udělat sto rychlých temp, než se dostane na druhou stranu. Ej, to je chlapík!!“

Nikdo by nedokázal vyjádřit větší obdiv, než jak to udělal obyčejný námořník svými prostými slovy.

„Jak vůbec zjistil, že pod vodou je díra, která někam vede?“ ptal se někdo.

„V podzemním sklepení meandrového hradu, o kterém nevěděl ani lord Roger, se našla stará mapa,“ vysvětloval s věcí obeznámený Otto. „Ta zachycovala systém podzemních chodeb, které vytesali staří Saracéni nebo Římané. Je namalována na kusu kůže. Je tam zachycena i tato díra, která vede naskrz skaliskem s Noemovou archou a ven do volného moře. Měřítka na mapě ovšem uvedeno není.“

„Byl jsi u toho, když díru zkoumal?“

„Jo. Vlastně byste mohli taky vědět, oč se jedná. Představte si, že dole, čtyři metry hluboko, je nějaký tunel, ale nikdo nemůže vědět, jestli je dlouhý deset nebo sto metrů.

On se klidně ponoří dolů a chce ho změřit. Chtěl jsem ho přivázat na lano – nee, to nejde. Prý by mu bylo jen na obtíž a může se s ním utopit stejně, jako kdyby ho neměl.

Tady jsem klečel a zapřísahal ho, ať počítá nanejvýš do šedesáti a pak ať obrátí. Přitom mě, hlupáka, nenapadlo, že díra může být tak úzká, že se v ní nedokáže obrátit!“

„Plaval tedy rovnou naskrz?“

„Jasně, nedal se odradit! Trvalo to minuty! Co jsem za tu dobu vytrpěl! Vrátil se až po pěti minutách, i když mně to připadalo jako věčnost. Prošel! Když se vydýchal, museli jsme mu donést zapalovač a lampu, aby se mohl vrátit dolů – –“

„Světlo pod vodou?“ divil se některý nepřiliš duchaplný námořník.

...díra, kterou musí proplout, leží čtyři metry pod hladinou vody...

„Měl vodotěsnou elektrickou lampu, hlupáku! Vodní tunel nekončí na otevřeném moři, nýbrž ústí do velké jeskyně ve skále s Noemovou archou, kterou vymlela mořská voda.

Před časem tady zřejmě moře proudilo normálně, ale pak se skála ponořila a tunel klesl pod hladinu. Tak je to zachyceno i na kůži. Nobody později našel i tunel, který vede z jeskyně do volného moře.“

„Proč vůbec prorážíme tuhle skálu?“

„Abysme se pohodlně dostali do velké jeskyně, kam vedou taktéž schody z Noemovy archy a jsou uzavřeny jednoduchými padacími dveřmi.

Nobody se dostal až nahoru, podařilo se mu dveře nadzvednout a klidně tedy mohl vniknout do archy, aby ty slepice pozoroval. Vlastně se o to už pokusil, ale musel být proklatě opatrný, aby ženské nepojaly podezření.

Prý se raději převlékne za ženskou a půjde rovnou za Fonserrou, aby na ně kápl. Kdyby se však něco semlelo, musel by vypadnout.

Slyšel jsem, jak říkal tajemníkovi, že takové pomatené ženské jsou všeho schopny a dokážou být horší než hyeny. Kdyby se tedy něco semlelo, Nobody by se dostal padacími dveřmi do jeskyně a z ní rovnou sem.“

„Pak by mu přece stačilo podplavat tunelem, jak už to několikrát udělal?“

„A co když bude oblečený? Co když mu ženské poběží v patách? V hadrech by se nemohl potápět ani plavat. Nee, to je vyloučeno. – Nu, hybaj do práce! Nobody říkal, že prorazíme, a tak tomu musíme věřit!“

*Náhle vzlétl
a s křikem odlétal...*

~

Středozemní moře je vyhlášené téměř neznatelným přílivem a odlivem, které nejsou pouhým okem znatelné. Dřív to muselo být jiné – alespoň v době, kdy Sahara byla vodní hladinou a neexistovala úžina Gibraltaru.

Tehdy musel být příliv i odliv značný, jak dokazují výmoly na skalách, připomínající ochozy a galerie, které mohl vytvořit jedině účinek silných mořských vln.

V jeskyni na jednom takovém ochozu, které moře kdysi vyhlodalo ve skále Noemovy archy, seděl racek a čistil si peří.

Náhle vzlétl a s křikem odlétal – z hladké vodní hladiny, jež tvořila dno jeskyně, se vynořila lidská hlava.

Byl to muž. Hluboce se nadechl, ale aniž by odpočíval, plaval naznak k útesům, za nimiž se lehce vlnilo otevřené moře. Přelezl přes skaliska a silnými rozmachy se rozlétl po hladině kolem skály.

Před ním se vynořil Ďábelský ostrov. Než od něj odrazil člun se dvěma muži, plavec již dosáhl hranice Monaka, u níž stála půjčovna loděk Cigalgiho.

*Na první pohled v něm člověk
poznal umělce,...*

Muž vybrodil na břeh, přistoupil k jedné z budek, která se zdála být zamčená – bez rozpaků zatlačil, dvířka se vylomila a umožnila mu vstoupit do budky, v níž jako by se několik osob zbavilo svých oděvů. Lázeňská chatka byla převlékárnou.

Člun ještě nedosáhl břehu, když náš muž vyšel ven – oblečený. Při plavání měla Nobodyho tvář ušlechtilý, aristokratický výraz – a nyní se tato tvář bez pomoci

kosmetických přípravků změnila v obličej robustního selského mladíka, který si je vědom svého majetku a který se raduje z každého prožitého dne.

Postavil se na břehu a mnul si ruce, čekaje, až člun přirazí.

Veslující Giuseppe ho ihned zpozoroval.

„Psí zima, co?“ smál se.

„Psí zima, hahaha!“ smál se mladík, v němž Ital ihned poznal Němce.

„Krajan, krajan,“ dodal ještě Giuseppe a vrhl pohled na svého spolucestujícího.

Jeho údaj byl na místě, neboť jen těžko by někdo v muži, který vyskočil na zem, odhadl Němce. Brunátný obličej s černýma očima by spíše naznačoval na Itala.

Nobody označil při pohledu přes dalekohled jeho obličej za bledý, a dalo se s tím souhlasit: byl hubený, vpadlý, trpící. Nápadné také byly mimořádně dlouhé černé vlasy cizince, které mu spadaly až pod ramena. Na první pohled v něm člověk poznal umělce, ale zvláštní bylo, že i přes poměrně kvalitní šaty působil dojmem potřebného člověka. Nobody si okamžitě utvořil obrázek – duševní proletář, umělecká nouze!

Zvuk rodného jazyka oblaží duši na každém místě světa, taktéž cizincovy oči se rozzářily, když slyšel poslední slova.

„Cože, vy jste také Němec?“ obrátil se na selského chlapce. „To mne těší! Já se jmenuji Becker, ale dřív jsem se určitě psal Bácker, což samozřejmě znamená mouka *en gros*, majitel mlýna – Richard Becker – no, tady je moje ruka!“

Mladík se letmo usmál, když vložil ruku do nabízené.

„Těší mne! Jmenuji se Richter, křestní jméno nosím úplně stejné jako vy.“

Nobody si chtěl jeho ruku podrobně prohlédnout a dotknout se jí – ne, nemýlil se. Otevřel ústa a překvapeně pohlédl na druhého.

„Co? Je to možné?! Už jsem vás musel vidět – ve velkém sálu – nejste snad – z Berlína?“

Přitom prsty naznačil hru na klavír.

„Zvláštní!“ divil se Becker. „První člověk, s nímž se tu dorozumím, mne ihned pozná!“

Vzápětí jeho pohled opět zvažněl.

„Ne, v Berlíně to nebylo... snad ve Weimaru?“

„Ano, ve Weimaru!“ přitakal sedlák radostně. „Já se vlastně o muziku moc nestarám, spíš jsem se k tomu přichomýtl náhodou, ale když jsem vás viděl hrát, myslel jsem, že máte aspoň deset prstů na každé ruce! Pojd'te, půjdeme se někam najíst. Jak dlouho jste vlastně v Monte Carlu? Kde bydlíte?“

Umělec vrhl bolestivý pohled na ostrov sebevrahů, potom následoval upovídaného krajana podél pobřeží.

„Přijel jsem včera odpoledne,“ odpověděl na otázku.

„Kde bydlíte?“

„V hotelu Printemps.“

Jeho otevřenost byla chvályhodná, neboť bez vytáček jmenoval nejlevnější hotel. Nobody poznal, jaký má před sebou charakter.

„Zřejmě chcete v Monte Carlu koncertovat?“

Kolem mužových rtů opět zahrál smutný úsměv.

„Pokud se člověk ubytuje v hotelu Printemps, není v Monte Carlu proto, aby uspořádal koncert.“

„Chcete tedy hrát? Poslyšte, od toho dejte ruce dál – kasino sežere každého i s chlupy.“

Umělec mu nezazlíval všetečné otázky ani nežádanou radu.

„Já a hrát!“ odvětil trpce. „Jsem rád, že mi zbylo na zpáteční jízdenku z tohoto prokletého místa. Chtěl jsem se tu jen porozhlédnout, protože jsem tady přišel o světlo života. Připravila mě o něj právě hrací banka!“

Nobody se ohlédl, a když neviděl nikoho za nimi, zastavil; nutil pohledem druhého, aby udělal totéž.

„Teď vím, co jsem potřeboval. Hnalo vás to do Monte Carla, abyste se podíval na hrob své milé, nebo alespoň na místo, kde měla být pohřbena.“

Zdrcenost, ba úlek muže je snadno pochopitelný, tím spíš, že před sebou náhle viděl někoho zcela jiného – to už nebyl selský chlapec, nýbrž pevný muž.

„Pane, kdo jste?“ vyrazil. „Jak jste na to přišel?“

„Nejsem muž, za kterého jsem se vydával,“ vysvětloval Nobody. „Jsem detektiv.“

Detektiv není příjemným slovem ani pro člověka, který má čisté svědomí.

„Nevím nic, co – – –“

„Prosím, odpovězte na mé otázky. To pro vás bude nejlepší,“ nabádal jej Nobody úředním tónem, k čemuž jako soukromý detektiv neměl žádné oprávnění.

Byl to pro něho nejrychlejší způsob, jak všechno zjistit, navíc s tím nebylo spojeno nebezpečí, poněvadž mohl kdykoliv zmizet a Giuseppe nemohl být kompromitován.

„Ptejte se! Nevím o ničem, co bych měl tajit.“

„Nemáte také umělecké jméno?“

„Ano – Riccardo.“

„Před dvěma lety jste požádal pana Ernsta von Marbacha, pomořanského statkáře, o ruku jeho dcery Johany?“

„Miloval jsem ji a byl si jistý, že také ona miluje mne.“

Nobodyho předpoklad byl správný, ačkoliv muže viděl z kilometrové vzdálenosti a dalekohledem.

Zlatý kapitán byl příbuzným Johany, ale viděl ji pouze několikrát jako malé dítě, později ne. Před dvěma lety mu jeden známý, s nímž si dopisoval, oznámil, že jeho neteř dostala nabídku k sňatku od klavírního virtuosa, jehož však dívčin otec rázně odmítl. Dál nic. Kapitán neznal ani jeho jméno, když se s Nobodým zabývali tajemnou sebevraždou.

„Víte, že otec s dcerou zde zemřeli? Jednalo se o sebevraždu.“

„Vím všechno, všechno,“ přerušil Riccardo Nobodyho.

„Ne, tak hlasitě! Nikdo nemusí vědět, že máte nějaký zájem na sebevražedkyni, jejíž mrtvola zmizela. Co o tom víte? Potřebuji vědět úplně vše!“

„Otrávil se kyanidem.“

„A kam zmizelo Johanino tělo?“

„Nebyla mrtvá. Snad se jednalo o zdánlivé úmrtí, chvilkovou zástavu srdce, nebo nebyla dávka zředěného kyanidu dost silná. Na ostrově procitla, pak se v zoufalství vrhla do vln, kde opravdu utonula.“

„A její tělo?“

„Bylo severním větrem zahnáno na volné moře.“

To bylo úřední vysvětlení záhadného úmrtí, které každý občan poslušně opakoval, i když mu třeba nevěřil.

„Johana je mrtvá,“ řekl Nobody.

„Tak tedy ještě dneska odjedu,“ mumlal druhý zdrceně, „vrátím se do své bídy.“

„Vy jí však můžete opět vrátit život.“

Riccardo nemohl odpovědět, mlčky zíral na detektiva.

„Nechci vás zdržovat dlouhým vyprávěním. Johana žije, zemřela pouze pro svět. Nyní je v klášteře.“

Muž rychle uchopil Nobodyho za ramena a zatřásl jím.

„Muži, člověče, co to říkáte?! Nechtějte, abych přišel o rozum!“ vyrazil zastřeným hlasem.

Nobody sebou nechal zatřást, ale vzápětí stál opět jako dub, jímž nehne žádná lidská síla.

„Ale pokud se budete chovat jako šílenec, nic se ode mne nedozvíte a můžete se vrátit do své bídy, jak jste řekl.“

To zabralo. Umělec jej pustil.

„V jakém klášteře je?“

„Pojďte, cestou vám všechno vysvětlím.“

Pomalu pokračovali podél pobřeží.

„Už jste někdy slyšel o eremitovi z La Turbie?“ začal Nobody.

Riccardo jej neznal, a tak musel vyslechnout krátký popis této zvláštní osobnosti.

„A oné noci,“ pokračoval vypravěč, „kdy byly obě mrtvoly uloženy, navštívil eremita Ďábelský ostrov. Proč, to nevím.

Obživlá dívka bloudila v pohřebním rubáši po ostrově, proto ji vzal s sebou a odvedl ji do svého skalního obydlí.

Nikdo o tom pochopitelně nevěděl, ale já, detektiv, jsem tomu věnoval vysokou pozornost. Našel jsem tedy stopy, které vedly k poustevníkovi z La Turbie. Podrobnosti prozatím vynechám.

Vypravil jsem se nahoru a přinutil poustevníka k zodpovědnosti. Nejprve se zdráhal, ale podařilo se mi přimět ho, aby se přiznal. Ano, odvedl dívku k sobě, má ji tam dosud a chce si ji i nadále ponechat. K čemu? Nejen jako hospodyně ve své primitivní domácnosti.

Takový případ normální člověk těžko chápe. Vy jste však umělec a bez dlouhého vysvětlování přijdete na to, oč se jedná. Vzpomeňte si, co jsem vám o eremitovi řekl, jaké zastává názory, jak posiluje svou vůli odříkáním, i když jde o poblouzněnost názoru – – –“

„Chápu,“ přerušil Riccardo mluvčího. „V Rusku existují kláštery s obyvateli obou pohlaví, s mnichy i jeptíškami, kteří dokonce spolu spí, ale přitom si vše odříkají. Domnívají se, že tím činí bohu libý skutek. Považují slib čistoty za snadný, pokud není přítomen objekt pokušení, ale v tomto případě musí být vítězství velice zasloužené.“

„Správně! Také já jsem o těchto ruských kláštorech slyšel. Musí to tam být velice pěkné a rád bych se toho zúčastnil – kdyby s tím pochopitelně souhlasila má žena.

S naším poustevníkem je to stejné. Johana je jablko, do kterého se nesmí zakousnout. Každý potřebuje nějakou radost. A Johana? Mluvil jsem s ní. Nechce pryč, u poustevníka se jí líbí. Je to logické, když si uvědomíte, jaké hrůzy ta dívka prožila. Celý život žije pod perutěmi otce, jehož považuje téměř za Boha – a najednou se probudí v rubáši na ostrově sebevrahů! Poustevník jí musel připadat jako anděl – a andělem pro ni zůstal. Johana bez zvláštních důvodů neopustí azyl, který jí poskytl.“

„Také ona zkouší jeho praktiky?“

„Nikoliv, na to nemá povahu. Pomáhá poustevníkovi brousit skla a slouží mu jako jablko pokušení, dál nic.“

Riccardo nasadil nedůvěřivý výraz.

„Když jednou zbourali jeden zmíněný ruský klášter, našli v jeho sklepech mnoho koster novorozenců!“

„Ve sklepech eremity nenajdete nic,“ odvětil Nobody lakonicky, až drasticky. „Jeho názor na svět nemá nic společného s pánbíčkařením, za jeho odříkáním vězí něco zcela odlišného. Nemějte starosti, jsem si naprosto jistý. U něho je dívka jistější než v zazděné cele pro jeptišku.“

„Nikdo netuší, že Johana je u něho?“

„Vím to akorát já, jinak nikdo. Pro poustevníka je snadné udržet tajemství. Nikdo netuší, že dívka je u něho, naopak, vláda mu sama pomohla, když úředně potvrdila smrt dívky a našla přijatelná vysvětlení pro všechny nejasnosti.“

Johana, která už nemá co ztratit, nechce být objevena. Pokud poustevníka navštíví nějaký pomatenec a chce se dozvědět, jak ovládnout kuličku rulety, dívka se ukryje ve své skalní komoře. Také já mám důvod chránit jeho tajemství jako své vlastní.“

„Jaký důvod?“

„To vám nemohu říci, velectěný pane, alespoň ne teď. Zatím vás příliš neznám.“

Důvod byl jednoduchý: také poustevník, z jehož obydlí vedl tunel na Ďábelský ostrov, znal tajemství prince z Monte Carla, alespoň leccos věděl a mohl se každým okamžikem přesvědčit o

všem, co se děje pod zemí. Právě tak věděl, že meandrový dům nezůstal prázdný.

„Mimoto,“ pokračoval Nobody, „potřebuji ve vlastním zájmu celé tajemství o několik dnů pozdržet. Potom bych Johanu odvedl i proti vůli eremity, ať lstí nebo násilím.

Ačkoliv dívka tvrdí, že je šťastná, považuji to za nesmysl, za sebeklam, což mne velmi rozčiluje. Žena je zrozena k lásce, mladá dívka patří do života.

Ach, mám nápad! Pojd'te, signore Riccardo, odebereme se nahoru k poustevníkovi a požádáme ho, aby nám své jablko vydal. Patří přece vám, nikomu jinému!“

Nobody věděl, jakým způsobem vyvolat v mladíkově srdci naději. Pouze jeho ústa si dovolila pochybovat:

„Myslíte si, že poustevník dívku vydá?“

„Pokud nebude chtít, přinutíme ho.“

„Za pomoci policie?“

„Policie? Nesmysl! Policie jsem i já! Hlavní je, aby Johana chtěla jít.“

„Co když odmítne?“

„Ano, velectěný pane,“ smál se Nobody, „nejste-li si jistý svou věcí, bude to těžké. Milujete dosud tu dívku?“

„Johana byla vždy mou jedinou láskou,“ přísahal umělec s rukou na srdci.

„To mne napadlo, jinak byste nepřijel, abyste si prohlédl prázdný hrob sebevražedkyně. Také já bych nevytvořil plán, kdybych se v něm měl zklamat. Johana vás také stále miluje.“

„Odkud to víte?“

„Od čerta, pane! Co vám budu vysvětlovat! Prostě znám ženské... ženský charakter, chtěl jsem říci. Uvidíte, že vám Johana skočí kolem krku a ráda po vašem boku odejde z jeskyně.“

Stoupali po kamenných schodech, které vedly z pobřeží do Monte Carla. Prošli městem a zamířili prudkým kopcem k La Turbii.

Stoupali po kamenných schodech,...

Cestou hovořili o věcech, o nichž se v krátkosti zmíníme, neboť jednak jsou zajímavé a jednak výstižně charakterizují umělcovu povahu.

Nobody se ptal Riccarda na jeho životní poměry a ten mu otevřel své srdce, protože již dlouho nepoznal něčí účast v takové míře, jak tomu bylo zde u detektiva.

V podstatě se před ním otvíral nový život. Dosud věřil, že jeho milá zemřela. Jako umělec by měl být optimista – stačilo spatřit mrtvou lásku, obejmout její studené tělo – a pak by se před ním otevřela nová růžová budoucnost.

Jeho charakter však něco takového nedovoloval. Navíc měl svůj cíl.

Dívčin otec jej prozaicky odmítl. Mladík znal důvody, které ho k tomu vedly, a proto se rozhodl cvičit a pokusit se získat si jméno virtuosa, jemuž stačí položit prsty na klávesy, aby se sypaly peníze – pak by mu otec dceru s radostí obětoval.

Svého cíle měl dosáhnout, i když bez vlastního přičinění. Pokud obejme dívku jako svou ženu, může za to děkovat především podivnému zauzlení okolností, dílu hrozného osudu. Přes veškeré snahy je dosud neznámým umělcem, jehož chudobu bude muset dívka snášet.

Jistě, milující se pár neklade vysoké nároky, spokojí se s nuznou chajdou, ale...

Umělecká nouze, umělecká bída! V žádném případě není nutné, aby virtuos klesl na hospodského muzikanta. Ach, kdo může vědět, co se děje v duši Bohem nadaného umělce, který se vlastní pílí dopracoval k nejvyšší dokonalosti?! Je zván na večírky k nejbohatším komerčním radům, a ačkoliv přichází jako host, pravým účelem je, aby něco ‚zahrál‘ – a když později sedí u piana a bloumá pohledem po naleštěných krámech, když mu při odchodu hostitel vtiskne tajně do ruky dvacetimarkovku – ach, kdo může vědět, co při tom umělec cítí?!

„Je hodně vyvolených, avšak málo vybraných – a výběr neprobíhá náhodně, je v tom protekce, která vyžaduje oběti na duchu. Největší talent a schopnosti nejsou dnes schopny naplnit diváky sál, který si umělec pronajme na vlastní riziko – – zato zázračné dítě zaplní koncertní síně, i když je jeho další chápání relativně omezené.

Jsou ještě jiné cesty – je-li člověk slepý, má-li za sebou skandální minulost, pak může počítat se zájmem veřejnosti, která touží po senzaci.

Mohl bych sestrojít automat na kliku, který když posadím ke klavíru a budu točit klikou, bude hrát bezchybně i nejtěžší skladby. To by bylo něco! Jak by to táhlo! Ale takovým publikem bych hluboce opovrhoval a měl bych z toho nesmírnou radost. – Nevím, jestli mi rozumíte.“

„Ano, rozumím,“ odvětil Nobody. „Well, pak sestavte takový automat!“

„Mohl byste mi dát návrh?“ smál se Riccardo.

Poznamenejme, že v té době vlastně ještě neexistoval žádný technický aparát, který by dokázal uvést do pohybu klávesy piana.

„Ano, to mohu. Dokonce tím spojím tři různé věci: umělecký automat, zázračné dítě a... nu, slepý zrovna nebude, zato se pyšní krásným copem!

Jeďte do Číny a najděte si roční dítě z kasty kejklířů. Bez problémů si tam takové koupíte. Pak ho přivažte ke klavíru a uče ho – pokud se pacholek nebude snažit, nedáte mu najíst. Ať hraje dvanáct hodin denně! Pro Číňana je to jenom maličkost.

Já si troufám tvrdit, že ve čtyřech letech bude hrát i nejtěžší skladby. Ani k tomu nepotřebuje mít hudební sluch, může být dokonce hluchý – ha, vlastně by to celé věci prospělo. Jde jen o šikovnost v rukou. Nejdůležitější věcí je něco jiného – cop, krásný, dlouhý cop!

Odved'te ho do Ameriky, předved'te ho obecenstvu – a já vám klidně každý večer doplatím částku, která vám bude scházet do příjmu tisíce dolarů.“

Ano, to zas jednou bylo to pravé, nobodyovské! Ale neměl pravdu? Ano, tak se to dnes dělá! Ale na podobné geniální nápady nepřipadají příliš geniální lidé.

Není divu, že Riccardo se pro takový dobrodružný projekt ihned nadchl. Byl umělcem s fantazií a díval se na svět jinýma očima. Že by to Nobody myslel vážně?

„Ach, to přece stojí spoustu peněz! Na všechno dnes člověk potřebuje spoustu peněz!“ posteskl si umělec. „Znamenalo by to cestu do Číny – –“

„To nechte na mě!“ přerušil jej Nobody. „Nejdůležitější je, že souhlasíte s učením malého Číňánka ve hře na klavír. Doprovodíte mne do Číny?“

„Opravdu tam chcete?“ divil se druhý.

„Proč ne? Je to moje druhá vlast. Budete mým hostem. Dříve si však vyzvednete svou nevěstu. Jsme u cíle.“

Dosáhli rokle, na jejíž protější straně se tyčila zeleně zarostlá zeď...

Dosáhli rokle, na jejíž protější straně se tyčila zeleně zarostlá zeď a prkenná lávka. Nobody zavolal, vzápětí se nad zdí objevila poustevníková hlava.

„Co chceš?“ zaznělo výhruzně.

„Promluvit si. Spust' lávku!“

„Kdo jsi, že mluvíš tak panovačně?!“

„Jsem ten, který se k tobě může dostat i jinou cestou.“

Tento náznak stačil. Poustevník zmizel, lávka klesla. Riccardo myslel na svou milou a vůbec nevěnoval pozornost propasti pod prknem, po němž následoval svého průvodce.

Lekl se až na druhé straně, ne však nad absolvovaným nebezpečím, nýbrž nad zjevem, který spatřil. Poustevník vypadal ještě odporněji než posledně, horečnaté oči v holé lebce svítily jako řehavé uhlíky.

Bez jediného pohybu očekával, co po něm chtějí.

„Přivádím s sebou známého,“ začal Nobody, „který bezpodmínečně musí mluvit s dívkou, kterou u sebe máš – – –“

„Tvá slova mě přesvědčují, že jsi dívku nepotkal ve městě,“ přerušil jej poustevník.

„Cože?!“ zvolal Nobody. „Johana je – – –“

„Pryč! Včera večer mne tajně opustila, aby vyhledala muže s černými vlasy, který se jmenuje Riccardo, a šla s ním – je jen slabou ženou. Pokusím se přilákat ji silou své vůle zase zpátky.“

Víc toho eremita o dívčině tajném odchodu neřekl ani teď, ani později. Nobody se také nemusel ptát, dokázal si vše vysvětlit svým ostrovtipem.

Odtud bylo vidět do ulic Condamine i Monte Carla a eremita měl dobrý dalekohled. Johana jej použila a náhodou spatřila svého bývalého milého. Snad zašeptala jméno Riccardo, ale to poustevníkovi, kterému snad vše vyprávěla, stačilo.

Ačkoliv se hned rozhodla jít za svým milým, kterého dole spatřila, poustevníkovi nic neřekla, chtěla jej obelstít. Možná jí poustevník kázal o nicotnosti všeho pozemského, tedy i lásky, a také o síle odříkání. Johana se však nenechala ovlivnit, probudila se v ní milující žena.

Využila první vhodné příležitosti. Zatímco se eremita oddával asketickým cvičením ve skalní komoře, bez rozloučení utekla, aby vyhledala Riccarda.

Ten zde nyní stál, jako by jej zasáhl blesk, přemožen myšlenkou, že nenašel cíl své touhy, že jej možná ztratil navždy – když tu zpozorněl.

„Včera večer!“ vyrazil ze sebe. „Číšník mi ráno řekl, že včera po setmění se na mne několikrát ptala nějaká žena. Netušil jsem, kdo by to mohl být. Jméno mu neprozradila, prý vypadala jako jeptiška nebo sestra věřící. Přes hlavu měla kapuci, takže jí neviděl do tváře.“

„Musela to být ona!“ mínil Nobody, který si podržel svůj klid. „Vím kde žena bez přístřeší mohla najít noční útulek.“

„Víte to?“

„Jistě – na místě, odkud není návratu.“

„Pak musela odejít na onen svět!“ vykřikl Riccardo s hrůzou.

„Nebo do Noemovy archy,“ dodal Nobody, ačkoliv umělec neměl o účelu bývalého hostince ani potuchy.

„Síla mé vůle ji přivede zpátky,“ opakoval poustevník, který snad již učinil některé kroky, aniž by zatím přinesly nějaký výsledek.

„Ne, příteli eremito,“ pravil Nobody výsměšně, „tak dlouho nehodlám čekat. Půjdu pro dívku sám!“

KAPITOLA ŠESTÁ

V Noemově arše

Byla již noc, když u velkých vrat, která kdysi uzavírala před světem klášter uršulinek, někdo zatahal za zvonek.

Lampy na sloupkách nesvítily, v nejistém světle hvězd se dalo pouze rozeznat, že se jednalo o ženu.

Zvonění zaznělo dost silně, ale nikdo nereagoval. Zdálo se, že žena není zvyklá čekat. Neopakovala jemně první pokus, nýbrž co nejsilněji zatahla za šňůru, že ji téměř vytrhla.

„Kdo je tam?“ ozvalo se přísně hrubým hlasem za vraty – člověk by si mohl myslet, že otázku vyslovil muž.

„Chci mluvit se seňorou de la Fonserrou!“ odpověděla žena před vraty ještě příkřeji.

„Kdo takto mluví?“

„Žena, která chce ukázat světu záda.“

„A přitom ty žádáš vstup do domu, kde přebývá pokora a skromnost, takovým způsobem?!“

„Pokoře a skromnosti se člověk musí naučit, a právě to chci udělat u vás.“

„Jak se jmenuješ?“

„Lady Isabela Rogerová.“

Pauza, k níž na druhé straně došlo, svědčila, že jméno vyvolalo obrovský dojem.

„Jste vévodkyně z Exeteru?“ zaznělo konečně – mnohem slušněji.

„Ano, ovšem. Ještě známější jsem pod jménem Šílená vévodkyně.“

Ano, to bylo známé jméno, jímž se noviny a společnosti, které si potrpí na skandály, velice zaměstnávaly.

Lady Isabela, sestra lorda Hannibala Rogera, byla skutečně hodna být sestrou tohoto výstředního muže.

„Ihned vás ohlásím u své paní.“

Navzdory anglickým feudálním zákonům se krásná dívka bez majetku provdala za vévodu z Exeteru. Bezdětné manželství trvalo pouhý rok, poté se mladý lord smrtelně zranil. Podle anglických paragrafů se musela vdova vzdát nového jména i titulu a vrátit se k těm, které nosila za svobodna, tedy lady Rogerová.

Dědictví však nemohl nikdo zpochybňovat. První, o co se příbuzenstvo postaralo, bylo postavit ji pod kuratelu. To hovoří dostatečně výstižně. Kdyby se tak nestalo, nepochybně by dokázala celé miliony rozfofrovat za jediný rok. Podle toho vypadal její život.

Aniž by klesla na úroveň děvečky, přece jen byla stoupenkou volné lásky, což brala s humorem. Její specialitou bylo přesvědčovat pantoflové hrdiny, aby ji unesli. Podobné kousky byly na programu alespoň jednou za měsíc. Přitom své jednání obhajovala ve vši vážnosti jako morální, dokonce ušlechtilé.

Chtěla vyléčit chorobně žárlivé manželky a přetvořit utěrky zpět v muže.

Další kousky Šílené vévodkyně snad ani nemusíme zmiňovat.

„Promiňte, Jasnosti, že vás nechám chvíli čekat,“ zaznělo za vraty líbezně. „Ihned vás ohlásím u své paní.“

Netrvalo dlouho, když se ozvalo zarachocení klíče v zámku a vrata se otevřela. Za nimi stála Orranda, Skelet, a svítila návštěvnici do tváře velkou stájovou lampou.

Spatřila krásné, ušlechtilé, mladistvé rysy, jimiž se hlavně lišila od svého blazeovaného bratra. Dobrodružný milostný život jí musel velice prospívat – alespoň se nepodepsal na jejím zdraví.

Byla spíš vyšší než střední postavy, víc se prozatím nedalo určit, neboť, byla zahalena v krajkovém plášti.

„Prosím, může mne Jasnost následovat?“ mínila Skelet, zamkla bránu a vedla ženu dál.

Nobodyho spekulace se opět podařila! Pod krajkami se samozřejmě neukrývala žena, nýbrž muž jménem Nobody.

S lordem Rogerem, který pochopitelně nepřišel o hlavu, dohodl plán, s nímž seznámili také sestru, která bydlela v Londýně. Souhlasila, aniž by se zajímala o podrobnosti, protože na ně neměla čas – zabývala se únosem zvláště bázlivého hrdiny pantoflí.

Doposud hledaly v Noemově arše útočiště vesměs kokety z Monte Carla, to znamená, nikdo další se zatím nepřihlásil. Nobody byl přesvědčen, že ho přijmou jako každou jinou dámu, ale táhlo by se to, než by seňora získala potřebné informace, přičemž by mohla přijít na některé nesrovnalosti – nejdůležitější však bylo, že by mu této noci nikdo neotevřel tajemná vrata.

Dalo se předpokládat, že u lady Isabely Rogerové tomu bude jinak. Jaký triumf by Fonserra slavila, kdyby se jí podařilo obrátit ke zbožnému životu právě tuto známou výstřednici, která tak jako tak již patřila ke kněžkám Venuše. To by zastínilo vše ostatní!

Na druhou stranu nebylo vyloučeno, že Šílená vévodkyně bude odmítnuta. Nobody si toho byl vědom, ale riskoval – a výsledkem bylo, že se dostal alespoň za klášterní zeď.

Domnělá anglická vévodkyně byla vedena přes dvůr a po schodech nahoru, kde Orranda otevřela dveře do chodby, kam ji Nobody následoval.

Dosavadní hostinský pokoj byl přeměněn zpět v jeptišskou celu, jejímž jediným zařízením byl skromný stůl, židle a dřevěná pryčna, jež ani nebyla pokryta matrací z mořských chaluh.

Na zdi viselo několik vyřezávaných svatých obrázků, mimo jiné ukřižovaný Kristus téměř v životní velikosti. Jak se zdálo, klekadlo před obrazem Matky Boží bylo často používáno, soudě podle vytlačených důlků – nebo musela mít Mexičanka sakramentsky špičatá kolena!

O světlo se starala jednoduchá petrolejka na stole, vedle níž ležela otevřená modlitební knížka.

U stolu stála nejbohatší žena světa, oblečená právě jako vstupující Orranda do obyčejné kutny, která mohla v jednoduchosti soutěžit s hadrem eremity z La Turbie a dokonce předstihla kutnu princezny, protože chyběl i jednoduchý červený lem. Za opaskem visel kříž – pochopitelně železný a ne zlatý – a růženec.

Jinak se Mexičanka nezměnila. Obřadnost, s níž vévodkyni přijala, neladila se smyslností, která vyzařovala z jejích očí.

„Vítám tě, milá sestro,“ začala. „Co tě ke mně přivádí?“

„Presycenost světem,“ odvětil Nobody a dokonale imitoval bohatou aristokratku, která zatím nedokáže úplně potlačit znaky svého postavení. „V anglických novinách jsem se dočetla, že jste v Monte Carlu založila klášter s nejpřísnějšími pravidly – –“

„Společnost sester se stejnými zájmy,“ opravila ji představená. „Tykej mi, před Bohem jsme si všechny rovny, pouze mne nazývej matkou. Jsem matka všech sester.“

„Pak dovol, abych se stala tvou dcerou!“

„Proč po tom toužíš? – Vlastně jsem tě před okamžikem přerušila. Pokračuj!“

„Jak jsem řekla, jsem přesycena životem, alespoň takovým, jaký jsem dosud vedla. Anglické noviny se tvému podniku vysmívají, ale mne na tom něco chytilo, i když nevím co – – –“

„Byl to Duch Svatý, který do tebe vstoupil.“

„Snad,“ zaznělo v odpověď, nikoliv však výsměšně. „Není také vyloučeno, že napomohla zpráva, že můj bratr přišel o život. Slyšela jsi o tom?“

„Ano, náhodou. Jinak se nestaráme, co se děje kolem – pro nás svět zemřel.“

Pokud je to pravda, tím lépe, napadlo Nobodyho, ale hlasem lady Rogerové pokračoval:

„Bratr nepřišel o hlavu přímo v Monte Carlu, ale začalo zde celé jeho neštěstí – a v Monte Carlu stojí klášter, eh, dům, ke kterému mne to nepochopitelně táhne. Už jsem zde jednou byla, před několika lety, a přiznám se, že jsem nevedla právě ctnostný život – – –“

„Budeš se muset vyzpovídat o všem do posledních podrobností, chceš-li se stát jednou z nás.“

„S radostí, jsem připravena. Už jako dítě – – –“

„Počkej!“ přerušila ji opět matka ležérním tónem. „Zatím to nechci slyšet. Teď mluv o svém příchodu do Monte Carla.“

„Už jsem řekla, proč jsem přišla. Jsem zvyklá ihned poslechnout tužby svého srdce. Okamžitá přání musí být urychleně splněna, je-li to aspoň trochu možné.“

Nasedla jsem na první vlak a během čtyřiaadvaceti hodinové jízdy vlakem jsem si řekla: musím ihned uspokojit svá přání, je-li to možné, ale nezřídka se tato má přání rozprostírají v nedohlednu – – –“

„Například?“

„Ach, to je různé.“

„Uved' alespoň jeden konkrétní příklad!“

„Je to například má touha stát se matkou dítěte,“ odpověděl Nobody drze.

Neuniklo mu, jak Fonserra stáhla ústa v potutelném úsměvu.

„Jinak nic? Nemáš žádné další přání, které nemůže být splněno?“

K čertu, napadlo Nobodyho, je snad nejnemožnější přání, než abych byl obšťastněn mateřskou radostí? Ha, kdyby tak věděla...

„Existují i jiná nesplnitelná přání, třebaže nejsou za hranicemi možností. Mohu mluvit bez obalu?“

„To dokonce musíš!“

„Není to pro cudné uši.“

„Čistému vše čisté. Jsme obklopeny pancířem Boží blaženosti,“ zněla blahosklonná odpověď.

„Neustále jsem potkávala muže,“ vysvětlovala vévodkyně, „kteří ve mně probouzeli nesmírný žár, ale právě u nich zůstávaly všechny mé snahy bez výsledků. Nedokázala jsem je získat. Nejsou i toto muka, kterými člověk trpí?“

Potutelný úsměv zmizel. Neřekla to, ale Nobody byl přesvědčen, co cítí. Zřejmě se setkala s podobnými potížemi.

„Jiná nesplněná přání tě netrápí?“

„Ano, myslím občas na to, jak krásné... ne, to nemohu říci, i když jsme obě ženy.“

Nobody patřil k lidem, kteří ovládají umění nechat si vehnat krev do tváře v pravý čas.

Přitom upozoroval, že se oči Mexičanky rozsvítily smyslným žářem. Neřekla však, co si myslela – ovládla se.

„Budeš to muset říci mně i ostatním sestrám, chceš-li u nás zůstat.“

Aha, z této strany vane vítr, pomyslel si Nobody, a přestože se za ním ozvalo hlasité zazívání, při kterém Skelet rozevřela tlamu jako krokodýl a nechala zasvítit své čtyři žluté špičky, nevyvedlo to detektiva z rozvahy.

„Pokud musím, nebudu se bránit v úplné zpovědi a odhalím nejtajnější záhyby svého srdce.“

„To je bezpodmínečně nutné, i když ne teď. Měla jsi tedy jistá přání, která nedošla naplnění, a proto sis řekla, že je nejlepši po ničem netoužit, je to pravda?“

„Je to tak. Vlastně je to divné. Když jsem přijela, vůbec mne nenapadlo, abych se vyptávala na bratra, ale rovnou jsem spěchala sem, abych se nabídla k dispozici.“

„My anglické dámy s sebou netaháme příliš mnoho zavazadel...”

„Kdy jsi přijela?“

„Je to hodina nebo půl druhé.“

„Ve kterém hotelu ses ubytovala?“

„Zatím ještě v žádném, spěchala jsem z nádraží rovnou sem.“

„Kde máš zavazadla?“

„Zavazadla? My anglické dámy s sebou netaháme příliš mnoho zavazadel, pokud se vydáme na cesty. Malou příruční kabelku jsem nechala na nádraží u vrátného.“

Nu, teď by se měly pozeptat na nádraží, zda tam před hodinou nějaká dáma neodložila příruční kabelku. Měla přijet posledním rychlíkem v kupé první třídy.

Jistě, jinou věcí bylo, že si tato dáma vzala kupé až v Nizze. Aby se od nádražní správy dozvěděly přesné informace, musely by počítat s několika dny, kdežto Nobody potřeboval vše odhalit během dvou dnů, delší lhůtu si nedopřál.

„Vidím, že nenosiš žádné šperky.“

„Cestou jsem je odložila do kabelky. Mám se snad chlubit diamanty, když žádám o vstup do kláštera? Krajky jsem pochopitelně strhat nemohla.“

„Můžeš se opravdu legitimovat jako lady Rogerová, ovdovělá vévodkyně z Exeteru?“

Nu, takže nedůvěra zde byla – anebo se jednalo o opatrnost. Nobody byl připraven na vše. Pomalu sáhl mezi vycpaná řadra a pomalu vytáhl elegantní náprsní tašku, z níž vyndal cestovní pas, vystavený před dvěma dny v Londýně na jméno Isabela Rogerová.

Popis souhlasil. Proč by také neměl? Je daleko těžší vystavit popis dámy než popis muže – alespoň tak, jak je zvykem u policie. Nebylo by lepší, kdyby pasy byly opatřeny fotografií držitele?

Hlavní bylo, že lady Rogerová neměla žádná zvláštní znamení. Bujné černé vlasy – Nobody si obstaral výtečnou paruku, v níž nemohlo ani nejostřejší oko poznat napodobeninu mistra vlásenkáře a kterou by žádná ze sester nestrhla, kdyby si dámy náhodou vjely do vlasů.

Taktéž bylo nemožné ověřit, zda vévodkyně opustila Londýn. Výstřední dáma si prostě vyjela za dobrodružstvím pod jiným jménem.

Zkoumání pasu dopadlo ke vši spokojenosti.

„Víš také, dcero,“ ujala se Fonserra slova, „jaký život tě tady čeká?“

„Ano, pokud nelhaly noviny, které uváděly, že na každou sestru je vyplácena částka 300 franků ročně. Ostatní si z toho umím vyvodit.“

„Jde o život naplněný odříkáním.“

„Právě to mne přitahuje. Skutečného života mám plné zuby, začíná se mi hnusit.“

„Věříš, že náš Spasitel zemřel za naše hříchy?“

Bylo to poprvé, co se zkouškou stalo náboženství. Nobody dal najevo velkou odvahu, avšak dobře vypočítanou, když odpověděl:

„Tak mi to jako dítěti říkali, ale já přiznávám, že jsem celý život byla vše jiné jen ne pobožná. Ještě dnes mi chybí poznání Boží.“

„V naší společnosti se s ním setkáš,“ odpověděla představená, čímž bylo toto téma jednou provždy vyřízeno.

Nikdo se nestaral, k jaké víře dáma patří, ačkoliv nepochybně jako Angličanka patřila k protestantům, kdežto Mexičanka vyznávala katolickou víru.

V tom to také každopádně netkvělo. Také kokety, které sem přicházely, nevěděly nic o náboženství – alespoň většina z nich – a přece zde zůstávaly a vycházely za zdi Noemovy archy, aby se vždy poslušně vrátily. A právě toto tajemství chtěl Nobody rozlousknout.

Jak věděl, i mezi koketami bylo několik protestantek.

„Chceš u nás hned zůstat?“

„Ano, je-li to možné. Jsem zvyklá jednat podle sebe. Nikdo mne nepostrádá, své záležitosti mám vždy urovnané.“

„Jistě, oddáváš se hnutí své mysli, ale po několika dnech, snad už zítra, budeš smýšlet jinak a budeš chtít odejít.“

Tohoto názoru se Nobody bál, když volil masku lady Rogerové, avšak na druhou stranu pevně věřil, že fanatické Mexičance půjde o to odlákat Šílenou vévodkyni od světa, což by pro ni znamenalo daleko větší vítězství, než když na sebe upoutala Zelenou Evu nebo jinou koketu. Jak lze předpokládat, Nobody se ani tentokrát ve svých výpočtech nezmýlil.

„Nemyslím,“ odpověděl na námitku. „Mé rozhodnutí zřící se světa je míněno naprosto vážně, navíc nejsem žena, která by se vzdala něčeho, co si jednou předsevzala. Navíc jsem ochotna poskytnout svůj majetek tobě nebo sestrám tvého řádu.“

„To nemůžeme přijmout.“

„Proč ne?“

„Je to proti našim principům a navíc by nás to mohlo přivést do konfliktu s policií,“ zněla otevřená odpověď.

Nobody to věděl, ale v případě zájmu mohl se souhlasem skutečné lady částkou disponovat, neboť podpis ženy pod kuratelou by byl tak jako tak označen za neplatný.

„Mohu se alespoň zavázat, že zde vydržím celý rok, a v opačném případě nabídnout odstupné. Vyslov podmínky!“

„Žádné nejsou.“

„Neexistují žádné podmínky, s nimiž se člověk musí seznámit, než ho přijmete?“ ptal se Nobody překvapeně.

„Nic takového. Když se ti u nás nebude líbit, můžeš kdykoliv odejít.“

„To zní zvláště.“

„Jak to?“

„Přece musíte mít nějaká tajemství!“

„Tajemství? Jaká tajemství? Žádná nejsou!“ pravila Fonserra, ale ihned se snažila změnit řeč, to znamená, obrnila se nekonečnou důstojností a pokračovala: „Existuje jediná podmínka: chceš-li u nás strávit jen tuto jedinou noc, musíš se mi neodkladně vyzpovídat z celého svého života.“

„Jsem připravena.“

Za Nobodyho zády se ozvalo zaskřípání. Ohlédl se a spatřil Orrandu, jak otvírá dveře cely. Místo ní vstoupila na tajné znamení jiná sestra, malá dívka jemné postavy, oblečená v jednoduché kutně, ale s tváří zastřenou zeleným závojem.

Představená jí pokynula. Malá postava váhavě přistoupila blíž.

„Lady Isabela Rogerová,“ představila ho Fonserra, „která slyšela v Londýně o našich bohubíých snahách a přála si stát se jednou z nás – a tohle je naše předříkávačka modliteb, kterou ještě poznáš. V bičování těla to dotáhla velice daleko.“

Tak, konečně zaznělo slovo ‚bičování‘! Jméno sestry se Nobody nedozvěděl, dokonce neměl vidět její tvář. Už dříve však spatřil její paní v doprovodu komorné, jež byla všeobecně nazývána Vílou – a nyní stačilo několik dívčích pohybů, aby chytrý detektiv poznal, koho má před sebou.

„Posaď se a upřímně se přiznej ke své hříšné pouti životem!“

Lady Rogerová se posadila na prýčnu, na níž Fonserra při svých slovech ukázala. Sama si pak sedla na židli, zatímco zahalená zůstala stát vedle stolu.

Výtečně, Nobody přesně věděl, co ty dvě chtějí slyšet – jeho fantazie dokázala vymalovat nejzáviděníhodnější příběhy.

„Už v nejčasnějším mládí – – –“

Tak začínal vždy! Dál ho nebudeme poslouchat, museli bychom se stydět... ale pro ty dvě ženy to bylo něco rozkošného! Poslouchaly jako myšky. Fonserra se vyvarovala dát najevo, co cítila, každopádně však všechno znala z vlastního života. Zato zahalená Víla se chvěla po celém těle a zelený závoj nebyl tak hustý, aby před detektivem skryl žádostivý lesk očí mladé dívky:

Byla to tedy pravda, co se šušovalo o malé komorné! Přesto ji to nezabránilo v neustálém přepouštění růžence mezi prsty. Občas dokonce vyloudila vzdech rozhořčení nad Nobodým oplzlým vyprávěním.

Co by řekla pravá lady Rogerová, kdyby věděla, jakých hříchů se měla dopustit? Nobodým to bylo lhostejné: Obě dámy slyšely vše, po čem toužily. Lidský život je nevyzpytatelný a dvě svaté sestry nyní poznaly, co vše může přinést. Nobody se nevyhýbal nejsprostším výrazům a byl si jist, že lady Rogerová by se při jeho slovech ani nezastyděla.

Konečně toho měl dost a skončil – ale dvěma dámám to ještě nestačilo. Dobrá, Nobody zalistoval v paměti a přidal některé vlastní vzpomínky i skandální historky.

Nyní byly dámy spokojené, alespoň představená.

„Své vyprávění budeš muset ještě zopakovat v přítomnosti všech sester.“

Aha, pomyslel si Nobody, tak tímhle se tady tráví čas!

„V přítomnosti sester? To přece nejde!“

„Proč ne?“

„Nu – nu – nu – – – stydím se!“

„Stud je zaslepení, které vložil ďábel lidem do vínku!“ oponovala Fonserra. „Kvůli studu jsme byli vyhnáni z ráje!“

Aha, pokračoval Nobody v úvahách, konečně začíná mluvit! Chtějí tu žít stejně nevinně jako v ráji!

„Když je to tak, budu se muset překonat.“

„A uděláš správně. Až se vžiješ do našich poměrů, budeš na to hledět jinak. Teď půjdeš s klíčnící, která ti ukáže tvou celu. Zítřka ráno se zúčastníš našeho zbožného cvičení, což ti nezabrání v odchodu, kdyby se ti u nás nelíbilo.“

Pokřikovali se, Nobody byl propuštěn. Hubená Orranda na něho již čekala s lampou v ruce. Detektiv ji následoval na chodbu.

Byla to stejná chodba, jež kdysi rozdělávala jeptišské kobky a později pokoje pro hosty. Nyní se kobky vrátily k původnímu účelu. Těžké dveře, označené čísla, byly ve výši hlavy opatřeny okénky, která nebyla k Nobodyho radosti zakryta. Navíc v každých dveřích trčel klíč.

Skelet otevřela kobku číslo 14. Vpustila novou sestru a vešla za ní.

Místnost byla zařízena stejně jako předešlá – stůl, židle a prýčna. Obrázky svatých sice chyběly, zato na prýčně ležely – pro méně zbožné povahy podstatně důležitější – matrace, i když nepříliš silné, ale stále to bylo mnohem lepší než tvrdé dřevo.

„Tohle je místnost pro tuto noc a zůstane tvou celou navždy, pokud nás už neopustíš,“ pravila Orranda a položila lampu na stůl.

Nobodyho první pohled patřil zámku. Zástrčka zde nebyla, dveře se daly zavřít jedině tehdy, kdyby si vzal klíč dovnitř.

„Mohu se tu zamknout?“

„Proč? Tady se nekrade.“

„Tomu věřím, ale nejsem zvyklá usnout, dokud nemám jistotu, že jsem zamčena.“

„U nás je zvykem nechávat klíč zvenčí, kdyby se sestře něco stalo, ale jestli se chceš zamknout, udělej to. Zákazy zde nenajdeš.“

To zároveň zaručovalo osobní bezpečnost.

„Kde jsou ostatní sestry?“

„Všechny již spí.“

„Kde mají ložnice?“

„V této chodbě.“

„V kolik hodin se vstává?“

...rozevřela kutnu a...

„To je různé a závisí to na zaměstnání, které je uvedeno na daný den. Ty budeš zítra probuzena dost brzy. Nu,“ Orranda natřásla matraci z mořských chaluh a vytáhla zpod pryčny kutnu a sandály, „když jsi přesvědčena, že u nás zůstaneš, můžeš se převléknout do těchto šatů.“

Údajná vévodkyně neměla důvod odmítnout. Nobody však kromě sandálů a kutny nic neviděl.

„To si na sobě mám nechat přinesené spodní prádlo?“

„Ne, tady se žádné nenosí.“

A aby dokázala svá slova, rozvázala madam Orranda jediným trhnutím uzel na opasku, rozevřela kutnu a...

Člověk opravdu potřeboval Nobodyho silné nervy, měl-li vydržet pohled na podvyživenou kostru. Otrásl-li se hnusem, pak pouze vnitřně.

„Ani za tři tolary,“ řekl Otto – a na tento citát si právě vzpomněl.

Naštěstí netrpěl příliš dlouho, neboť madam Orranda se zase rychle zahalila.

„Kutna je předepsaným úborem, který je velice vzdušný. Kdyby ti byla zima, najdeš pod matrací vlněnou deku.“

„Předpisu se musím podvolit.“

„Tak se převlékni! Odnesu tvé šaty hned s sebou a schovám je. Mám ti pomoci?“

To bylo pro Nobodyho na pováženou.

„Ne, děkuji, převléknu se sama!“

„Jako vévodkyně jsi snad zvyklá na komornou?“

„I když jsem ji mívala, musím se naučit obejít se bez její pomoci. Dobrou noc, jsem velmi unavena.“

Avšak Skelet muselo obzvlášť záležet na tom, aby se zúčastnila výměny prádla.

„Je zakázáno mít světlo v cele. Pokud odejdu, musím ho odnést s sebou.“

„Na převléknutí světlo nepotřebuji.“

„Ach, neboj! Zdá se mně, jako by ses přede mnou styděla! Vždyť jsem taky žena! Pojď, pomohu ti!“

A natáhla ruce, aby dámě pomohla rozepnout knoflíky. Její pomoc však bylo jediné, co si Nobody nemohl dovolit strpět, jinak by se vše prozradilo. Nemohl si pomoci a musel jednat, snad poněkud odvážně, ale byl to jediný prostředek, jak odvrátit nebezpečí, a navíc se dalo očekávat, že lady Rogerová by se nezachovala jinak.

Uchopil rychle Orrandu za natažené ruce, a třebaže kost a kůže měla medvědí sílu, vytlačil ji ze dveří a rychle vytrhl klíč ze zámku a vzal jej dovnitř.

Než stačila Skelet chytit za kliku, Nobody zamkl a sfoukl lampu.

Když Orranda zjistila, že je zamčeno, něco zachrochtala a šoupavými kroky se vzdálila. Nový host nesměl být zastrašen.

Na stojánku lampy našel Nobody zápalky, ale nepotřeboval je, neboť sám měl v kapse lampičku i zapalovač. Navíc si přinesl malý, elegantní revolver a dámskou dýku, které se rozhodl ukrýt pod kutnou. Kdyby u něho tyto věci našly, nemohlo by mu to být s ohledem na výstřednosti vévodkyně nijak nápadné. To vše měl rozmyšleno již v okamžiku, kdy se rozhodl pro tento převlek.

Nyní se svlékl, natáhl si kutnu a obul se do sandálů. Kdyby druhého dne někdo kontroloval jeho spodní prádlo, našel by velice intimní části oděvu, neboť detektivovi nezbylo, než trochu napomoci svým prsům, aby působila dostatečně žensky. Nyní věděl i bez zrcadla, jak vypadá v pytlovité kutně, a že si pod ní ponechal trikotové spodní prádlo, s tím se nehodlal nikomu svěřovat.

Ulehl na matraci z mořských chaluh, ne však aby spal, ale chtěl přemýšlet. My se jeho myšlenkami nemusíme zabývat.

Skelet se již neobjevila, v domě vládlo naprosté ticho. Asi za hodinu se detektiv posadil. Rozhodl se, že vyrazí na průzkum. Mohl při tom být přistižen, ale výmluva, že zabloudil, by jistě došla u cizince v domě slyšení.

Vyšel na chodbu, kde k jeho sluchu proniklo tiché chrápání, které v cele neslyšel. Procházel kolem dveří. Za prvními se ozývaly zmíněné zvuky, za druhými nebylo slyšet nic, za třetími se sestra převalovala neklidně na lůžku.

Na dveřích, za nimiž se podle hlubokého dechu nalézaly tvrdě spící osoby, vyzkoušel, zda jsou zamčené. Ne, nebylo to tak, zámky byly odemčené, z čehož musel nabýt jistoty, že se sestry cítí uprostřed kláštera v naprostém bezpečí.

Nobody dospěl až na konec chodby, kde klesaly schody dolů, aniž by byly odděleny dveřmi. Právě tak zde chyběly velké rozdělovací dveře. Bez zaváhání zamířil dolů. V oku měl jistý cíl. Jelikož se budova podobala všem podobným klášterům, tedy byla bez mnoha rohů, a protože detektiv věděl, že je v prvním

patře, nebylo pro něho těžké najít vytčený cíl bez dlouhého hledání.

Ocitl se ve sklepe, každopádně však ještě nad mořskou hladinou. Uprostřed místnosti spatřil velkou železnou desku s kruhem, zapuštěnou do podlahy.

To byly padací dveře, které Nobody při nočních výpravách již několikrát nadzvedl, třebaže zdola – to byl vchod, k němuž vedly dole v jeskyni příkré schody, o nichž se zmínili pracující námořníci.

Nobody se zaposlouchal, pak odložil lampu a oběma rukama uchopil železný kruh. Silný muž musel zabrat s nejvyšším úsilím, aby železnou desku, pohybující se v pantech, nadzvedl.

Spatřil kamenné schodiště a pocítil vnitřní uspokojení. Položil desku zpět na místo. V duchu chválil nápad, že již před několika dny namazal panty zdola olejem.

Aniž by se dál zdržoval, vydal se na zpáteční cestu. Zamířil ovšem zcela jinou chodbou, než kterou přišel. V minulosti hojně osídlený klášter byl vybaven velkým počtem cel, ale na jejich dveřích chyběly klíče. Naslouchající detektiv mohl předpokládat, že tato část budovy je neobydlena.

Když kráčel s hořící lampou dál a míjel jedny dveře, zaslechl uvnitř klepání a naříkavý ženský hlas:

„Pokud ještě máte srdce, pusťte mne ven! Přísahám, že neprozradím nic z toho, co jsem tady viděla!“

Nobody nikdy neslyšel Johanin hlas, ale byl si jistý, že nemůže patřit nikomu jinému.

Co měl dělat? Johana zde byla držena proti své vůli, byla zamčena a klíč ve dveřích chyběl. Také tyto dveře měly okénko, kudy nyní do cely proniklo světlo. Dívka, která nemohla spát, je ihned zpozorovala a začala prosit domnělou stráž o slitování.

Nobody považoval za nejlepší nic neříkat. V tomto okamžiku jí vlastně nemohl ani pomoci, a kdyby jej u těchto dveří spatřila některá z obyvatelk kláštera, vše by bylo ztraceno.

Zamířil ovšem zcela jinou chodbou,...

Proběhl rychle kolem, aby si nešťastnice myslela, že žadonila opět marně. Pro něho byla nejdůležitější jistota, že Johana je tady a na rozdíl od jiných zde nezůstala dobrovolně.

Bez dalšího zdržování spěchal Nobody do své cely, a aby dostál slovu, kdyby se někdo chtěl přesvědčit o jeho důslednosti, opět za sebou zamkl.

Potmě se oddal myšlenkám. Co zde mohla Johana vidět? Muselo to být něco hrozného, pokud chtěla přísahat mlčenlivost!

Nuže, už zítra se to Nobody pokusí zjistit. S touto myšlenkou usnul. –

Zaznělo hrubé zabušení na dveře Nobodyho cely.

Pro detektiva nebylo neočekávané, neboť procitl již při lehkém hluku, který způsobil člověk snažící se otevřít klikou. Zamřížovaným okénkem vnikalo do kobky světlo rána.

Nechal zaklepat několikrát, než odpověděl.

„Kdo je tam?“

„Sestra Eva. Nesu vodu na mytí,“ zazněla odpověď a Nobody spatřil za okénkem novou tvář.

Rychle vstal a otevřel, ale dosud se tvářil velice rozespale. Ano, byla to Zelená Eva, kdo novému hostu přinesl vodu, mýdlo a ručník, vše primitivní. Jako stojan na umyvadlo musela posloužit židle.

Bývalá koketa vypadala ještě ubožeji než před několika dny, kdy ji Nobody potkal na ulici. Tenkrát šla navštívit svou přítelkyni, aby ji odvedla s sebou za zdi Noemovy archy.

Její hluboce usazené, neklidné oči byly lemovány tmavými kruhy, umyvadlo v jejích rukách se chvělo, v celém vzezření ženy bylo něco nervózního.

Ještě tak osm dnů, pak její lampička života stráví sama sebe, pomyslel si Nobody.

„Bud’ chválen Ježíš Kristus, že nám daroval nový den,“ pravila Zelená Eva, pokládajíc umyvadlo na židli; ruce se jí třáslы tolik, že voda vyšpláchla na podlahu.

„Amen,“ odvětil Nobody.

Nevěděl, zda pozdrav neměl znít jinak, ale vlastně to bylo lhostejné. Když na něho přichozí vrhla tázavý pohled, pokračoval:

„Děkuji ti za pozornost. Pokud se nemýlím, všechny sestry si vzájemně tykají?“

„Samozřejmě. Před Bohem jsme si všechny rovny, tím spíš pak v tomto domě pokory.“

„Ty ses nazvala sestrou Evou. Víš, kdo jsem já?“

„Lady Isabela Rogerová, ale pokud chceš být naší sestrou – –“

„Ach, to ne – šlo mi jen o to, jestli už ostatní sestry vědí, že jsem v noci přijela.“

„Ano, matka představená nám na dnešní ráno přichystala velké překvapení. Neumyješ se nejdřív?“

„Hned, jen mi odpověz na několik otázek, dokážeš-li to.“

„Prosím, ptej se! Tady nemáme žádné tajnosti.“

„Je to ohledně klášterního řádu – –“

„Tady nic takového není, každá obyvatelka Noemovy archy je svobodná a nezávislá,“ přerušila ho sestra.

Už včera večer ho matka představená ujišťovala o stejné skutečnosti, ale Nobodemu se zdálo, že na to kladou až přehnaný důraz. Navíc to odporovalo uvěznění Johany.

„Zdálo se mi, že některé sestry jsou pověřeny nošením vody ostatním.“

„Kdepak, tak tomu není. Všechno děláme dobrovolně, z pokory. Myjeme se společně v lázních, ale tam jsi zatím nebyla přivedena, protože ses dosud neseznámila s ostatními sestrami. Protože se potřebuješ umýt, jedna z nás ti měla přinést vodu – a já se dobrovolně nabídla.“

„Tak ti ještě jednou děkuji za laskavost.“

„Nemáš důvod. Služebnictvo zde nemáme, ale i přesto se musí vykonat běžné práce. Děláme si je samy podle příkázání křesťanské lásky k bližnímu, podvolíme se jakékoliv práci, aniž by nás k tomu někdo musel vyzývat.“

„To zní hezky a já se vynasnažím dostihnout vás, abyste si nemusely stěžovat.“

„Až do tebe vstoupí duch lásky, nebudeš jednat jinak,“ odpověděla Zelená Eva.

Nobodemu se zdálo, že přitom zahlédl v jejích očích docela zvláštní záblesk. Potřeboval se však ještě zeptat i na další věci.

„Kdy budu představena ostatním sestrám?“

„Při snídani za čtvrt hodiny.“

„Kolik je vlastně hodin?“

„Odbila šestá, když jsem zaklepala na tvé dveře.“

„Vzpomněla jsem si, že bych si venku měla ještě něco vyřídit, než navždy zůstanu tady. Mohu vyjít ven?“

Bylo zřetelně vidět, že koketa dostala nesmírný strach nebo obavy, když cizinka vyslovila toto přání.

„Jistě,“ přitakala navzdory svým pocitům. „Můžeš odejít. Musím ti stále opakovat, že jsme všechny svobodné a můžeme nebo nemusíme dělat, co chceme nebo ne. Určitě se však budeš chtít zúčastnit společné bohoslužby po snídani? Netrvá příliš dlouho.“

Lady Isabela samozřejmě horlivě přikývla, čímž Evu uklidnila, jak se alespoň zdálo. Prohlásila, že sestru vyzvedne k snídani a vzdálila se.

Nobody se umyl a stáhl zpět vykasané rukávy kutny. Byl velice rád, že unikl společnému mytí, s čímž mohla být spojena i důkladná koupel... nebo ještě něco horšího.

Zatím se zdálo, že se vše odehrává počestně, v sesterské lásce k bližnímu, jenže... Nobody již slyšel leccos, co tomu odporovalo, a hlavně cítil, že této „křesťanské lásce k bližnímu“ nemůže příliš důvěřovat.

Zelená Eva jej vyzvedla a vedla jej do bývalého refektáře, který nyní plnil úlohu společné jídelny obyvatelk kláštera.

Sestry seděly u dlouhého stolu bez ubrusu. Nobody jich napočítal dvacet osm, což souhlasilo. Právě tolik žen zatím zmizelo za stěnami archy. Světoběžník, který častěji navštívil Monte Carlo, by mezi nimi našel mnohé známé tváře, samé kokety, postižené nemocným, nedobře vypadajícím výrazem.

Pouze jedinou postrádal: Johanu.

Jednostranného představování se ujala matka.

„Lady Isabela Rogerová si přeje být přijata mezi nás,“ řekla, čímž bylo vše vyřízeno.

Nové sestře bylo přiděleno místo u stolu mezi matkou a Skelet.

Dělo se zde právě to, co by se mělo dít v každé zbožné společnosti: modlitby, zpěv svatých písní. Přestávky byly vyplněny pojídáním moučné polévky, která byla přinesena dřív, než Nobody přišel.

Nobody musel konstatovat, že sestry nejsou právě nadšeny hubenou moučnou polévkou, neboť ji téměř nejedly. Po deseti minutách nabyl přesvědčení – i když bez zřejmých důvodů – že:

„Tato snídane s moučnou polévkou zde není běžná, spíš k ní došlo dnes výjimečně na mou počest. Není dámám po chuti, nemohou se dočkat, až vypadnou od stolu!“

Jak řečeno, přímé důkazy pro takové tvrzení Nobody neměl, ale cítil to – a v tom se nikdy nemýlil.

Snídaně trvala jen čtvrt hodiny. První vstala Skelet, vyšla ven, ale po dvou minutách se vrátila, což bylo znamením k všeobecnému odchodu.

„Nyní se odebereme k ranní bohoslužbě, která se bude konat v kapli,“ obrátila se Fonserra k nové sestře.

Mexičanka a Skelet ji vzaly mezi sebe a za hromadného zpěvu zamířily ven.

Nobody dával bedlivý pozor na cestu. Průvod prošel klenbou, pod níž byly v zemi zabudovány padací dveře, a odtud jeptišky dorazily do kulatého sálu, jehož stěny byly posety dveřmi se zamřížovanými okénky a uprostřed ležel oltářovitý kámen s důlky.

Nobody zde dosud nebyl, ani dneska v noci, zato o tomto sálu slyšel vyprávět.

Byl to onen sklepní sál, jemuž Fonserra a její dvě průvodkyně věnovaly při první návštěvě mimořádnou pozornost – zde ležela lavice disciplíny, na níž se uršulinky nechávaly dobrovolně mrskat, což Mexičanka komentovala zvláštní poznámkou.

Průvod ještě obcházel sál, když Nobody spatřil na protější stěně, které se dosud nedotkli, obličej za zamřížovaným okénkem – obličej, který velice dobře znal...

Zde se tok jeho myšlenek zastavil. Průvod totiž zůstal stát a jeptišky mizely jedna po druhé v celách. Orranda otevřela také jedny dveře před domnělou lady Rogerovou.

„Toto je cela, v níž se zúčastníš naší náboženské bohoslužby,“ pravila a jemně zatlačila Nobodyho dovnitř, ačkoliv se nezdráhal vejít.

Dveře za ním zaklaply.

V malé kobce sice nebylo příliš mnoho světla, ale detektivovy ostré oči ihned vše rozeznaly... a Nobody byl značně překvapen tím, co spatřil.

Zde nebylo ani památky po dosavadní jednoduchosti, ne, ocítl se v malém, avšak rozkošném budoáru, obloženém silnými vyšívanými poduškami. Nejvíce podušek leželo na divanu, který

stál podél zadní stěny, ale také stěny a strop byly čalouněné, takže člověk si musel připadat jako v první třídě spacího vozu.

Nobody prozatím upustil od dalšího průzkumu a vyhlédl okénkem, hledaje kliku. Našel ji, stiskl – a divil se, že dveře na jeho opatrný tlak povolily.

Poté se podivil jiné věci. Jeho cela ležela na straně, v jejíž stěně byla vytesána osvětlovací okna vedoucí k moři. Tudy do sálu pronikaly paprsky dosud nízko stojícího ranního slunce a osvětlovaly zamřížovaná okénka v protilehlých dveřích. Detektivovu zraku neuniklo, že také ostatní kobky jsou zařízeny stejným komfortem jako jeho.

Odkud vzala Mexičanka tolik čalounů a jak je dostala do Noemovy archy? V Monaku – Monte Carlu panovala jistota, že se ví o všem, co bylo přivezeno do archy, ale o poduškách a čalounech, kterých zde bylo na několik vozů, nikdo nemluvil!

Nevadí! Prostě je dámy dokázaly nepozorovaně vpašovat dovnitř a k jejich připevnění na zeď každopádně nepotřebovaly tapetáře.

Jeptišky zmizely jednotlivě v celách, pouze Orranda zůstala venku, procházela od dveří ke dveřím a rozprávěla s hlavami za okénky. Nobody věděl, ve kterém okně spatřil bledý a ustrašený obličej Johany, ale právě tuto kobku odtud nemohl vidět. Jen když přes její celu přelétl paprsek slunce, zdálo se mu, že vidí dívku ležet vzadu na divanu.

Orranda dorazila i k němu. Detektivovi neuniklo, že odporná baba hledí jedním okem pátravě jemu do tváře, zatímco druhým pozoruje Johaninu celu.

„Jak se ti líbí modlitební cela?“ začala s nápadným úšklebkem, který Nobodyho utvrdil, že baba má něco v úmyslu.

Odložila masku úmyslně nebo proti své vůli?

„Velice mne udivilo, že modlitební kobka je zařízena tak luxusně.“

„Brzy se budeš divit ještě víc.“

„Čemu?“ ptala se Angličanka dost překvapeně, což ovšem mělo skrytý úmysl.

„Tomu, co nyní uvidíš.“

„Myslím, že má být vedena bohoslužba.“

„Ano, ale zcela zvláštního typu.“

„Doufám, že křesťanského!“ vyjekla lady Isabela s vyvalenýma očima.

„A kdyby tomu tak nebylo?“ otázala se Skelet číhavě.

„Musela bych ihned opustit tento dům!“

Nobody nesměl vypadnout z konceptu sebevědomé Angličanky, která se nezdráhala pustit do jakéhokoliv dobrodružství, při kterém ovšem nesměla ztratit svobodu.

Ačkoliv při posledních slovech neučinil žádný nápadný pohyb, Orranda bleskurychle zamkla dveře na zástrčku. Stiskem kliky se navíc Nobody přesvědčil, že právě ztratil svobodu.

„Cože? Odvažujete se mne zamknout?“

„Pouze v tvém vlastním zájmu, než se sama přesvědčíš, že už od nás nemůžeš odejít, a proč ten, kdo k nám jednou přišel, se zase vždy dobrovolně vrátí, jako by byl přitažen magnetem.

Chceš přece vědět, jaký kult zde panuje? Každé náboženství má za úkol blaho člověka, a to naše především.

Dávej dobrý pozor, za chvíli začne tanec. Pokud se ho ve své cele zúčastníš, pustíme tě ven, aby ses mohla přidat k ostatním.“

Po těchto nemálo záhadných slovech odhopkala stará baba doprostřed sálu, vyrazila ze sebe ječivý křik – asi jako parní lokomotiva – roztáhla ruce a v kolísavém hvizdu se začala točit jako káča.

Nelze ani popsat, co Nobody pozoroval, ale záhy tomu přestal věnovat pozornost, neboť venku vznikl naprostý chaos lidských postav, které již vlastně lidmi ani nebyly.

*...vyrazila ze sebe ječivý křik –
asi jako parní lokomotiva...*

Skelet se teprve chvíli točila za příšerného výskání, když tu se otevřely dveře jedné cely a k staré semetrice se přidala drobná jeptiška, v níž detektiv poznal Vílu.

Také ona se začala s rozpřaženými rukama točit v kruhu, stále rychleji a rychleji – ne, to se nemohlo dít v bdělém stavu, spíš se jednalo o extázi, kterou jsou vyhlášení například tanečníci svatého Víta.

K nim se přidala další káča, po ní čtvrtá, pátá – a spousta jiných vybíhala z cel, některé se točily již uvnitř. Konečně se celý sál zaplnil bláznivě se točícími káčami, které se vzájemně proplétaly, ječely jedna přes druhou, třebaže nedokázaly přehlušit lokomotivu Skelet.

Co vlastně dělaly? Nepochybně něco, co je lepší blíž nezkoumat. Několik náznaků však neopomineme.

Mohlo se jednat o nezvyklý tělesný stav, jakousi křeč... která je nakažlivá.

Pokud v přeplněném divadle nebo kostele dostane někdo křeč a upadne, postihne stejný stav i některé ostatní přítomné, především ženy.

Kdo si toho nikdy nevšiml, musí se spokojit s příkladem o nakažlivosti křeči pouhým pohledem: zívání není nic jiného než křečový stah čelisti – a většina lidí nedokáže potlačit zívání, jakmile spatří zívající osobu.

Nejhorší případ o nakažlivosti křeče byl popsán kolem roku 1840 v Americe a byl nazván morem Shakerů.

Shaker, Shakerové, po našem „Chvějící se“, tvoří jistou náboženskou sektu. Jejím členům probíhá Duch Svatý končetinami. Kazatelé Shakerů při svých bohoslužbách nejprve popisují hrůzy pekla, teprve vzápětí se věnují krásám ráje. Posluchači bývají uneseni, nejprve naříkají, potom se smějí, jeden začne radostí tancovat, ostatní se přidají, tanec se změní ve skoky, výš, pořád výš... dokud se poslední z nich nezhroutí v křečích na zem.

Nestačí o křečích jen mluvit, zde dochází ke zvláštním fyzikálním jevům, které již probudily zájem i u vědců. Například vlasy, které by se měly u tanečníků rozevlát do

horizontální šíře, napřímí se naopak kolmo do výše, nebo se dokonce zaplétají do copů, přičemž z jejich konců srší jiskry. Toto je holá skutečnost, zmíněná v několika vědeckých publikacích a označená jako výboje statické elektřiny a elektřiny vzniklé namáhavým pohybem lidského těla.

Kolem roku 1840 postihlo toto „chvění“ úplně celou Severní Ameriku. Shakerové vyslali stovky misionářů, a kdekoli ti začali hlásat, došlo k točení, skákání a válení se v křečích. Byla tím posedlá celá města, každý se musel zúčastnit, i když mu to bylo proti srsti – prostě musel. Chvění bylo neodolatelné.

Shakerové je označovali za důkaz své božské mise. Jasnovidní nevěřící se tomu vysmívali, mluvili o sugesci, opičení se a hysterii – a sotva přišli do styku s misionářem sekty, museli také skákat, točit se a svíjet se v křečích, ať se jakkoliv bránili.

Nakonec musela zakročit vláda, veškeré okresy, kde tanec svatého Víta – nic jiného to vlastně není – kde tento tanec epidemicky propukl, byly uzavřeny. To mělo za účel uzavřít nemoc v jejím zárodku, čímž ovšem nebyla vyléčena.

Tu přišli na nápad vybrat nervově odolné muže a poslat je do napadených okresů. Ti obklíčili shromáždění Shakerů, a když mělo dojít k tanci, zamíchali se mezi tančící a s ironií a smíchem je přesvědčovali, aby se přestali zesměšňovat, že jde o pouhý podvod – a skutečně, jejich silné a odolné nervy paralyzovaly vliv křečí na slabé povahy.

O takových věcech se ovšem ve staré Evropě nemluví. –

V Noemově arše se jednalo o něco podobného. Zcestovalý Nobody, který už viděl kus světa, hned věděl, jaký kult zde Mexičanka zavedla – spíš to vyslyšel na jednotvárném, do morku pronikajícím pískotu, který doprovázel hrůzný tanec.

V Mexiku je značně rozšířena sekta náboženských fanatiků, nazývaných podle oblastí Duskisy, Kondasy nebo Botasy, ale všeobecně pojmenovaných jako „Vzývači hadů“. Drsný kult měli přinést černí otroci z Afriky a dnes je rozšířen po celé zemi, především mezi černochoy, mulaty, sambosy a podobně, i když

však mezi jeho příslušníky narazíme na kreoly, kteří jinak ‚barevnými orgiemi‘ pohrdají.

Cizinec projíždějící Mexikem často spatří před chatami domorodců malé hliněné nádoby s vodou nebo mlékem; má radost, že tito lidé tak pečují o kočky a psy... a pak se tím víc diví, že jsou žizní trpící zvířata od zmíněných nádob odháněna. Nakonec si s hrůzou všimne, že z nádob pijí hadi, vesměs jedovatí, aniž by jim v tom domorodci bránili nebo je zabili.

Obyvatelé takových chat se veřejně hlásí k sektě, která se proto ani nedá nazvat tajnou, a zákon jen bezmocně přihlíží obscénním výjevům vyznavačů hadů.

Mexičanka sem tedy přivezla tento pohanský kult, především jeho orgie. Hady, kteří hrají hlavní úlohu jmenovitě u Botasů, zde nepotřebovala, a zatímco se venku věřilo, že Noemova archa je sídlem modliteb, děly se zde nejhnusnější výstřelky, které zdravý člověk neumí pochopit a jejichž účelu nerozumí.

Právě u koket z Monte Carla, které jsou stíženy celoživotní hysterií, našla Fonserra dost věrných povah. Stačilo dát jim ochutnat neznámého pokrmu. –

Jakmile Orranda uvedla do tance několik žen, zastavila se, aniž by bylo vidět, že se jí točí hlava.

Pomáhala ven z kobek ženám, které byly postiženy šílenstvím a hysterií již uvnitř, až se všechny, kromě Johany a nové sestry, nyní zamčené, dostaly do sálu.

Točení mělo být teprve úvodem k vlastním orgiím, při jejichž pozorování by se normálnímu člověku zastavil rozum.

Hezoučká Víla byla první, která se zastavila uprostřed divokého víru, klesla na zem a zůstala ležet s divoce se dmoucí hrudí.

Ve stejném okamžiku se k ní přitítila Orranda, vytáhla zpod kutny dlouhý prut, přitáhla ji ke kamenu uprostřed místnosti, strhla jí kutnu, přitlačila ji prsy ke kameni a začala ji nemilosrdně bičovat přes holá záda. Po prvních ranách vystříkla krev.

A co dělala postižená? Nobody jí viděl přímo do tváře. Svíjela se pod medvědí tlapou baby, odírala si tělo o zakrvavený

kámen a řvala... ale byl to řev rozkoše, což se dalo snadno poznat podle výrazu tváře.

Takové spojení šílené bolesti a nekonečného štěstí Nobody zatím nikdy neviděl – ani u Duskisů v Mexiku, kde se odehrávají zcela stejné scény, bičování žen i mužů ostrými pruty.

Konečně upadla komorná do bezvědomí, ale výraz slasti v její tváři zůstal. Skelet zvedla bezvědomou a odnesla ji do cely, kde ji uložila.

Orranda měla spoustu práce, poněvadž už další koketa klesla v extázi a čekala na rány prutu – a tak to šlo dál, Fonserru nevyjímaje, také ona řvala jako kráva, když ostrý prut trhal kůži na jejích zádech, pokrytou sotva zhojenými jizvami. Nic nevadilo, všechny klekaly ke kameni, řvaly bolestí a...

Ale dost, dost!! Co se zde dělo, že se ženské nechaly mrskat a cítily přitom blaho, to nelze vysvětlit nikomu, kdo nemá ponětí, čeho je člověk v extázi schopen.

Známý filozof Rousseau věnoval ve svých ‚Přiznáních‘ zvláštní kapitolu právě tomuto fenoménu lidské povahy.

Nemusíme vůbec pátrat do hloubky, abychom v lidské společnosti narazili na podobné jevy. Nikdo přece nevěří, že si mniši, jeptišky a jiní ‚svatí‘ nechávají rozbíjet záda důtkami jen proto, že považují své jednání za bohulibý počin kajícíka. Snad tomu sami i věří, ale hnacím motorem jejich jednání je a vždy zůstane nejhrubší, s šílenstvím hraničící smyslnost – smyslná rozkoš. Isisklub z Paříže a jeho členové – je jedno a totéž.

Už jednou jsme řekli: pokud se luk příliš napne, praskne tětíva. A to platí i v souvislosti se smyslností a smyslnou rozkoší.

Sabat čarodějnic (svatých sester) byl stále bláznivější a ďábel si při něm mnul ruce.

Bezvědomé se postupně probíraly a hned se opět vrhaly do víru divokého reje – a znovu se hroutily a nechaly se bičovat.

Jejich jednání bylo značně rozdílné, jedna se nepodobala druhé. Ne každá se připojila dobrovolně k dalšímu tanci, některé chtěly být rovnou bičovány, a měla-li Orranda právě práci s

jinou, musela dotyčná ve víru tance čekat, až na ni vřeštící a ječící čarodějnice skočí.

Orranda se zmítala na hranici šílenství. Sama sice netancovala a nenechala se bičovat – bičovala pouze druhé – ale s jakým to dělá potěšením se zračilo v rysech její tváře, v rysech smyslné krutosti.

Naopak Fonserra a malá Víla se nemohly biče nasytit. Z koket lze jmenovat Zelenou Evu, která se s přiléhajícími ranami bičem doslova mazlila.

Nobody chladnokrevně pozoroval výjev přes mříže okénka své kobky. Zajímalo ho to, nic víc. Povahou byl jedním z těch, kteří byli vysláni do samého centra shakerské epidemie, aby svou silnou vůlí paralyzovali škodlivý hmyz.

Stačí, aby si člověk přečetl noviny, a zjistí, že v toku času neexistuje okamžik, aby se v některém místě naší planety neodehrávaly fanatické reje jakési náboženské sekty, právě tak jako neexistuje okamžik, kdy by všechny vulkány na zemi vyhasly.

Ano, nevidíme v tom zvláštní souvislost?

Nepotkáme příliš mnoho lidí, kteří by nebyli napadeni mocným vzrušením při těchto odpudivých scénách – až se třeba sami přidali a začali tancovat, aniž by chtěli – a pak stačilo postižené bez vůle jedinkrát zmrskat, aby v tom našli zalíbení – – třeba jen z následného bezvědomí.

Ať se nyní nikdo nevysmívá, ať to nikdo nepovažuje za nemožné! Jen se poohlédneme ve svých zkušenostech, jestli jsme se s něčím podobným nesetkali – a jistě si vzpomeneme! Vezmeme v úvahu jen zlozvyk kouření. I když se zdá nevinné, je s tím spojena velká záhada. První tahy nemusí být pro člověka příjemné, spíš naopak, ale neustále se to zkouší, až se vdechování škodlivého kouře změní v rozkošný zlozvyk. Skutečně, a stejně záhadné je nepochopitelné napodobování dospělých, které mladé chlapce k tomuto zlozvyku svádí.

A jak tato touha napodobovat působila zde, že předčila i magnet, to Nobody poznal na Johaně.

Zatím se držela. Kokety musely divoké scéně, kterou jako by vymyslel sám ďábel, podlehnout ihned, protože jejich nervy byly již narušené, kdežto dívka, vyrostlá v klidu vesnice, takový stav neznala.

Jistě, její nervy hodně trpěly zážitky v Monte Carlu a především na Ďábelském ostrově, ale přece jen se trochu vzpamatovala v klidu a samotě ve skalním hnízdě eremity.

Soudě podle její prosby o pomoc musela být této podívané alespoň jednou přítomna – a dosud odolávala – avšak nyní již byla natolik oslabená, že nedokázala překonat touhu zúčastnit se, což detektivovi neuniklo.

Mladá dívka prodělávala hrozná muka. Chtěla se stáhnout do nejzazšího kouta, ale nemohla. Tajemná, mocná síla ji hnala k okénku. Nechtěla se dívat, ale musela. Její prsty se doslova zarývaly do kamenné stěny, jen aby se udržela a nezačala tancovat.

Nobodemu to tedy neuniklo a její chování změnilo celý plán, s nímž do Noemovy archy přišel.

Viděl dost, aby dokázal vyprávět, jaké věci zde „posvátné sestry“ tropí. Mohly existovat horší prostopášnosti? Každým okamžikem sem mohla vtrhnout francouzská policie, a tak Nobodemu muselo záležet na tom, aby byl první, kdo vynesete pravdu o sestrách na vnější svět.

Všeobecný rozruch a zastření myslí by mohl využít k nepozorovanému zmizení. Ačkoliv byla jeho cela zamčena, nemohlo mu to zabránit v udaném předsevzetí. Také nemusel prchat po schodech. Snad se dostane s náskokem do sklepa a bude mít dost času připravit se k plavání.

Nevinnou dívku nesměl ponechat déle ve společnosti krvelačných hyen v lidské podobě. Stačilo, aby jen na okamžik podlehla a zúčastnila se reje, jen jedinkrát by ucítila rány biče – a další mladý život by se utopil v ďábelské prostopášnosti.

Musí ji vzít s sebou, hned teď, ať se děje cokoliv! Tím se ovšem značně násobilo nebezpečí, jež s tímto podnikem spojoval. Naštěstí Nobody nebyl mužem, který by se bál

nebezpečí, když šlo o záchranu člověka, za jehož osobu se zaručil.

Ted' – ted' – ted' to vypukne!

Johana se pustila stěny a začala se točit, nejprve pomalu, pak stále rychleji a rychleji.

To Nobodemu nedělalo tolik starostí jako skutečnost, které si všiml, totiž že Orranda ve všem tom blázinci dokáže pozorovat vše, co se děje kolem ní.

Sotva se Johana začala vlnit, přenechala stará megera bič jiné horlivé sestře a přiskočila k cele, vytáhla závoru, rozrazila dveře a s odporným šklebem vytáhla roztančenou dívku do sálu. Poslední malý odpor vůle – a Johana se široce roztaženými rukama se přidala k d'ábelskému tanci ostatních.

Vtom se z druhé strany ozval ječivý výkřik, který přehlušil vše ostatní.

Orranda ihned obrátila hlavu tím směrem a s nesmírným úžasem spatřila, jak se lady Rogerová divoce točí ve své kobce.

Úžas trval jen chvíli, pak se baba vrhla třemi mohutnými skoky k její cele a rozrazila dveře.

„Vida, jak sis pospíšila! Ani tomu nemůžu uvěřit! Tak, jen klidně tanči, aby sis vychutnala největší blaženost – a já nemenší, až ti do krve rozbiju tvá záda, na kterých určitě zatím nemáš jedinou jizvu! A prvenství v něčem takovém mi způsobí mimořádné potěšení!“

S těmito slovy vytáhla lady Rogerovou z cely a plácla ji do zad – Nobody se roztočil v kruhu jako káča.

Ale našel se zde rozdíl, který Nobodemu neunikl – tanec ženských byl naprosto odlišný, nepřírozený. Ačkoliv byl detektiv obeznámen s mnohými tělesnými cviky, baletním mistrem nebyl – ale i kdyby tomu bylo právě naopak, nikdy by nedokázal napodobit trhavé pohyby žen v extázi. V tom tkvělo něco nadlidského.

Přitom cítil, že kdyby náhle ustal, začala by se mu točit hlava, neboť mu chyběla právě extáze, aby jeho nervy ochromila. Musel tedy jednat velice rychle, aby pomalejším pohybem nevyvolal nedůvěru přihlížející a na vše dbající Skelet.

*Johana se pustila stěny
a začala se točit....*

Navíc měl smůlu, Johana tančila právě na druhé straně sálu, létala sem a tam, ale nikdy se k němu nepřiblížila. Směr útěku však ležel zrovna na opačné straně.

Pokud chtěl naplnit své předsevzetí, musel se k ní co nejrychleji přiblížit, a to také udělal. Rychle se otáčeje protančil celým sálem k Johaně a snažil se ji nepozorovaně tlačit před sebou k východu.

Nemělo se mu to podařit. Orranda neustále pozorovala orlím zrakem jednání nové sestry a bylo jí cosi nápadného. Její podezření se zvýšilo, když si všimla, jak lady nutí sestru, která dnes poprvé pocítila touhu dostat

se výš, aby tančila před ní – zkrátka, Skelet se k nim rozběhla s předkloněným tělem, její zelené oči blyštěly... právě tak se panter vrhá na kořist!

Nobody ji dokázal pozorovat i při bláznivém tanci, poznal, že je vše prozrazeno, a tak sáhl po mimořádném prostředku.

Přestal se točit, přiskočil k Johaně, hodil si ji přes rameno a hnál se k otevřené klenbě.

Musel proběhnout kolem Orrandy. Rána pěstí ji měla odhodit na zem. Detektiv však nesl těžké břemeno, navíc se mu po tanci točila hlava, takže baba se jeho pěstí vyhnula s obratností lasičky.

„Chyťte ji, chyťte ji! Chce prchnout! Jen se přetvařovala!!“

Obrovitá, hubená čarodějnice řvala jako tur a hnala se za ním pardálími skoky. Cítil, jak ho popadla za vlající kutnu – trhl sebou – a tu zazněl vskutku lví řev:

„Chlap!!! Zadržte ho, je to chlap!!!!!!“

Nyní k tomu všemu Nobody uklouzl v kaluži krve a musel pustit dívku, aby se pádem příliš nezranila. Bleskurychle se zvedl a přiskočil k dívce, kterou zde nesměl v žádném případě nechat – ale tu si všiml, jaký následek měl křik Skelet, a kdyby na to měl čas, byl by se i divil.

Slovo ‚chlap‘ přivedlo k vystřízlivění všechny ženské, dokonce i ty v bezvědomí – aby je donutilo upadnout do jiného tranzu.

Spatřil hordu ženských, které k němu pádily jako fúrie, s jiskřícíma očima a lačně napřaženýma rukama – a to stačilo, na další pozorování neměl čas – popadl dívku, aby pokračoval v útěku.

Udalo se to tak rychle, že jediná Orranda je dohonila, dokonce předběhla. Chtěla se mu vrhnout do cesty, ale jeho pěst našťěstí neminula cíl – plnou silou se zabořila do vyhublého obličeje, až Skelet odlétla a s řevem dopadla na zem.

Nobody dospěl do klenby s padacími dveřmi. Příliš pozdě! Nemá čas zvednout železnou desku, neboť by musel nejdřív položit a poté opět uchopit dívku.

Musel prchat dál, aby rychlým během získal náskok a čas.

Jeho mozek nepřestával pracovat, nikoliv však horečnatě, nýbrž zcela chladnokrevně.

Mohl by získat dostatečný náskok, aby měl čas na provedení původního plánu? Má zneškodnit jednu ženskou po druhé? Lze předpokládat, že proti dvěma tuctům šílených furií by byl bezmocný i Herkules!

Honba pokračovala chodbami, které bez dveří procházely kolem celé čtvercové budovy. Naštěstí zde bylo dost světla, které dovnitř vnikalo úzkými okny. Nobody spěchal nahoru i dolů, rozložení jednotlivých poschodí bylo stejné – a za ním dav šílených slepic, které se neustále hecovaly řevem:

„Chlap, je to chlap!!!“

Vlastně bylo s podivem, že žádná z nich nepřišla na nápad otočit se a běžet uprchlíkům vstříc. Buď nebyly schopné myšlení, anebo viděly jediný cíl – prchajícího muže před sebou.

...následovalo dunící hromobiti a hluk padajících kamenů....

Na druhou stranu by takové jednání žen usnadnilo Nobodyho útek, protože s několika by si vždy poradil, aniž by musel pokládat Johanu na zem. Bohužel se tak nestalo, ženy se mu držely stále v patách a řvaly a řvaly – a jeho náskok se kvůli břemenu nechtěl zvětšit.

Musel to nějak ukončit, neboť ani nejsilnější muž nedokáže přepínat nohy i paže věčně.

Když opět míjel vchod do klenby, zatočil a vběhl dovnitř. Není vyhnutí, u padacích dveří odloží břemeno a bude bojovat proti sedmadvaceti ženským hyenám. Zvítězí-li, otevře padací dveře, pokud ale ne, tak... Tu se stalo něco, co Nobody považoval za sen, za změnu kulís v divadle.

Těžké padací dveře se s nesmírným rámusem otevřely – nikoliv v pantech, prostě odlétly až ke stropu – následovalo dunící hromobití a hluk padajících kamenů, ječivý výkřik

bolesti, podlaha pod jeho nohama se začala vlnit – – – Nobody však viděl jen otevřenou cestu k záchraně a vrhl se do zející díry, dívku na rukou...

KAPITOLA SEDMÁ

Katastrofa

„Papá, miluji a neopustím ho!“

„A já miluji vaši dceru nadevše.“

„Ještě víc než jachtu, kterou získal,“ musela vysvětlit Atamanka.

Starý kníže se obrátil na lorda Rogera.

„Mylorde, znáte tohoto muže?“

„Znám ho výtečně, velice si ho vážím a považuji za nesmírnou čest, mohu-li ho nazývat svým přítelem. Je schopen vaši dceru uživit – přiměřeně jejímu stavu, myslím, Výsosti.“

U lorda Rogera nikdo nikdy nevěděl, zda mluví vážně. Jeho slova musela knížeti stačit.

Opět se otočil k oběma, kteří zde stáli ruku v ruce, třebaže jim to dosud nebylo povoleno.

„Odpouštím vám. I já byl kdysi mladý a – – –“

Rychle přistoupil ke Zlatému kapitánovi, položil mu ruce na ramena, napřímil se na špičkách, a než kapitán na cokoliv pomyslel, obdržel mlaskavý polibek.

„Měj moji Atamanku rád!“

Víc toho kníže neřekl, navíc to znělo tak nějak plačtivě... a pro dceru žádná slova neměl, o požehnání ani nemluvě – po polibku se rychle otočil a vyběhl z místnosti s kapesníkem na očích.

Zachytili jsme konec výjevu, při kterém se kníže Alexejev usmířil s milencem své dcery a přijal jej za svého zete, což vlastně bylo celé usmíření – netrvalo to déle než tři minuty.

Nemůžeme knížeti vůbec zazlívát, že chtěl mít celou záležitost co nejrychleji z krku a přál si být na chvíli sám. V posledních dnech zažil starý muž příliš, na takové rozčilování již nebyl zvyklý.

Ale mělo tomu být právě naopak. Sotva vyšel ze salonu, spletl si směr a vešel umělecky vyřezávanými dveřmi do malé komory, v níž jako by nějaký kramář odložil své hadry.

Naštěstí se za ním rychle rozběhl lord Roger a ospravedlňoval se:

„Promiňte, Výsosti, ale vešel jste do místnosti se starými hadry. V meandrovém hradu se něčemu takovému nesmíte divit. Zde jsou správné dveře. Doprovodím vás. Stejně bude lepší, když ty dva necháme samotné.“

Otevřel jiné dveře. Kníže Alexejev si setřel pot z čela i slzy z očí a zjistil, že se dostali do útulného, elegantně zařízeného pokoje.

Jeho vědomí dosud bylo poněkud zastřeno, zíral na lorda jako na nějakého fantoma.

„Mylorde, je mi na... jak jste se sem dostal? Myslel jsem... že jste... vlastně máte být – – –“ Lord rukou naznačil useknutí hlavy.

„St'at? Ne, zatím ještě ne.“

„Nu, mohlo mne to napadnout, když Mr Nobody tvrdil, že vás zde spatřím... ale jak jste se sem dostal? Myslel jsem, že jste na pirátském ostrově!“

„Mr Nobody vám neřekl, jak se věci mají?“

Kníže Alexejev si bubnoval prsty do čela, jako by chtěl vzpružit své myšlenky, potom sáhl do náprsní kapsy a vytáhl pouzdro.

„Nic nevím, v hlavě mám pusto jako na Sahaře. Musím si zapálit, aby se mi urovnaly myšlenky. Nabídnete si, mylorde?“

„Děkuji,“ přikývl lord Roger a bez rozpaků si posloužil. „Ruské?“

Kníže byl rád, že se řeč stočila na jednodušší téma. „Dokonce pravé. Na jiné nejsem zvyklý.“

„Hm, znám je, ale tady se nedají sehnat,“ prohlásil lord zamyšleně a pozoroval cigaretu, aniž by ji zapálil. „Má jich Výsost dostatek?“

„Bohužel jen deset krabiček. Brzy bude po nich.“

„Jaké clo za ně Výsost zaplatila na hranici?“

„Cože, clo?!“ šklebil se kníže a potom blaženě vyfoukl dým nosem. „O tom nelze mluvit, pronesl jsem je v osobním zavazadle. Jsem toho názoru, že pašované cigarety chutnají podstatně lépe.“

„Já také,“ přikývl lord a zapálil si.

„A stejným způsobem,“ pokračoval kníže vychloubačně, „jsem jednou provezl do Paříže celý kufr doutníků a čaje. Na cle bych jinak zaplatil nejmíň sto franků.“

„Není to trestné?“

Starý pán vyvalil oči, ale vzápětí se rozesmál.

„Nu, mylord, co bych vám říkal: pašování je dovoleno, pokud vás při něm nechytí! Apropos,“ změnil kníže najednou téma rozhovoru, „pořád mi to vrtá hlavou... kdo je vlastně tento Alphonse Moulin, alias Zlatý kapitán? Kde přišel k takovému majetku? Co vlastně dělá?“

Lord Roger zamyšleně vyfoukl dým.

„Totéž co vy,“ odtušil pak lakonicky.

„Totéž co já? Jak to myslíte?“

„Prostě pašuje.“

Knížeti se zdálo, že se přeslechl.

„On... pašu – pašuje?!“

„Ano, a přineslo mu to nemalé peníze.“

Kníže Alexejev o krok ustoupil a oči mu hrozily vypadnout z důlků.

„Ne – slý – cha – né!! Pašerák z povolání?“

„Jistě.“

„A takového – chlapa – doporučujete – mně za – – – zetě?!“

„Proč ne?“

„Člověka, který podvádí daňové úřady a dopouští se trestných činů?!“

„Nu, Výsosti,“ odvětil lord Roger flegmaticky, „přece jste sám řekl: pašování je dovoleno, pokud vás při něm nechytí – a Zlatého kapitána dosud přes prsty neklepli.“

Ruský diplomat si uvědomil, jak si to sám polepil, nyní musel být zticha a naslouchat lordovým slovům o temné minulosti nastávajícího zetě. Jako morální člověk nemohl mít

námitky, jestli kapitán okrádá daňový úřad ve velkém, zatímco on sám jenom paběrkuje.

„Hm,“ mumlal, „ale to je něco jiného – – –“

„Myslíte,“ přerušil jej rázný Angličan, „protože podle pořekadla mají být věšeny jen velké ryby?“

„Kdepak, kdepak!“ bránil se kníže odmítavě, i když naprosto malomyslně. „Jen mne napadlo, že jsem pašoval doutníky a čaj hlavně proto, že mi to chutná dvojnásobně – a také pro legraci – – –“

„A váš pan zeťák to dělal ze stejných důvodů. Měl radost, když mohl oblafnout daňové úředníky.“

Lord Roger vyprávěl dál, pouštěl se do podrobností pašeráckých dobrodružství Zlatého kapitána – a starý kníže naslouchal tiše jako myška. Vlastně mu to docela imponovalo, hlavně když se lord nezmínil o kapitánově slabosti pít punč... z vany bambusovou trubičkou a podobně.

„Navíc je s pašováním konec,“ dodal lord. „Zlatý kapitán se chytil lepšího koryta – jede teď do Číny.“

„Co tam bude dělat?“

„Kapitána pirátů.“

„Kakakakapitána... pipipipirátů?!“ koktal starý pán.

„Ano. Ve skutečnosti to znamená inkognito, tedy jen bude vystupovat jako kapitán některé pirátské džunky.“

„Tomu nerozumím!“

„Snad víte, že čínské pobřeží je sužováno copatými námořními lupiči?“

„Jak by ne! My, Rusové, nemůžeme na východním pobřeží založit jedinou kolonii, aniž bychom ji nemuseli opevnit a osadit silnou jednotkou vojáků – právě kvůli čínským pirátům, pro které jsou takové kolonie nejvítanější kořistí.“

Mně se zdá, jako by byli jasnozřiví. Sotva vojáci odejdou na verstu do vnitrozemí, objeví se na obzoru lýkové plachty džunek. Vyhazujeme obrovské peníze, jen abychom zajistili jakoustakous bezpečnost našich kolonií.“

„Takže by váš zeť mohl vaši vlasti nemálo posloužit. Zlatý kapitán jistě vyčistí čínské vody od všech těch copatých d'áblů.“

...objeví se na obzoru lýkové plachty džunek.

Ruský diplomat musel mít obrovský respekt před čínskými námořními lupiči, o čemž svědčil jeho nevěřící úsměv, a svou příští otázkou potvrdil, že s tím má jisté zkušenosti.

„Asi jste dosud neslyšel o spolku Žlutého draka nebo o jiných?“

„Ale ano, už jsem slyšel leccos. Můj přítel Nobody s nimi taktéž přišel do styku. Spolek slučuje nejvlivnější muže Číny i Japonska.“

„Ano, máte pravdu. Spolky slučují i mnohé obyčejné lidi, kteří pak přes chapadla společnosti informují piráty o všem, co se kde semele – tím si alespoň vysvětlují jejich vševědounost.“

Tu se ve starém probudily otcovské city, které vyjádřil následující otázkou:

„Snad má dcera nepojede se svým mužem na výpravu proti pirátům?!“

Dostalo se mu ujištění, že kapitán se vyvaruje tahat svou novomanželku do jakýchkoliv nebezpečných podniků. Tu se v hlavě starého probudila další myšlenka.

„Ach, a co slavný ostrov v jižních mořích, o kterém Zlatý kapitán neustále vyprávěl koketám?“

„Žádný neexistuje! Korálový ostrov, na němž byste tahal ze země lopaty diamantů, najdete jen ve fantazii!“

„Ach tak!“ vyjekl kníže, „kokety vlastně mají být na ostrově u marockých hranic! Aj, k čertu, kde vlastně jsou ty ženské, které se mají postarat o nové pokolení vymírajícího ostrova?“

Lord se srdečně rozesmál.

„Ještě se ptáte? Nu, pojd'te, já vás na onen ostrov zavezu! Dokonce myslím, že je pravý čas dámy nenápadně omrknout.“

Kníže dosud nechápal, co se vlastně děje, ale bez odporu následoval lorda několika chodbami a po schodech nahoru. Byl uveden do tmavého kabinetu, zaslechl tlumené hlasy. Lord odtáhl závěs z malého, kulatého okénka, přitáhl k němu knížete, který chvíli mlčky zíral ven... a pak dal průchod svému údivu.

„To je... to je přece Cobra Bella... a tady... madam Rosanella... vždyť je dobře znám – ony – –“

„Jsou to kokety, které princ z Monte Carla unesl na své jachtě,“ vysvětlil lord šeptem. „Můžete mluvit, ale ne hlasitě. Raději je však poslouvejte. Pak vám vše dojde.“

Kníže se díval okénkem do velkého salonu, osvětleného stropem. Na divanech a křeslech sedělo nenucené množství dam – kníže jich napočítal čtyřiatřicet – žvanily, mlsaly cukrovinky, kouřily cigarety, některé dokonce turecké vodní dýmky a popíjely kávu z maličkých šálek, kterými je zásobili sluhové v širokých tureckých šarivarech a se zastřenými tvářemi. Také dámy byly oblečeny ve volných šatech Turkyň. Vše připomínalo harém samotného padišáha.

Protože mlely jedna přes druhou, podařilo se knížeti jen tu a tam zachytit celistvou větu některé z nejbližších dam.

„Můj včerejší přítel byl štíhlý, ale urostlý. Navíc měl vousy. Jsem si jista, že to byl sám princ,“ mínila Cobra Bella ovívajíc se vějířem.

Odpověď, jež jí byla určena, dokázala, že i v tomto harému vládne žárlivost.

„Nic si ale nenamlouvejte, drahoušku,“ zaznělo výsměšně zpět, „i kdyby byl malý a tlustý, vždycky budete tvrdit, že to byl princ!“

„Mustafo, šálek mokka!“

„Také moje šaty by již mohly z Monte Carla dorazit!“

„Co když je poslali přes Marseille?“

„Určitě, pošta do Maroka jde jedině přes Marseille!“

„Jak dlouho může jít takový balíček z Monte Carla do Maroka?“

„Nu, to nevím, ale vždycky se musí čekat na loď, která sem veze piráty z Maroka.“

„Jak dlouho bude trvat, než nás pustí volně na ostrov?“ znělo z opačné strany. „Ještě nejsme se zkouškami u konce?“

„Zítra máme projít ohněm a vodou.“

„Jestli se už Karabass vrátil!“

Víc knížete nezajímalo, obrátil se ke svému průvodci.

„Zbláznil jsem se já nebo ty ženské?!“

„Raději to druhé,“ usmál se lord. „Ano, uvěřily, že se dostaly na pirátský ostrov nedaleko marockého pobřeží, zatímco dřepí uprostřed Monte Carla!“

Ve vedlejší místnosti mu lord Roger podal bližší vysvětlení. My je vlastně ani nepotřebujeme. *Heliotrop* nějakou dobu jezdil po moři, o čemž dámy pochopitelně neměly ani potuchy, a třetího dne byly vysazeny opět na monacké půdě a odvedeny do meandrového hradu, což nikdo v Monte Carlu neví. Kdo by si toho ostatně všiml za bezměsíční noci, při níž byly ženy vysazeny na Ďábelský ostrov, odkud byly podzemním tunelem odvedeny na dosavadní místo.

Budiž ještě poznamenáno, že kapitán mohl kdykoliv vystoupit na souš. Poslední noci vzal na palubu princeznu Eugenii, převlečenou za Raoula, aby se stala svědkem komedie, jak se šestatřicet ženštin vyloduje u „afrického břehu“.

Lord už neměl o čem vyprávět. Samozřejmě, dalo by se zaplnit několik svazků popisem všeho, co kokety dělaly a co jim bylo dáno do vínku. „Přátelé“, kteří dámy navštěvovali, patřili

vesměs k exkluzivní společnosti, která se scházela, jak již bylo řečeno, v tajném hotelovém pokoji, kde umírala smíchy.

„Aj, to je nejbáznivější kousek, o jakém jsem kdy slyšel!“ volal neustále starý kníže.

„Ano, Zlatý kapitán si Heliotrop každopádně zasloužil, třebaže celý plán vyšel z hlavy Nobodyho.“

Nyní se kníže zarazil – něco jej napadlo.

„Proč jste mne do toho nezasvětili také?!“

„Výsost promine – – právě kvůli vaší dceři. Hrozilo nebezpečí, že se vše prozradí.“

„Takže všichni zasvěcení věděli, že má dcera je totožná s chlapcem Raulem?“

„Ano, a také to, že princezna hrála bílou postavu na ostrově, přičemž používala blondatou paruku.“

„A věděli, že má dcera s... s... s kapitánem – – –“

„Nebudu vám nic zatajovat... ano, také to pánové věděli.“

I když starý kníže pocítil zvláštní lechtání v oblasti žaludku, bylo již pozdě. Stalo se, a tak udělal nejlepší, co mohl, totiž že všechny podobné myšlenky odehnal – vždyť dceři dávno odpustil.

„Přece jen mohli být tak vstřícní, aby mne zasvětili. O dceři mi ostatně nemuseli nic říkat,“ prohlásil nakonec naoko zlobně, aby zatajil skutečné pocity.

„Nu, Výsosti,“ usmál se lord, „pokud si přejete, můžete i nyní dostat roli maskovaného přítele některé z dam.“

„Ne, ne!“ bránil se kníže, ačkoliv jeho tvář měla spíš zasmušilý výraz. „Ba, kdyby mi bylo o deset mín! Teď už to není nic pro mne! – Takže madam Pompadour absolvovala pouze cestu odtud na pobřeží?“

„Delší ne.“

„Přesto tomu nerozumím! Vždyť byla naložena na palubu za doprovodu parní píšťaly, později ležela v komoře na plachty a nakonec ji zavřeli znovu do sudu.“

„Samozřejmě, ale to vše se odehrálo pouze v její obrazotvornosti. Madam Pompadour celou dobu neopustila meandrový hrad. Ano, byla v něm několikrát spuštěna nahoru a

dolů, přičemž jeden z mužů pískal na píšťalku, a protože jí bylo řečeno, že odpluje lodí, jasně si tuto loď představovala.

Údajná komora na plachty a lana leží vlastně ve sklepech tohoto domu. Tam strávila dva dny a tři noci. Poté jsme si zahráli na vylodění. Sud byl odvalen ze sklepa na pobřeží, kde zůstal ležet.“

Při tomto vysvětlení kníže pouze pokyvoval šedivou hlavou.

„A koketa, která se chytila za nohu do liščí pasti?“

„Pravda je taková, že madam Psýché si při průchodu tunelem vyvrtla nohu. Je dobře ošetřována a dostane značné odškodnění.“

„Co se má stát s dámami? Kapitán je odveze s sebou do Číny?“

„Ani nápad!“ vybuchl lord Roger smíchy. „To je poslední, co by mu mohlo chybět ke štěstí! Celá komedie se vlastně chýlí ke konci. Kapitán ještě dnes přichystá vše k odjezdu. Kokety budou propuštěny – tím se publiku z Monte Carla dopřeje poslední legrace. Vysvětlení samozřejmě nedostane. Ať si každý myslí, co ho napadne, ať si ti blázni namáhají makovice!“

Lord Roger by dokázal mluvit celé hodiny o legraci, která je čekala zítra. Mělo se však stát něco zcela jiného, než měli v plánu.

~

„Nahoře v meandrovém hradu se někdo dívá z okna!“

„Jistě, a víte, kdo to je?“

„Nu, kdopak?“

„Vypadá přesně jako lord Roger – pokud to není přímo on.“

Takto se mluvilo následujícího rána v celém Monaku – Monte Carlu. Jeden vyprávěl druhému, že nahoře v meandrovém hradu zírá z okna lord Hannibal Roger, který přišel na pirátském ostrově u marockého pobřeží o hlavu. Přitom bezostyšně pokuřuje doutník, takže nejspíš nějakou tu hlavu bude mít! Na bulváru du Nord propukla doslova národní pouť!

Nejdřív to bylo několik dam a pánů z exkluzivní společnosti, k nimž se přidalo celé Monte Carlo, aby se šli o zmíněném

zázraku přesvědčit na vlastní oči. Naplněné herny se poznenáhla vyprázdnily.

A bylo to tak! Pokud to není přímo lord Roger, bude to nejspíš jeho duch, který z okénka věže pozoruje hemžení pod sebou a klidně pokuřuje doutník.

„Lorde Rogere, jste to opravdu vy?!“ řvali k nebesům.

Tázaný jim zůstal dlužen odpověď. Stáhl se zpět, neboť mezitím dorazili ti, které dole v davu postrádal.

Ihned přes sebe přehodil arabský burnus, zahalil si tvář a spěchal dolů, do velkého sálu, osvětleného taktéž průhledným stropem, kde bylo shromážděno všech čtyřiatřicet koket, všechny v orientálních šatech. Právě bouřlivým jásotem zdravily přicházejícího Karabasse, který jim ohlašoval, že obstály ve zkouškách.

„Podle našich zákonů to mělo trvat čtyři týdny, ale jsem zmocněn učinit jisté výjimky. Dámy si vedly skvěle a bylo by proti Bohu držet je i nyní v uzavřených pokojích. Připravte se opustit dům a vystoupit na ostrov.“

Rozčilení koket nebralo konce. Dorážely na kapitána stovkami dotazů. Hlavní zájem dam se samozřejmě točil především kolem pokladů, které jsou na ostrově zahrabány v takovém množství, že je děti dobývají lopatkami na písek – nebo jak to kapitán řekl.

Ano, vše se točilo kolem této jediné a nejdůležitější věci.

„Jaké jsou to vlastně poklady? Samé takové šperky, z nichž jeden dostal monsieur Girard?“

„Jistě, právě takové.“

„Kde jsou na ostrově zahrabány?“

„Všude, stačí je najít v měkkém písku.“

„Dají se vyhrabat holýma rukama?“

„To ne, někdy mohou být až půl metru pod zemí.“

„Pak budu potřebovat lopaty!“

„Dámy je mohou dostat.“

S tímto přáním se samozřejmě počítalo a předem se zajistilo množství lopat, které sluhové dámám rozdělili.

Byly to nejlevnější sněhové lopaty, celé dřevěné, které sem byly přivezeny z nejbližšího města, jež mohlo počítat se sněhovou nadílkou.

Dámy o pluzení sněhu nic nevěděly a spokojily se s vysvětlením, že tento tvar lopat je ze zkušenosti nejlepší při odhrnování pisku z pokladů.

Kokety se vyzbrojily lopatami na odklizení sněhu a mohly vyrazit.

Konečně měly poznat všechna tajemství rajského ostrova pirátů u marockého pobřeží!

Jak všem čtyřiatřiceti Turkyním s lopatami na sních jiskřily oči, když zamířily k bráně!

Brána se otevřela. Několik dam rychle vyrazilo kupředu... zarazily se, ale nemohly odolat tlaku zezadu, neboť jejich přítelkyně chtěly vědět, nad čím se dámy vepředu tak zarazily... a najednou všech čtyřiatřicet odalisek bylo venku – proměnily se v sochy s lopatami.

Spatřily ulice, viděly domy – vše tak známé – spatřily dav lidí – – – a ti zde stáli jak solné sloupy a valili oči na zástup Turkyň s...

„Není to Bella Cobra?!“ ozvalo se v davu.

„Ach, to je... to je přece... bulvár du Nord?!“ ozvalo se z úst obyvatelek harému.

„To jsou přece dámy, které Karabass unesl?!“ ozvalo se z druhé strany.

„Ano, vypadá to tady právě tak jako v Monte Carlu!“

„Ty, taťko,“ nechal se slyšet blondatý chlapec ze severu, který doprovázel své rodiče na Riviéru, „snad nechtějí odhazovat sních?!“

Chlapec měl mít v celé té komedii poslední slovo, neboť nyní se odehrálo něco, s čím nikdo nepočítal. Snad se nebesa zlobila nad lidskou ješitností, že se tak dunivě připojila.

Na nebi se ale tetelilo slunce! Nu, nevádí, člověk ze zkušenosti ví, že úder může přijít i z čistého nebe, a přitom je stokrát horší, než si můžeme představit.

První se zřítíl dům architekta Bruzzoa...

Rachocení pod zemí bylo sotva slyšitelné, ale země se znatelně chvěla a pohybovala se – a pokud člověk náhle ztratí jistotu pevné půdy pod nohama, mohou mu vstávat vlasy hrůzou na hlavě.

První se zřítíl dům architekta Bruzzoa v Monte Carlu Supérieure, poté vedlejší vila. Velký dům zakolísal a ve stejném okamžiku se ze svahu La Turbie zřítíla lavina, která navršila hlínu a kamení na všechno, co jí stálo v cestě.

Riviéra byla po čtrnácti letech navštívena zemětřesením, a to nejhorším, jaké kronika tohoto pobřeží zaznamenala. S podobnými katastrofami třeba v Lisabonu to sice nelze srovnávat, ale i přesto to stačilo!

Bylo by výsměchem pokusit se popsat jednání lidí. Vzduch rozřízl nesrovnatelný řev, vše se dralo v bláznivém úprku pryč odtud. Kam? V horách padaly kopce, ve městě domy – takže k moři!

Tu se přivalila obrovitá vlna, vzápětí bylo celé pobřeží poseto prkny a kládami z rozhořčených člunů.

V přístavu kotvily tři jachty. První z nich, patřící výrobci čokolády, měla shozenu jen jednu kotvu – řetěz se přetrhl – velká loď byla zvednuta vlnou jako párátka a vržena proti monacké skále. Jako zázrakem nebyl nikdo na palubě.

Jachta lorda Rogera nárazu odolala a protože byla pod parou, vyrazila v následujícím okamžiku na moře za přispění zpětné vlny. *Heliotrop* jí ujížděl za zády. Jachta Mr Carnegiea kotvila až za molem, takže jí vlna neuškodila.

Lord Roger stál na balkonu meandrového hradu a pozoroval dění, které přišlo z čistého nebe. Když vrhl pohled přes mořský záliv, spatřil klášter na Noemově arše řítit se jako domek z karet – proměnil se v hromadu sutin.

„K Noemově arše!!!“

S tímto chraplavým výkřikem seběhl lord Roger z balkónových schodů přímo na ulici a vzal s sebou několik námořníků z *Heliotropu*.

„Master byl zasypán!“ zaznělo zvolání.

„I Johana!“ dodal naříkavě černovlasý muž.

V několika minutách dospěli ke skále, na níž se před nedávnem tyčila budova archy. Po vchodu již nenašli ani památky, všechno se změnilo v suť. Na první pohled zjistili, že zde několik mužů s holýma rukama nic nezmuže.

Lord spěchal kolem zříceniny a narazil na Riccarda, který lomil rukama nad hrobem své nevěsty. I kdyby uvnitř někdo volal o pomoc, nic by zde nebylo slyšet, neboť celé knížectví řvalo jako u vytržení.

„Za mnou! Existuje ještě jedna cesta do Noemovy archy, a ta jistě nebyla zasypána!“ zvolal lord.

Umělec se rozběhl za ním.

I kdyby uvnitř někdo volal o pomoc, nic by zde nebylo slyšet,...

První pádil k rokli Gaumates. V kapse měl klíč od jeskyně i malou lampičku. Zapálil ji a protáhl se vchodem, který byl objeven teprve nedávno. Dostali se do sklepa, o němž donedávna neměli ani tušení. Riccardo mlčky spěchal za lordem.

Lordovo tušení se potvrdilo, chodba nebyla poškozena. Jak záhy poznali, nebyla to docela pravda – i zde došlo k jistým změnám.

Prozatím to nebylo vidět, proto se lord hnál tunelem; tu a tam upozorňoval průvodce na nebezpečná místa.

Brzy se dostali k podzemnímu toku, kde včera námořníci pracovali s vrtákem. Dílo bylo přes noc ukončeno, stěna byla

proražena. Pohodlnému vstupu do jeskyně, která ležela již pod Noemovou archou, nestálo nic v cestě.

Jelikož se nedalo předpokládat, že Nobody našel jiný východ ze zřícené Noemovy archy, neboť jinak by nepochybně spěchal do meandrového hradu, a protože ho nepotkali v tunelu, byl lord naplněn mnohými obavami o osud svého přítele. Sám zatím zamlčel své mínění, aby vystrašenému průvodci nepřidělal starosti.

Dorazili do rozlehlé jeskyně. Ve světle lampičky spatřili schody vedoucí nahoru, o kterých se mu Nobody zmínil.

„Haló, co je to dole za světlo?!“ zaznělo ze tmy.

„Alfrede!!“ zajásal lord, který okamžitě poznal Nobodyho hlas.

„Opravdu, Hannibal – Hannibal před branami Říma a pod troskami Karthaga!“ zaznělo shora neméně radostně. „Koho máš s sebou? Ach, Riccardo! Johana je tu se mnou, úplně v pořádku, ale mně nemůže z mého postavení pomoci! Můžete vystoupit nahoru?“

Oba přesně nechápali, jak byla poslední otázka myšlena. Spěchali nahoru, přičemž jim neunikly kamínky, které ležely řídce i hustěji na stupních – jako by zde kamení přšelo.

Běžící lord spatřil nad sebou ženskou postavu, opřenou o stěnu. Vedle ní ležel velký úlomek skály, pod ním lord, jak se mu alespoň zdálo, spatřil ležet muže – najednou mu lampička přestala sloužit.

Umělec se tím nenechal odradit a tápaje po stěnách spěchal k milované, zatímco lord hledal po kapsách.

„Proklatě – nemám sirky! Signore Riccardo, nemáte snad nějaké?“

Tázaný již držel napůl omdlelou dívku v náručí, ale musel se tohoto bohulibého konání vzdát a na popud prozaického lorda hledat po kapsách.

„Ne, nemám.“

„Alfrede, co ty?“

„Ach, k čemu potřebujeme světlo? Cestu najdu i potmě, jen co se dostanu z tohoto nepříjemného postavení.“

Lord opatrně vystoupil nahoru a omakem zjistil, že se jeho přítel ocitl ve skutečně nezáviděníhodné situaci. Nobody zatím líčil, jak se do této situace dostal.

S Johanou v náručí seskočil do otvoru, z něhož odlétly padací dveře, ale daleko se nedostal. Sotva seběhl o několik stupňů, začalo se vše houpat, něco jej srazilo na zem. Vědomí neztratil, ale nedokázal se zvednout – ležel na schodech, levou nohu zavalenou těžkým kamenem, který se musel uvolnit ze stropu klenby a propadnout otvorem až sem.

Přitom mohl Nobody mluvit o mimořádném štěstí – jeho noha se směstnala právě v rohu mezi dvěma schody, takže ji kámen pouze přimáčkl, aniž by detektiv cítil větší bolesti. Věřil, že vyvázne pouze s lehčími oděrkami, ale nohu nemohl přes veškerou snahu vytáhnout, hlavně mu překáželo koleno. Těžkým úlomkem nepohnul tím méně.

Johana nebyla zraněna, ale pomoci svému zachránci nijak nemohla. Mlčky stála celou dobu vedle něho a chvěla se. Od počátku zemětřesení do této chvíle neuběhlo víc než čtvrt hodiny.

Jakmile se lord hmatem přesvědčil, že pro dva muže nebude nemožné těžký kámen odvalit, vyzval Riccarda, aby mu pomohl.

Během příprav si Angličan neodpustil zvědavé otázky.

„Už sis srovnal v hlavě poslední dobrodružství, zatímco jsi ležel v zajetí pod kamenem, Alfrede?“

„Co se týče kamenu, ležím pod ním dosud. Zprávu už mám pohromadě, to se neboj. Aj, tisíc d'áblů, co jsem v té zatracené Noemově arše zažil! Jak to vypadá nahoře?“

„Nu, zemětřesení nebylo z nejsilnějších.“

„Jak to myslíš?“

„Zatím spadly pouze tři domy. Kdepak, už jsem zažil horší věci – tohle nestojí ani za řeč.“

„A *Heliotrop*?“

„Vyplul na otevřené moře stejně jako moje jachta a loď Mr Carnegiea. Akorát čokoládové princátka přišlo o kocábku, vlna ji rozbila o monackou skálu.“

Tak, můžeme se dát do díla. Signore Riccardo, nejste náhodou sochař?“

„Kdepak, klavírní virtuos.“

„Škoda. Nu, plivněte si pořádně do vašich klavírních prstíků, popadněte balvan a na znamení tlače. – Jedna – dvě – tři – – teď!“

Skalní blok se s rachotem zřítíl ze schodů, které doslova drtil, a s mocným zašplíchnutím spadl do jeskynního jezírka.

Nobody vyskočil a třel si nohy, ztuhlé křečí.

„Nic se nestalo, všechno je v pořádku.“

„Ano, měl jsi víc štěstí než rozumu!“ mínil lord Roger.

„Stejně štěstí jako rozumu!“ opravil jej detektiv.

Byla to podivná scéna. Zatímco na zemském povrchu prchali lidé v panice před smrtí, zde dole v tunelu našel Riccardo svou milou, lord Roger svůj běžný flegmatismus a Nobody svůj suchý humor.

Nový otřes země jim připomněl, že zatím nejsou z dosahu nebezpečí.

„Klenba tunelu musela značně klesnout,“ mínil Nobody.

Lord mu odporoval, ale Nobody názor nezměnil, ačkoliv se ani jeden z nich nemohl přesvědčit o skutečnosti.

„Nějaká mocná síla vytrhla před mýma očima padací dveře ze země a mrštila je až ke stropu. Zároveň jsem cítil silný závan vzduchu. Musel to být stlačený vzduch, který byl vytvořen náhlým poklesem klenby.“

„Východ ve sklepe meandrového hradu je každopádně volný.“

„Zatím snad ano, ale abychom se nezmýlili! Jak to vypadá nahoře?“

Vystoupil zpět k ústí schodiště. V místě, kde kdysi byly padací dveře, ležel nyní obrovský kámen, kterým tři silní muži nedokázali pohnout. Vlastně bylo lepší, že to nedokázali, neboť nikdo nemohl vědět, co by se na ně sesypalo.

Nebylo nic slyšet, žádné volání o pomoc, nářek nebo kroky. Nedalo se nic dělat, prozatím museli ponechat zasypané ženy jejich osudu.

Sirky nenalezli, a tak se vydali všichni čtyři na zpáteční cestu potmě.

V okamžiku, kdy dospěli k podzemní jeskyni, země se opět zachvěla, daleko silněji než předtím, což zde bylo zvlášť patrné, a zároveň je zasáhl silný závan vzduchu.

„Průvan!“ zvolal lord Roger. „Zemětřesení nejspíš vytvořilo v tunelu nový východ, který vede přímo ven.“

„Nebo právě naopak!“ odtušil Nobody s obavami. „Domnívám se, že klenba znovu klesla a že nás zasáhla jen vlna stlačeného vzduchu.“

Brzy se mělo ukázat, že se Nobody nemýlil.

Tápali dál a narazili na obrovské kamenné bloky, které ležely na zemi – při cestě sem zde ale ještě nebyly! Musely spadnout při posledním otřesu země. Stěny byly jakoby rozplizlé, o chvíli později se ti čtyři jen s obtížemi protahovali mezi závaly.

„Jsme zasypáni!“ sténal Riccardo. „Johano, našli jsme se jen proto, abychom spolu zemřeli!“

„Jen odvahu! Tak špatně na tom nejsme!“ utěšoval je Nobody. „Tady už jsme ve sklepeš meandrového hradu a... východ je otevřený!!“

Protáhl se mezi posledními kameny a vzápětí jej do očí udeřilo zlaté denní světlo.

Všichni čtyři unikli nesmírnému nebezpečí, ale to se dozvěděli až dodatečně. — — —

Skutečně, jako by nebesa nechtěla Monte Carlu dopřát jedinou skvělou letní sezónu!

Tentokrát se konečně podařilo upoutat zde návštěvníky na delší dobu, i když ne vlastním přičiněním, ale komedií, kterou několik mužů poctilo veškeré obyvatelstvo – a najednou měla sezóna skončit daleko hrůzněji než kdykoli dřív.

Cizinci prchali nejbližšími vlaky, aniž by se starali o svá zavazadla nebo dokonce o oběti pod troskami.

Vlastně ti zazobanci měli pravdu – všechno se dozví později a hlavně bezpečněji z novin.

Nemohlo to ostatně dopadnout nejhůř, zemětřesení zavítá na Riviéru každou chvíli – a mohlo přece být ještě daleko silnější!

Několik zřícených domů pod sebou nikoho nepohřbilo – s výjimkou Noemovy archy.

Ještě téhož dne se začalo s odstraňováním trosek, přičemž se činili hlavně artileristé francouzské armády z nedaleké posádky – vše bylo prohledáno.

Z osmadvaceti žen bylo nalezeno pět mrtvých, ostatní vyvázly s těžšími i lehčími zraněními.

Nebudeme se zabývat podrobnostmi, vezmeme to zkrátka. Největší lítost vzbudila zpráva, že señora de la Fonserra vyvázla s pouhým leknutím. Ihned se vrátila do Mexika, aby nejspíš dál vedla svůj odporný kult.

Hůř dopadla Skelet, která byla usmrcena, ačkoliv ne Nobodyho pěstí, nýbrž těžkým kamenem. Malá Víla se dlouho léčila v monacké nemocnici, než mohla pomyslet na návrat do vlasti.

Zahrada s fontánou byla zavalena kamením....

O ostatních koketách budiž řečeno jen to, že také Zelená Eva našla v arše smrt. Další, které katastrofu přežily, se poznenáhlu vytratil z Monte Carla.

Co se týkalo dalších skutečností, například ran po biči na ženských zádech, muselo se věřit Nobodyho vyprávění, které se záhy rozneslo do všech koutů nejen Monte Carla.

Všichni se divili, vždyť nikdo netušil, že slavný detektiv navštívil stejně proslulé město. Ale jak jsme podotkli, jeho vyprávění se muselo věřit, neboť i některé kokety v nemocnici přiznaly, že údajná lady Rogerová byla vlastně mužem.

Tajemství o prince z Monte Carla a všem, co s ním souviselo, zůstalo i nadále tajemstvím, protože všichni zúčastnění slíbili, že neprozradí jediné slovo.

Také zemětřesení se postaralo, aby některé věci dodatečně vyšly na denní světlo.

Podle znalých odborníků došlo v Monaku ke značnému poklesu zemské půdy, s čímž souvisí taktéž zánik lile de Castelle. Konečně došlo na předvídané – rozbouřené moře rozrušilo drn, který držely pohromadě vlastně jen kořeny stromů, a odplavilo jej i s hroby. Taktéž věž starých Saracénů vzala za své, z vody vyčnívalo jen pár skalisek.

Nikdo ovšem nemohl tušit, že s věží zmizel i podzemní a podmořský tunel. Nyní byl zaplněn vodou – a právě její vniknutí dovnitř způsobilo tlak vzduchu, který vyrazil v Noemově arše padací dveře.

Horní část Monaka a s ní i budova kasina zůstaly zemětřesením nedotčeny. Pouze skála, na níž stála Noemova archa, se naklonila a později klesla. Bývalá jeskyně byla také zcela zničena. Klesání půdy nastalo ve všech směrech, a to hlavně díky zasypaným tunelům, o jejichž existenci téměř nikdo nevěděl.

Právě tak se zřítila také zadní stěna, která uzavírala skalní obydlí poustevníka z La Turbie. Uběhlo několik dní, než někoho napadlo, že by měli zasypanému eremitovi pomoci.

Zahrada s fontánou byla zavalena kamením, právě tak vše kolem. Eremita nebyl nalezen, a tak se nikdo nedozvěděl, že také skála, jež se změnila v hromadu sutin, byla protkána mnohými chodbami a tunely.

Kdo by se nyní staral, kam zmizel záhadný *Heliotrop* i s posádkou, kam se poděl maskovaný kapitán a chlapec, kam se vypařil lord Roger a kam odjela princezna Eugenie s otcem?

Ano, zemětřesení učinilo všemu rázný konec, každý bezhlavě utekl co nejdál.

Ale my se s našimi hrdiny ještě setkáme. – – –

Následuje román „NA STOPĚ ZLOČINU“

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ	9
Záhady se množí	9
KAPITOLA DRUHÁ	82
Ostrovní matky	82
KAPITOLA TŘETÍ	137
Mexičanka.....	137
KAPITOLA ČTVRTÁ	153
Nobody a společnost.....	153
KAPITOLA PÁTÁ.....	192
Na zemi a v podzemí	192
KAPITOLA ŠESTÁ	220
V Noemově arše	220
KAPITOLA SEDMÁ	254
Katastrofa.....	254
Obsah	0

ROMÁNOVÝ CYKLUS NOBODY – SVAZEK 11.

Robert Kraft

NOBODY

XI. SVAZEK

Osudová dramata

Z německého originálu Detektiv Nobody
vydaného v roce 1905-1907 nakladatelstvím
H. G. Münchmeyer, Dresden
přeložil Vladimír Šunda

Graphic design by Jiří Hanák
Nezkrácené vydání

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno

v nakladatelství NÁVRAT, Brno

jako svou 445. publikaci v roce 1997

Z nové sazby vytisklo CENTA,s.r.o.

odštěpný závod Brno, provoz Vídeňská 113

Doporučená cena vč. DPH 148 Kč

ISBN 80-7174-100-0

ROBERT KRAFT

© Translation by Vladimír Šunda – 1997

© Illustrations by Josef Pospíchal – 1997

© Cover by Libor Balák – 1994

© Editions by NÁVRAT – 1997

ISBN 80-7174-100-0